

ДЖАКИ КОЛИНС КУЧКАТА

Превод от английски: Йорданка Георгиева, —

chitanka.info

1

Нико Константин стана от масата за двацет и едно, усмихна се на всички, хвърли на крупнето бакшиш от петдесет долара и прибра в джоба си купчина златни чипове, общо шест хиляди долара. Не беше лошо за половин час работа, но за човек, който вече е вътре с двеста хиляди, не бе и кой знае какво.

Нико внимателно разглеждаше претъпканото казино. Черните му очи шареха из събраното множество. Дребни възрастни дами в крещящи тоалети дърпаха лостовете на автоматите с неочаквана сила за слабите си ръце. Цветисти двойки, прималели от възбуда и премного слънце, прибираха спечелени набързо осемдесет-деветдесет долара от рулетките. Проститутки, вперили погледи в залагащите големи суми, се разхождаха наоколо, а самите залагачи, в полиестерни костюми и средноамерикански акцент, се надвикваха на масите за барбут.

Нико се усмихна. Лас Вегас го забавляваше с шума и тълпите си, печалбата и загубата. Пълна нереалност. Въртележка в увеселителен парк в средата на суха пустиня. Неонов блясък светеше над всички известни на човечеството пороци, а и над неизвестните, впрочем. Във Вегас, ако можеш да платиш, получаващ, само трябва да назовеш какво.

Той запали дълга хаванска пура. Усмиваше се и кимаше на хората, които се стараеха да привлекат погледа му — някой местен бос, хубави момичета, служители от охраната. Нико Константин беше известен в Лас Вегас и което бе по-важно, Нико Константин беше джентълмен, а такива като него се брояха на пръсти.

За четирийсет и девет годишен изглеждаше доста добре — черна, гъста коса, едва забележимо прошарена, гарванови очи с дълги мигли, прав нос, загоряла кожа, широки рамене и тесен таз — тяло, на което завиждаха далеч по-млади мъже. Най-привлекателното у него обаче бе стилът му — чарът и обаянието.

Ръчно изработени костюми от три части, шити по мярка от най-фина материя, копринени ризи с изключително качество, италиански

обувки от мека като ръкавица кожа. Нищо друго освен най-доброто за Нико Константин — това беше неговото мото от двайсетгодишен.

— Мога ли да ви предложа нещо за пиене, мистър Константин?

До него стоеше дългокрака сервитьорка в тънки като паяжина чорапи и широка усмивка, изпълнена с обещанията на Лас Вегас. Той се засмя. Зъбите му естествено бяха ослепителни, всичките негови, само с една коронка.

— Защо не? Водка с лед примерно, но да е 90 градуса.

Черните му очи съвсем открито флиртуваха с момичето, а на нея това й харесваше. На жените винаги им харесваше. Те го обожаваха, на свой ред той не ги разочароваше. От сервитьорки до принцеси — винаги се отнасяше с тях по един и същи начин — цветя (винаги червени рози), шампанско (винаги „Круг“), подаръци (златни дрънкулки от „Тифани“ или ако връзката продължеше повече от две седмици — дребни диамантени бижута от „Картие“).

Сервитьорката отиде да му донесе питието.

Нико погледна златния си часовник „Патек Филип“. Осем часът. Вечерта беше пред него. Щеше да се наслади на питието си, да се поогледа наоколо и после да се включи отново в разгара на играта — съдбата щеше да реши бъдещето му.

Нико бе роден през 1930 г. в бедно предградие на Атина — единственото момче сред три сестри. Детството премина в океан от женственост. Сестрите му се надпреварваха да го глежат, беше любимецът на майка си, жените роднини го отрупваха с ласки и целувки. Баща му често отсъстваше от дома като член на екипажа на една от яхтите на Онасис.

Нико често бе единственият мъж в дома. Очарователно бебе, миловидно прохождащо момченце, хубав младеж — когато на четиринайсет напусна училище, в околността нямаше жена, която да не е лудо влюбена в него. Трите му сестри и най-вече майка му ревностно го пазеха. За тях той беше принц.

Цялата фамилия се разбунтува, когато баща му реши да го вземе на яхтата като стюард. В никакъв случай нямаше да допуснат да изчезне от полезрението им. Бедният му баща се опита да спори, но безрезултатно. Нико получи работа в местното рибарско пристанище на малък док, само на стотина метра от мястото, където най-голямата

му сестра чистеше риба. Тя го наблюдаваше с орлов поглед и се появяваше в мига, в който някой от женски пол се опиташе да го заговори — истински цербер в женски облик.

Семейство Константин желяеха да запазят Нико невинен като ангел и дружно работеха по въпроса.

Междувременно Нико растеше. Тялото му се развиваше, пенисът му през повечето време беше в състояние на страхотна ерекция. Кой ли не би бил в подобно състояние, живеейки в близост с четири жени? Голи гърди, окосмени части, женски ухания, съхнещо бельо — усещанията му постоянно биваха атакувани, накъдето и да се обърнеше.

На шестнайсет положението бе нетърпимо. Самозадоволяването бе единствената му утеха, но дори и то трябваше да се планира като секретна военна операция. Домочадието непрекъснато го следеше. Разбра, че трябва да избяга, макар да му беше трудно да се реши. Като си помислеше, че ще остави цялата любов, която го обгръщаше... но нямаше друг начин. Обожанието бе започнало да го задушават. Бягството беше единственият изход, единственият начин да стане истински мъж.

Замина в една неделна нощ през декември 1974 и два дни покъсно се озова в Атина, измръзнал, уморен, гладен и убеден, че е направил грешка. Притеснен, че семейството му е хукнало по петите му. Нямаше представа какво трябва да прави, как да си намери работа, нито дори къде да търси. Скиташе из града, премръзнал в тънките си памучни панталони и риза, само с една мушама да го пази от хапещия, мокър снежец. Накрая се подслони във входа на някакъв голям блок и стоя там, докато една кола спря и от нея излязоха две жени в кожени палта. Приказваха си и се смееха. Инстинктът му го накара да привлече вниманието им. Изкашля се шумно и погледът на едната спря върху него. Жената се усмихна мило и примигна, с което показа безпомощна уязвимост.

— Да? — попита тя. — Искате автограф?

Винаги бе реагирал бързо и сега не се поколеба да отвърне.

— Пътувах три дни, за да получа автограф от вас!

Нямаше никаква представа коя е тя. Виждаше, че е красива, с меки руси коси, стройна фигура под коженото палто и приятна

усмивка. Тя приближи и Нико усети аромата на парфюма ѝ. Уханието му напомни дома.

— Изглеждате уморен — каза жената. Гласът ѝ му се стори вълшебен, трептящ и успокояващ.

Не отговори. Просто я погледна с черните си очи. Тя взе ръката му и каза:

— Ела, ще получиш нещо за пиене и топли дрехи.

Казваше се Лиз Мария Андроти. Беше прочута оперна певица, разведена и изключително богата. Освен това бе най-чудесният човек, който Нико бе срещал. Само след няколко дни станаха любовници, той на седемнайсет, тя — на трийсет и три. Научи го да я люби така, както винаги бе искала, той слушаше, възприемаше и бележеше успехи.

— Боже, Нико! — възкликваше тя в мигове на екстаз. — Ти си най-добрият любовник, който някога съм имала!

Благодарение на нейното обучение той наистина стана такъв.

Приятелите ѝ бяха скандализирани и непрекъснато я предупреждаваха:

— Та той е само момче!

— Ще избухне скандал.

— Публиката ти никога няма да го понесе!

Лиз Мария се присмиваше на възраженията им.

— Той ме прави щастлива — казваше тя. — Той е най-хубавото нещо, което ми се е случвало.

Нико изпрати кратко съобщение на семейството си, че е добре, има работа и ще пише скоро. Прати и известна сума от парите на Лиз Мария. Тя настояваше и всеки месец проверяваше дали е изпратил парите. Осъзнаваше колко мъчително трябва да е било за тях да го загубят. Той наистина бе чудесно момче.

Ожениха се на двайсетия му рожден ден. Искаха дискретна церемония, но в църквата се появиха всички фоторепортери на Гърция и малкото тържество се превърна в луд цирк. В резултат семейството му най-после разбра къде е скъпият блуден син, довтаса в Атина и раздуха още повече скандала, който Лиз Мария толкова се бе опитвала да избегне. Нищо не можеха да направят, разбира се. Беше твърде късно. Освен това Нико и Лиз бяха щастливи заедно.

Деветнайсет години минаха в това състояние на безметежно щастие. Разликата във възрастта не ги притесняваше. Само пресата

вдигаше голям шум.

Нико израсна от непохватен младеж в изискан светски мъж. Придоби вкус към хубавите неща, още повече Лиз Мария имаше възможност да си го позволи. Живееха като милионери.

Нико дори не мислеше да започва работа, не му се и налагаше. Пътуваше навсякъде с Лиз Мария, тя го научи на отличен френски, немски и италиански. Понякога Нико опитваше да играе на световната борса, от време на време дори успяваше. Научи се да кара ски, сърф, състезателен автомобил, да язди кон, да играе поло. Стана експерт по бридж, табла и покер. Превърна се в изискан познавач на вина и ястия. Беше верен и все по-добър любовник на прочутата си съпруга. Отнасяше се с нея като с кралица до деня, когато тя почина от рак през 1969 г. на петдесет и пет години.

Той остана объркан и самотен в един свят, внезапно опустял без любимата му. Беше трийсет и девет годишен и за пръв път в живота си се чувстваше самотен. Имаше всичко, тя му бе завещала цялото си състояние, но то всъщност не значеше нищо.

Нямаше сили да остане нито в къщата им в Атина, нито във вилата на острова, нито в парижкия им апартамент. Продаде всичко: четирите коли, скъпоценните бижута, къщите.

Каза довиждане на семейството си, настанено в просторна къща в центъра на Атина, и замина за Америка — единственото място, където Лиз Мария не бе приета като суперзвезда.

Америка — земята на забравата и новите начала.

— Водката ви, мистър Константин — сервитьорката му намигна, — 90 градуса, а не обичайния бокл... , който често сервираме.

Тя безстрашно издържа учудения му поглед и се отдалечи с нежелание, когато един намусен играч на „Блек Джак“ я извика.

Лас Вегас наистина беше неповторимо място — място на хазарт, скъпи забавления, красиви момичета и ослепително слънце. Нико с усмивка си спомни първия път, когато пристигна. Една нощ се връщаше с кола от Лос Анджелис. Неоновата феерия беше блеснала внезапно след монотонното каране в тъмнината. Никога нямаше да забрави този първи спомен. Наистина ли беше преди десет години? Струваше му се, че е минала цяла вечност.

Пристигна в Лос Анджелис през лятото на 1969 г. с двайсет и пет куфара, марка „Гучи“. Нае бял мерцедес и просторна къща, близо до хотел „Бевърли Хилс“, и реши да остане да прецени дали ще му хареса.

Хареса му, разбира се. На кого ли не би му харесало? Беше богат, красив и свободен. Две минути след като излезе от басейна, му се нахвърлиха. Казваше се Дороти Дейнти, звезда от средна величина, която от време на време получаваше роля. Имаше буйна червена коса, силиконов бюст, деветдесет и пет сантиметра в обиколка и навика да говори с половин уста, придобит сигурно от гледане на много филми с Бъстър Китън.

— Чужденец ли сте? — попита тя конспиративно.

Нико бързо я прецени, отнесе се с нея вежливо и я остави да му покаже града.

За нейно разочарование не се опита да я прелъсти, което направо я изуми. Всеки, без изключение, се опитваше да спи с нея и винаги успяваше. Какво му имаше на този странен тип с вид на плейбой?

Тя му показа града — „Бистрото“, „Ла Скала“, „Маргаритката“, „Фабриката“. Едно посещение бе достатъчно Нико и управителят на заведението да станат първи приятели.

След две седмици Дороти не му бе нужна. Изпрати ѝ златно колие, дузина рози с мила картичка и повече не я потърси.

— Тоя трябва да е педераст! — обяви тя пред приятелите си. — Няма начин да не е!

Мисълта, че съществува мъж, който не иска да спи с нея, я хвърли в отчаяние за няколко седмици.

Нико нямаше никакво намерение да спи с жени като Дороти Дейнти. Съпругата му беше мъртва от три месеца. Той усещаше физическа нужда от жена, но нищо не можеше да го накара да падне толкова ниско. Беше имал най-доброто, знаеше, че никога няма да намери втора като Лиз Мария, но и нямаше да слезе до момиче от типа на Дороти.

Не беше спал с друга жена освен със съпругата си. През следващите десет години навакса пропуснатото с около стотина свежи хубавици, необременени от дълго минало и биография. Връзките му не продължаваха повече от месец, но нито една от приятелките му не

съжаляваше, че е била с него. Беше великолепен любовник — най-добрият.

Купи къща на холивудските хълмове и живееше с мисълта как най-приятно да прекарва времето си.

Мъжете търсеха приятелството му. Той притежаваше онова, за което те мечтаеха — класа и стил. Пари имаха всички, но той имаше и друго — вроден чар.

Десет години минаха, изпълнени с идилия — играеше тенис, плуваше, играеше на борсата, отдаваше се на хазарта и красивите момичета, ходеше на плаж, сауна, кино, ресторанти, без него не минаваше нито едно изискано парти.

Накрая парите свършиха и това бе истински удар за него. Изглеждаше нелепо, но бе самата истина. Нико Константин банкрутира. От две години адвокатите на покойната му съпруга го предупреждаваха, че върви към фалит, но той не ги слушаше. Съветваха го да инвестира и да увеличава капиталите си, но той не им обръщаше внимание. Малко по малко похарчи всички и сега мисълта, че е останал без пари, го изпълваше с ужас. Незабавно трябваше да направи нещо. Беше превъзходен играч, винаги беше такъв, а изкушението на Лас Вегас бе съвсем близо.

Внимателно обмисли положението. Колко пари му трябваха, за да продължи да живее по същия начин? Издържаше семейството си в Атина, но освен тях нямаше за кого другиго да се грижи. Ако продадеше къщата и наемеше по-малка, щеше да получи значителна сума, а така намаляваше и разноските по поддържането ѝ. Идеята изглеждаше добра. Във Вегас с парите от къщата, уменията и късмета си щеше да удвои и дори да утрои сумата, после да инвестира и да живее с парите от приходите.

Нико се намираще в Лас Вегас от двацет и три часа и вече беше загубил сто деветдесет и четири хиляди долара.

2

Фонтен Халед се събуди с тежък махмурлук в нюйоркския си апартамент. Махна черната копринена маска за сън и се протегна за портокаловия сок от хладилника до леглото. Потръпна, докато изливаше студената течност в гърлото си.

Господи! Каква нощ! Студио 54. Двама мъже — единият бял, другият — черен. Страшно забавление!

Опита се да стане, но главата ѝ се замая непоносимо и тя се строполи обратно в пухените възглавници. Взе шишенцето с витамини от нощната масичка и изгълта няколко таблетки. Въздъхна и се протегна за огледалото със сребърна дръжка. Седна и започна да изучава лицето си. Да, все още беше хубавица, въпреки ужасната година.

Ето я сега, мисис Фонтен Халед, бивша съпруга на прочутия арабски бизнесмен, мултимилиардер Бенджамин Халед. Наум Фонтен го наричаше арабско лайно. Та кой мъж напуска съпругата си, като три пъти ѝ казва „Развеждам се с теб“ и после си тръгва, чувствайки се напълно свободен? Само едно арабско лайно — ето кой. Не ѝ беше лесно да спести сензационните подробности около причината за развода, а именно: Бенджамин я бе компрометирал с тайно правени снимки как се чука с различни млади мъже. Никак не беше справедливо. Тя бе оправдана да има любовници. Бенджамин прехвърляше шейсетте все пак.

Разводът все още я притесняваше и по тази причина прекарваше повечето време в Ню Йорк, а не в Лондон, където всички знаеха. Не ѝ липсваше Бенджамин, а всеобщото уважение и сигурността, която се полагаше на мисис Ал Халед. Продължаваше да е мисис Халед, разбира се, но вече не единствената, като се има предвид другата му бивша съпруга — тази, която остави, за да се ожени за нея. На това отгоре имаше и мисис Халед Номер Едно — неприлично млада манекенка на име Делор. Фонтен я намираще за не особено приятно маце, което правеше Бенджамин пълен глупак, харчейки парите му по-

светкавично дори от нея навремето. Издръжката, която получаваше след развода, далеч не покриваше нуждите ѝ. Стандартът ѝ бе спаднал главоломно, дотам, че да носи миналогодишното си палто от норки. Какъв ужас — чак от миналата година!

Стана от леглото и огледа голото си тяло в голямото стенно огледало. Да, тялото ѝ беше хубаво, редовно го поеше с тонизатори и лосиони, кожата ѝ бе опъната, гърдите — като на шестнайсетгодишна. Фонтен винаги се бе грижила за себе си — масаж, сауна, козметика, упражнения. Положените усилия си заслужаваха. Скоро щеше да навърши четирийсет, а изглеждаше на не повече от двайсет и девет, при това без нито една пластична операция.

Наметна халата си и позвъни на прислужницата — дебела пуерториканка, — която все се канеше да уволни, но пък напоследък толкова трудно се намираше работна ръка. Момичето влезе, без да почука.

— Ще се радвам следващия път да почукаш, Риа — раздражено рече Фонтен. — Милион пъти съм те предупреждавала.

Риа примигна, като видя отражението си, умножено от огледалата в спалнята. Господи, как ѝ се искаше да се люби с приятеля си в това легло!

— Разбира се, мисис Халед — отвърна тя. — Искате ли да ви приготвя ваната?

— Да — рязко отвърна Фонтен. Наистина едва я понасяше.

Сара Грант, най-добрата приятелка на Фонтен в Ню Йорк, я чакаше търпеливо в „Четири сезона“, за да обядват заедно. Хвърли ядосан поглед на скъпия си часовник „Картие“ и изпуфтя. Фонтен винаги закъсняваше, което бе един от най-неприятните ѝ навици. Сара махна на келнера да ѝ донесе още едно мартини. Беше много красива, с меки черти, които контрастираха на гарвановочерната ѝ коса. Беше и доста богата след два развода с милионери, в момента женена за писател, споделящ вкуса ѝ към ексцентричния секс. В момента двамата изживяваха вълнуваща връзка с един травестит от Нова Англия, който искаше да стане попзвезда.

Фонтен влезе и със задоволство отбеляза, че хората още се обръщат след нея. Двете жени се целунаха, едва докосвайки страните си с устни.

— Как беше в Бевърли Хилс? — настоятелно попита Фонтен, докато се настаняваше. — Разказвай!

— Знаеш какво мисля за Лос Анджелис — там е горещо и скучно. Виж, Алън се позабавлява. Някакъв глупак най-сетне хареса сценария му. Плати му двайсет хиляди долара. Като го видиш, ще си помислиш, че е намерил златна мина!

— Колко мило!

— Възхитително. Моето мъжленце най-сетне изкара пари. Ще стигнат да покрият една четвърт от годишната застраховка на бижутата ми.

Фонтен се засмя.

— Колко си лоша, Сара. В бедния човек наистина има нещо.

— О, да! Само да ми каже къде го крие. Много ще се радвам да разбера.

Обедът мина в оживена размяна на клюки — и двете бяха ненадминати. Докато сервираха кафето, вече бяха обсъдили всичко и всеки и видно се забавляваха. Сара бавно отпи от своето „Гран Марние“.

— Срецнах един твой стар приятел — рече тя разсеяно. — Тони.

— Тони ли? — Фонтен се престори, че не се сеща, после облиза устни и попита: — Кой бе, Тони Жребеца ли?

— Същият. Той май не е запазил особено мили спомени от теб — саркастично каза Сара. — Какво си му направила?

Фонтен се намръщи.

— Взех го като келнер, направих от него най-добрия управител на най-добрата дискотека в Лондон...

— А, да, и после го изхвърли, нали?

— Отказах се от услугите му, преди той да се откаже от моите. Надутият копелдак се опитваше да върти собствен бизнес за моя сметка.

— И какво стана?

— Разправяла съм ти. Станах съдружник с неговия счетоводител, преди той да ме изпревари. Такъв е животът. Оттогава нищо не съм чувала за него. Какво ли пък търси в Лос Анджелис?

— Оглежда се, души и пръхти като всички в Ел Ей. Между другото как върви твоят клуб... „Хобо“ се казваше, нали?

— Всичко е наред. Запазил е класата си — отвърна Фонтен, докато вадеше кутия за грим от чантата си. — Тази сутрин получих писмо от адвокатата си. Смята, че трябва да се върна да пооправя някои работи.

— И какви са тези работи? — шеговито попита Сара.

Фонтен намаза устните си с гланц, преди да отвърне:

— От финансов характер, скъпа. Единственото, което има значение.

Фонтен се чувстваше длъжна да се преструва, че всичко около нея е чудесно, дори пред близка приятелка като Сара. Сега, докато вървеше по Пето авеню, се сети за писмото от адвокатата и реалното му съдържание — финансови проблеми, неплатени сметки, лошо похарчени суми. „Хобо“ беше в затруднение. Да, трябваше да се върне в Лондон и да оправи нещата. Но как бе възможно „Хобо“ да е в затруднение? От момента, в който Бенджамин ѝ го бе купил, мястото носеше добри пари.

Тони, нейният менажер и любовник, се бе превърнал в най-търсения мъж в Лондон, когато го взе за управител. Когато се отърва от него, Йън Тейн, новият ѝ съдружник, го пре моделира, назначи нов управител и я разочарова с нежеланието си да ѝ стане съдружник и в интимно отношение, така че откупи обратно дела си и преди да напусне Лондон, клубът процъфтяваше. Това че бе единственият собственик на „Хобо“, бе голямо предимство.

Започна да вали и Фонтен безуспешно се огледа за такси. По дяволите! Време беше да си намери друг милионер. Докато беше мисис Бенджамин Халед, винаги имаше на разположение ролс-ройс с личен шофьор. Сега можеше да наема лимузина с шофьор само за вечерите. Тогава наистина ѝ бяха необходими, защото придружителите ѝ нерядко разполагаха само с мотоциклет, а понякога и на това не можеше да се разчита. Фонтен обичаше мъжете, а тези с издути отпред панталони особено много.

Не бе преследвала парите, но поради красотата ѝ те винаги бяха вървели след нея. Бенджамин например я забеляза на модно ревю в Сен Мориц и заряза първата си жена с бързина по-голяма дори от тази, с която свършваше в леглото. Когато стана мисис Халед, парите вече се превърнаха в необходимост. Фонтен имаше вкусове, които трудно се задоволяваха. Сега обаче се нуждаеше от кратка ваканция, преди да

хване друг милиардер за съпруг. Уви, милиардер означаваше възрастен мъж (като изключим рокзвездите, но те пък имаха недостатъка да се привързват към недорасли блондинки), а Фонтен търсеше млади мъже с красиви тела и осемнайсет-деветнайсетсантиметрови атрибути.

Някакъв пияница се заклатушка пред нея, препречвайки пътя ѝ.

— Искат ли ти се? — попита той и устата му се разля в похотлива усмивка.

Фонтен не му обърна внимание и понечи да отmine.

— Хей! — той отново се мъчеше да прегради пътя ѝ. — Какво ти е? Да не би мадам да не е в настроение?

Фонтен го блъсна, видя едно такси и се затича към него, строполи се на задната седалка и въздъхна. Наистина трябваше да се махне от Ню Йорк.

Веднага щом Фонтен излезе, Риан, прислужничката ѝ, се втурна към телефона. След десет минути приятелят ѝ пристигна. Казваше се Мартино и според нея беше най-големият красавец в целия скапан Ню Йорк

— Какво ще ми кажеш, бейби? — той я ощипа, докато очите му измерваха всеки сантиметър от луксозния апартамент.

— Имаме два часа — нетърпеливо обясни тя. — Кучката няма да се върне преди пет.

— Да почваме тогава.

— Ей сега. Чакай първо да ти покажа нещо. Ела да видиш спалнята ѝ. Можем да го направим в нейната спалня.

Мартино се подсмиваше, докато сваляше ципа на прилепналите си кожени панталони.

Фонтен прекара следобед в слушане на клюки в козметичния салон. Част от нещата вече беше чула от Сара, но интерпретацията винаги беше интригуваща.

— Връщам се в Лондон — довери тя на Лесли, личния ѝ фризьор.

— Наистина? — той показа хубавите си зъби. Освен тях имаше и хубави черти, и стройно тяло, но му липсваше нещо там, където не би трябвало да се пести, Фонтен лично беше проверила.

— Време е да сменя обстановката. Започнах да се отегчавам — продължи тя.

— Знам какво имаш предвид — съчувствено кимна той. — Накъде отива светът, след като Фонтен Халед говори за отегчение. Та това е смешно. Да не би да си успяла да преспиш с всички мъже под двайсет и пет в Ню Йорк?

Лесли беше на двайсет и шест, недоволен, че всеизвестната мисис Халед спа с него само веднъж и после го изгони като неприятна миризма. Е, вярно, че си правеше при него косата, но той бе не само най-добрият, но и най-модният стилист в града.

— Ще ти липсвам ли, Лесли? — и тя му отправи продължителен поглед.

Старата чанта флиртуваше и той много добре го разбираше. Какво е станало, скъпа мисис? Да не би да имате няколко часа за запълване?

— Разбира се, че ще ми липсваш. Всеки път, когато поставям перука, ще се сецам за теб.

Фонтен се върна в апартамента си в лошо настроение. Първо, ужасният пияница на улицата, после Лесли и като капак вонящият шофьор на таксито, който държеше да обсъждат средствата на президента Картър, като че от това зависеше животът му. Кретен! Задник! На всичко отгоре главата ѝ се цепеше от болка.

Позвъни и изпрати куп псувни по адрес на Риа, докато чакаше. Най-накрая ядно си представи как трътлата хърка пред някоя сапунена опера по телевизията и затърси ключовете си. Когато най-сетне отвори, беше бясна като оса.

— Риа, къде си, по дяволите, нещастнице?

Гледката ѝ подежда като шамар. Апартаментът беше обран, а малкото останало беше съсипано. Шокирана, тя понечи да влезе, но си представи трупа на Риа, обезобразен, някъде из целия хаос, а ѝ хрумна, че и крадците може още да са вътре.

Полицаяте се представиха отлично. Пристигнаха след час и половина и не откриха други следи от вероятно убитата Риа освен „Шибана кучко“, надраскано с червило по огледалата в спалнята. Фонтен веднага позна неграмотния почерк на пуерториканката.

Всичко, което можеше да се вземе, беше изнесено: дрехи, куфари, тоалетни принадлежности, хавлии, дребни мебели, дори лампите и електроуредите, включително прахосмукачката. На леглото, от което бе останал само матракът, имаше лепкави петна от сперма.

— Милостиви боже! — Фонтен прониза с поглед двамата полицаи. — Къде, по дяволите, е детективът, който ще разследва случая? Да знаете, че имам влиятелни приятели и няма да оставя нещата така.

Двете ченгета се спогледаха. Само да не назначат Сламиш, мислеха и двамата в невероятен синхрон, но знаеха, че е неизбежно. На Сламиш и Фонтен им бе писано постоянно да се срещат.

Старши детектив Марвин Сламиш имаше три очевидни недостатъка. Първо: неконтролируем дефект в лявото око, който го караше да примигва в най-неподходящи моменти, второ — неизчерпаема способност да задържа газове и сам да не знае кога ще ги изпусне, и трето (донякъде свързано с предишното) — силна телесна миризма, която никакви дезодоранти не бяха в състояние да потиснат. Старши детектив Сламиш не бе щастлив. Използваше освежител за уста, специални дезодоранти, дамски вагинални спрейове, с които обилно пръскаше интимните си части, пудри за крака и какво ли още не. Независимо от всичко, вонеше ужасно. Фонтен подуши веднага, щом влезе в къщата ѝ.

— Господи, на какво смърди така?

Старши детектив Сламиш примигна, пръдна и свали шлифера си. Фонтен беснееше с ръце на кръста.

— Какво ще предприемете по случая?

Гледаше го с изпепеляващ поглед, сякаш вината за случилото се беше негова.

— Е? Още ли не сте открили прислужничката ми? — в тона ѝ имаше презрение, тя дори не си правеше труда да го крие.

Сламиш се отпусна върху креслото, останало след плякосването. Дамаската беше разпрана и пълнежът висеше. Денят беше започнал лошо и нямаше никакви шансове да се оправи. Донякъде не беше стигнал в разследването на една наркоафера, скара се с едноръкия си зет, ветеран от Виетнамската война, в момента моден художник, и сега тази стисната английска курва. Не стигаше ли

болката в тестисите? Не стигаше ли, че и сам усещаше, че смърди на пръч?

— Всичко е овладяно, мадам — измърмори неубедително той.

— Овладяно ли? — Фонтен вдигна вежди с недоверие. — Възстановили ли сте имуществото ми? Арестували ли сте прислужничката ми?

Двете ченгета си размениха многозначителни погледи. Сламиш се опита да си придаде вид, отговарящ на положението му.

— Дайте ни време, мадам. Разследването едва започна. Между другото, бих искал да ви задам няколко въпроса.

— Въпроси? На мен? Шегувате се. Да не би аз да съм престъпникът?

— Разбира се, че не сте, мадам... има обаче случай, когато... хм... хората нагласят нещата. Застраховки... разбирате ме...

Очите ѝ пламнаха.

— Да не се опитвате да намекувате, че сама съм нагласила всичко това?

В този крайно неподходящ момент детектив Сламиш примигна.

— Ах ти, дребен нещастник! — изкрещя Фонтен. — Ще ви отнема значката за нахалството.

Сламиш се изправи бавно, пръдна отново и се опита да се извини.

— Марш отгук — беснееше Фонтен. — Не искам да се занимавате с моя случай. Като разкажа на съпруга си за вашите обвинения...

Детективът се потътри към вратата. Има дни, в които просто не си струва да ставаш от леглото.

Фонтен прекара пет кошмарни часа, неудобно настанена в хотел „Пиер“. Слава богу, бижутата ѝ стояха заключени в банков сейф — предпазна мярка, на която я бе научил Бенджамин. Що се отнася до апартамента, и бездруго имаше нужда от нови мебели. А и дрехите... Новият гардероб не беше проблем, а и за щастие застраховката покриваше щетите. Е, да, налагаше се да прекара някоя и друга нощ в „Пиер“, докато се съвземе и купи някои неща. После идваше ред на Лондон, „Хобо“... и подреждането на живота.

3

Бърни Даръл беше разведен от четири месеца, два дни и дванайсет часа. Знаеше го така точно, защото бившата му съпруга Сузана непрекъснато го уведомяваше за това, както и че между другото басейнът се е запушил, ферарито е блъснато, детето страда за него и толкова ли няма вкус, че да го видят в „Пипс“ с друга жена? Толкова скоро? Как според него се чувства тя?

Никога нямаше да успее да разбере жените. Двамата бяха прекарвали пет жалки години, въпреки че клюкарските колони непрекъснато ги изкарваха идеалната двойка — Сузана Брент, млада актриса, дъщеря на прочутия певец и актьор Карлос Брент, предполагаем мафиот, и Бърни Даръл, магнат в звукозаписната индустрия. Магнат! Той! Та това беше нелепо! Само той знаеше какви усилия му струваше да ѝ осигурява стандарта, на който бе свикнала, при това не винаги успяваше. В тези случаи тя, разбира се, обясняваше как добре се справя с всичко нейният татко.

И така до сутринта, в която Бърни си стегна куфара, метна го в багажника на сребристото си порше и избяга. Оттогава Сузана не беше спряла да го моли да се върне. Бърни не беше разумен мъж, но този път по изключение реши да послуша приятелите си, които го предупреждаваха, че да се върне, би означавало да поднесе на Сузана главата си на тепсия. Колкото по-далече беше от нея, толкова по-добре осъзнаваше колко е вярно това.

Беше щастлив, че има приятел като Нико Константин. Той го покани да се нанесе в къщата му и да остане колкото време пожелае. Бяха минали седем месеца, откак се настани при Нико, който му допадна дотам, че нямаше желание да си търси нова къща.

Нико беше неговият идол и той му подражаваше, макар и с незадоволителен резултат. На двайсет и девет години, Бърни бе строен и атлетичен. Спортуваше много: тенис, джогинг, гимнастика. Освен това обаче пушеше марихуана, смъркаше кокаин и пиеше на провала. Нико стоеше надалеч от наркотиците и Бърни все се заричаше да ги

спре, но винаги нещо се случваше. Той имаше нужда от тях, за него дрогата бе социално задължение. Като шеф на звукозаписна компания на Западното крайбрежие нямаше как да дефилира в модното общество и да отказва това удоволствие. Би било равнозначно на професионално салтомортале.

Опитваше се да имитира стила на обличане на Нико, но костюмите му никога не прилягаха така добре, а и с ризите все нещо се случваше. Изглеждаше добре, но само докато стоеше встрани от Нико.

Не беше грозен, но не се отличаваше кой знае с какво, имаше коронки по зъбите, лош дъх, накъдрена коса и малък пенис. Беше задължен на Сузана, че дори по време на най-грозните им скандали премълчаваше този факт.

Сега Бърни пътуваше със самолета за Лос Анджелис и се чудеше как да обясни на Нико за Чери. Нико я беше оставил, и то само преди седмица, с традиционните рози, диамантено бижу и добре отрететирана реч как я напуска за нейно добро и колко щастлива ще бъде без него. Какъв артист! Най-добрият! Неповторимият прелъстител. Винаги когато изоставяше момичето, успяваше да му внуши, че то всъщност го напуска. Колко умно! За седем месеца Бърни беше гледал представлението шест пъти. Момичетата до едно бяха млади, ослепително красиви и бляскави — и всички си отиваха, без да оставят следа. Нико беше прав, че без него ще са по-добре (макар че те не винаги го съзнаваха). След раздялата оставаха добри приятели, носеха подарените им бижута „Картие“ (обикновено пеперудка или мишле) и говореха за него с възхита.

На Бърни никога не му вървеше така с жените. Всеки път, когато зарязваше някое свое гадже, то изпаднаше в истерия, наричаше го гадно копеле, кучи син и после го разнасяше из целия град. Явно бъркаше някъде.

— След колко време ще кацнем? — попита Чери.

Бърни беше с нея, когато Нико се обади от Лас Вегас, за да му каже да вземе малко пари и да хваща следващия самолет. С непоколебим тон, зад маската на невинно момиченце, тя настоя да я вземе.

— Трябва да говоря с Нико — бе заявила. — На кръстопът съм и само той може да ми помогне.

— Не можеш ли да почакаш няколко дни? — опитваше се да я отклони той. — Дотогава ще се е върнал от Лас Вегас.

— Не, трябва да го видя. Веднага.

Не само не успя да я разубеди, ами тя го остави да ѝ плати билета — това най-много го подразни. Безобразие! Дори не посегна към чантата си, само леко го докосна по ръката и се усмихна сладко с репликата: „Благодаря ти, Бърни!“, все едно той се бе натискал да го плати. Всички смятаха, че е тъпкан с пари. Ако сам не знаеше, и той щеше да е на същото мнение. Във вестникарските колони го определяха като „милионер, шеф на звукозаписна компания“. За шефа беше вярно, за милионер, уви, не. Едва събираше да плаща абсурдно високата издръжка на Сузана. Да си зет на Карлос Брент, пък макар и бивш, означаваше непрекъснато да подписваш чекове за глезотиите на дъщеря му.

Бърни се чудеше какво има предвид Нико под „малко пари“. Странна молба от Нико, който разполагаше с доста, а и във Вегас можеше да взема кредит, колкото си пожелае. Както и да е, Бърни се отби в офиса и взе шест хиляди в брой от личния си сейф. Сети се, че откак се е нанесъл при Нико, нито веднъж не се бе опитал да плати сметка. Дори алкохолът, който поръчваше, бе за сметка на Нико. Сега се почувства малко виновен, но Нико наистина бе идеалният домакин и не очакваше от гостите си да плащат, дори от тези, които му гостуваха седми месец. Бърни усети по-скоро интуитивно, че нещо с финансите на Нико не е наред. Обстоятелствата го потвърждаваха. Преди два месеца Нико продаде къщата си, а всички в Бевърли Хилс знаеха, че ако притежаваш имот, номерът е да го задържиш. Цените непрекъснато се покачваха. Тогава Бърни се бе пошегувал.

— Искаш да се отървеш от нахалния гостенин, а?

Нико се бе усмихнал с обичайната си загадъчност и се разпореди да се преместят в новата къща, която бе наел. Всички бяха доволни.

Освен това в последно време неплатените сметки се трупаха на бюрото на Нико, а иначе той винаги стриктно бе плащал. Това бяха дребни неща, но достатъчни да накарат Бърни да се замисли, нещо, което не му се случваше често.

— Уф — въздъхна Чери, — никак не обичам кацанията.

Беше прежълтяла, така че Бърни галантно ѝ подаде хартиената торбичка да повърне и се облегна, за да усети удоволствието от

приземяването.

Нико бе загубил усет за времето. Нямаше представа откога седи на масата за бакара — два, три, седем часа? Не можеше да прецени. Само знаеше, че съдбата му е обърнала гръб. Челото му бе оросено от пот, иначе нищо не издаваше тревогата му и продължаваше все така очарователно да се усмихва. Планът му се бе сгромолясал. Безупречната схема за големия удар му бе изиграла лоша шега. Беше загубил и последния долар от продажбата на къщата. Още по-лошо, отдавна бе надхвърлил сумата и дължеше на казиното петстотин хиляди долара. Толкова за умениято, таланта и късмета. Срещу картите и заровете можеш да направиш само едно — да спреш да играеш. А той не го бе сторил. Сега положението бе доста по-сложно от обикновен банкрут. Беше задлъжнял на хора, които едва ли щяха да останат очаровани, че не може да им плати. Беше като лош сън. Случи се без дори да усети.

Два дни — и всички бе загубено.

Съседката му по маса бутна кутията карти към него. Печелеше значителни суми и флиртуваше с него, макар да приближаваше шейсетте. Пълничките ѝ пръсти бяха разточително украсени с пръстени и гривни — безвкусни, но впечатляващо скъпи. На лявата си ръка носеше диамант, голям колкото орех. Трябва да струваше поне петстотин хиляди долара — прецени той наум.

Докато таксито ги караше от летището, Бърни с досада забеляза, че и Карлос Брент се е насочил към хотел „Форум“. Защо, за бога, Нико трябваше да избере точно този хотел?

— Никога не съм идвала тук — изчурулика Чери и приглади полата си.

— Гледай да не ти хареса много — отвърна Бърни, — защото можеш да се върнеш със следващия обратен полет.

— Не мисля — рязко каза тя.

А, така значи! Бърни добре знаеше, че когато Нико скъса с някое момиче, това е окончателно, независимо колко е мило или хубаво.

На рецепцията го посрещнаха кралски. Като зет на Карлос Брент Бърни бе добре познат във „Форум“. Двамата със Сузана бяха прекарвали там медения си месец — налагаше се, защото Карлос Брент

се наложи всички гости на сватбата да хванат самолета за Вегас и да продължат да празнуват. Каква досада — младоженците се любят, а прочутият татко хърка в съседния апартамент. Не беше от най-приятните изживявания.

— Искам да се освежа, преди да се видя с Нико — заяви Чери.

— Добре — съгласи се Бърни. — Дайте ми ключа от апартамента на Нико Константин — обърна се към момичето на рецепцията. — Всичко е наред, той ни очаква.

— Разбира се, мистър Даръл — отвърна тя и огледа Чери. След броени минути Карлос Брент щеше да научи, че бившият му зет е пристигнал във Вегас с деветнайсетгодишна блондинка.

— Това е госпожица Чери Лот — годеница на мистър Константин — уточни бързо той.

Годеница! Каква мила, очарователно старомодна дума! Нико щеше да го убие, ако научи, но пак беше по-добре от гнева на Карлос Брент.

Жената с украшенията взе картите. Ход след ход печелеше, докато картите не свършиха. Подреди купчинките чипове с дебелите си ръце и Нико още веднъж бе зашеметен от размерите на диаманта. Изправи се. Крупиято попита:

— Ще останете ли за още една игра, мистър Константин?

Нико направи опит да се усмихне.

— Ще се върна след малко.

Усети слабост в стомаха, но забеляза Бърни да се насочва към него. Това го поободри. Бърни все щеше да намери начин да го откупи. Не беше глупав, пък и след седем месеца безплатен живот при него му дължеше услуга.

На последния етаж на „Форум“ Джоузеф Фоницети наблюдаваше действието. Беше собственик на „Форум“ и с помощта на двамата си синове Дино и Дейвид управляваше огромния кораб. Малко неща ставаха в империята му без негово знание. Една от барманките например снощи бе правила аборт и тази вечер трябваше да е на работа. Две сервитьорки от „стаята на оргиите“ крадяха на дребно. Джоузеф щеше да ги остави на работа — трудно се намираха добри

келнерки. Едно от крупията имаше намерение да чука жената на управителя на казиното. Това трябваше да се предотврати.

— А Нико Константин? — попита Дейвид.

— Колко ни дължи вече? — на свой ред попита Джоузеф и погледът му се стрелна към мониторите, които показваха какво става на повечето места.

Дейвид вдигна телефона, за да получи последна информация.

— Дал ни е шест хиляди долара и е вътре с петстотин и десет хиляди. Току-що стана от масата за бакара и се срещна с Бърни Даръл.

— Харесвам го, но не му давайте повече от петдесет хиляди кредит и гледайте да си плати, преди да напусне Вегас. Погрижи се за това, Дино — каза Джоузеф.

— Да приемем ли чек? — попита синът му.

Джоузеф затвори очи.

— От Нико? Той безспорно има пари, освен това е достатъчно умен, за да се опитва да ни мами. Наясно е, че резнем ли му ташаците, няма как да се харесва на жените.

4

Фонтен се беше развихрила из нюйоркските магазини. Ставаше ли въпрос за дрехи, нямаше равна в харченето на пари, освен може би Джаки Онасис. Източваше кредитните си карти, необезпокоявана от факта, че адвокатът ѝ в Англия я бе предупредил да не харчи повече, но сега след грабежа имаше право да се постегне за скорошното си завръщане в Лондон. Армани, Черути, Фере бяха част от любимите ѝ дизайнери.

Фонтен обядва с Алън Грант, съпруга на Сара. Той я забавляваше и искаше да я приюти в леглото си за следобеда. Тя отказа. Не че имаше нещо против Алън, беше преспивала с него, но той не беше нейният тип, освен това я чакаха още покупки. На трийсет и шест, Алън беше твърде възрастен за сексуалния ѝ вкус.

Фонтен открай време действаше магнетично на мъжете. Трудно се устояваше на съблазънта на ухаещите ѝ бедра. Освен това притежаваше нещо рядко — старомоден буржоазен блясък — мъжете го харесваха, особено младите.

След обяда тя продължи обиколката на магазините. Покупките се увеличиха с два чифта ботуши за по сто и осемдесет долара единия, семпла черна чанта от крокодилска кожа за четиристотин, огърлица и обици за петстотин и петдесет, грим и парфюм общо за триста долара. Поръча да ѝ доставят всичко в хотела и реши да поспи преди нощните забавления. Взе си вана, сложи си маска от краставици и нареди да не я безпокоят.

Джъмп Дженингс провери още веднъж как изглежда, преди да излезе от невзрачния си апартамент във Вилидж. Изглеждаше добре и го знаеше, въпросът бе колко добре. Довечера щеше да разбере.

Кръщелното му име беше Артър Джордж Дженинг, получи прякора Джъмп в гимназията заради атлетическите си умения и така му остана. Той си го харесваше, не звучеше лошо. Представяше си го

наред с това на Редфорд, Сталоун и Де Ниро. Неговият час щеше да настъпи. Отчаяно се надяваше това да стане тази вечер.

Нахлузи черните си кожени панталони и рокерското яке. Хвърли прощален поглед на отражението в огледалото и излезе.

Фонтен се събуди час преди гаджето ѝ да дойде да я вземе. Вечерта щеше да започне с откриване на нова галерия, два коктейла и накрая „Студио 54“ — дискотека, в която всичко можеше да се случи, както и ставаше. Гримира се внимателно и подбра дрехите си: черна сатенена туника по тялото с остро деколте и панталони от крепдешин. Високи лъскави сандали от „Налстън“ допълваха общия вид. Един от помощниците на Лесли дойде да срещне косата ѝ и докато приключи с лигавенето и превземките, тя изглеждаше страхотно. Диамантите и изумрудите, разбира се, допринасяха за това.

Джъмп Дженингс се появи навреме. Фонтен потръпна, като го видя. Дали нямаше да ѝ се подиграват?

— Нямах ли костюм? — попита тя с известна досада.

— Какво им е лошото на кожените дрехи? — остро отвърна той.

— Приличаш на мачо. С костюм би изглеждал по-добре. Нещо италианско, с двуредно закопчаване.

Джъмп присви очи.

— Ей, мадам, ако искаш костюм, да ми беше купила. Аз съм актьор, а не наконтен пикльо.

Излязоха, той недоволен и ядосан, тя — леко притеснена. Няколко чаши шампанско оправиха нещата. Какво от това, че е в кожени дрехи? Добре подчертаваха мускулестата му фигура, беше висок метър и деветдесет и щеше да свърши работа като завършек на вечерта.

Явно видът му не притесняваше и останалите, жените го изпиваха с погледи, но той създаваше впечатление, че е изцяло погълнат от Фонтен.

Бяха се срещнали предишната седмица на някакво парти във Вилидж и тя незабавно го беше отнесла с лимузината си. Шестчасовия сексмаратон, който последва, пресуши дори и неговите сили. Това се казва жена — богата, красива и със стил. Двайсетгодишните глупачки вече му бяха омръзнали, пък и му се искаше тя да го заведе в Лондон.

— Забавляваш ли се? — промъкна се тя зад него.

— Пипни ме отпред и ще разбереш.
— Ау, колко си груб!
— Доколкото си спомням, това ти харесва.
— Понякога да.
— Винаги — каза той и я сграбчи за задника.
— Не тук.
— Леле, какви скрупули. На теб ти харесва навсякъде.
— Знаех, че има нещо у теб, на което не мога да устоя, и това е
проницателността и интелектът ти.
Той се притисна до нея и се усмихна.
— Не е това, за члена ми става въпрос.

Любиха се часове наред, струваше им се, че го правят от цяла вечност. Сега Фонтен лежеше в полутъмната хотелска стая и пушеше, полузавита с чаршафа. От улицата долиташе воят на полицейските сирени и останалите характерни за Ню Йорк шумове.

Джъмп се беше свил като бебе в другия край на леглото и спеше дълбоко, похъркваше леко, а тялото му потрепваше от време на време в нервен спазъм.

На Фонтен ѝ се искаше да се бе прибрал у дома си. Не беше сигурна, че иска да прекарат нощта заедно. Защо просто не се облече и не си отиде? Единственият мъж, с който ѝ бе харесвало да прекарва цялата нощ, беше бившият ѝ съпруг. В секса нямаше с какво толкова да се похвали, обикновено не задържаше ерекцията си повече от две минути, затова тя търсеше секс другаде. Иначе Бенджамин беше приятна компания за през нощта, въпреки че телефонът непрекъснато звънеше от всякакви точки на света.

Дали мускулестият жребец, който сега хъркаше блажено, го бе грижа за нея? Разбира се, че не. Беше сигурна в това. Вероятно я харесваше или се страхуваше от нея, смяташе, че може да му е полезна с нещо. Повечето полови атлети бяха използвачи. Търгуваха с телата си. Нямаше как да не го знае, самата тя го бе правила.

Фонтен въздъхна, стана и отиде в банята. Погледна се в огледалото. Косата ѝ бе в безпорядък, гримът — размазан. Сигурно Джъмп — какво смешно име! — нямаше да я погледне, преди да си тръгне. „Остарявам — каза си тя и се усмихна кисело, — щом мисля

единствено как да се отърва от него.“ Пусна душа и застана под ледените бодлички.

Джъмп се размърда и се събуди, протегна ръка и разбра, че я няма. Ядоса се, че е заспал. След секса трябваше да поговори с нея. Беше готов да се върне в апартамента си само да си събере багажа и да отлети с нея в Лондон. Какво щеше да ѝ струва един билет в повече? В крайна сметка той щеше да си го заслужи.

Чу шума от банята и се запъти натам. Тялото ѝ се очертаваше през завесата. Желанието му видимо спадна, като осъзна, че водата е леденостудена, Фонтен избухна в смях и го перна с хавлията.

— Трябва да се приготвям.

Той се вкопчи в последния си шанс.

— Защо не ме вземеш с теб? — предложи той, уж небрежно. — Добре ще си прекараме.

Фонтен саркастично си представи как се връща в Лондон с двайсет и две годишен, треторазреден актьор, облечен в кожи. Подобна представа определено не ѝ хареса.

— Джъмп, едно от първите неща, които един актьор трябва да знае, е как се слиза от сцената. Ти чудесно се справи с ролята си, само че нийоркският спектакъл привърши, а лондонската публика като че ли не те очаква.

Джъмп се намръщи. Не му беше съвсем ясно какво казва тя, но усещаше, че му е била шута.

5

— Чери ли? — очите на Нико блеснаха. — Защо, за бога, си я довел тук?

Седяха на бара във фоайето на хотела. Бърни никога не беше виждал приятеля си толкова ядосан.

— Нямах друг избор — оправда се той. — Беше при мен, когато ти се обади, и тя така настоя.

— В живота винаги има избор — каза Нико хладно и отпи от водката си.

Бърни се покашля притеснено.

— И така? — пристраши се той. — Какво става? Забавляваме ли се?

— Забавляваме се друг път. Колко пари носиш?

Бърни доволно потупа джоба на сакото си.

— Шест хиляди в брой. Ще ги разиграем ли?

Нико се засмя горчиво.

— Вече ги разиграх, моето момче. Дълговете ми към това почтено заведение възлизат на петстотин и петдесет хиляди долара, без да споменаваме собствените ми шест хиляди, които изгоряха.

Бърни потрепери.

— Какво... шегуваш ли се?

— Никаква шега — отсече Нико. — Самата истина. Чувствай се свободен да ме наречеш както искаш.

Няколко минути седяха в неловко мълчание, после Бърни каза:

— Слушай, Нико, как успя да се забъркаш в такава каша? Виждал съм те да играеш много пъти, но никога не си залагал големи суми.

Нико кимна.

— Какво да ти кажа. Станах алчен и късметът ме изостави. Нали знаеш как става.

Бърни се съгласи с кимване. Беше виждал как става. Обхване ли те хазартната треска, нищо не може да ти помогне. Повлича те като

тъмен въртоп. Печелиш или губиш, но не спираш.

— Какво смяташ да правиш?

— Не знам. Вече не мога да играя.

— Фоницети никога нямаше да ти дадат такъв кредит, ако знаеха, че не можеш да го върнеш.

— Сега вече и аз го знам — каза Нико. Но когато си върнах способността да разсъждавам, вече беше късно. Сигурно са мислели, че щом губя шест бона, нямам проблем с наличността. Шестте хиляди бяха от продажбата на къщата ми, последното залагане. Разорен съм, момко, пълен банкрут.

Едва сега Бърни осъзна истинските размери на катастрофата. Да загубиш беше доста лошо, но да не можеш да платиш... Самоубийство... Единственият изход... Бърни лично бе познавал един от Ел Ей, който дължеше на букмейкъри седем хиляди долара. Нищо и никакви седем хиляди долара. Една сутрин го намериха изхвърлен от вълните на Малибу Бийч. Още същата седмица доста народ си изплати непокрытите дългове.

— Загазил си я — каза Бърни.

— И още как.

— Ще измислим нещо — опита се да го успокои Бърни.

Чери разглеждаше апартамента на Нико с детинско възхищение. Дори подскочи върху огромното легло и се изчерви, като си представи как можеха да се забавляват върху него.

Чери живееше в Лос Анджелис малко повече от година и вече бе решила, че работата на актриса не е за нея. Беше постигнала някакъв успех като модел в Тексас, когато едно обаждане я доведе в Холивуд, в скромен апартамент на „Фаунтън авеню“. За двацет и пет прослушвания беше получила две дребни роли и дребно участие в телевизионна реклама. Когато срещна Нико, любовта за пръв път се появи в живота ѝ. Сексът вече присъстваше в него. За пръв път го направи в гимназията с професионален футболист, после с един производител на джинси, последван от холивудски агент, който обещавахе големи неща и донякъде изпълни обещанието си, макар и в различна от професионалната сфера.

Нико беше напълно различен. Всичко, което един мъж трябва да бъде — Рет Бътлър в „Отнесени от вихъра“, Гетсби от „Великият

Гетсби“ — Чери възприемаше живота чрез филмите — така й изглеждаше по-реален.

Нико я очароваше от момента, в който се срещнаха на едно парти, до мига на прощалната реч. Първо плака, осъзнавайки колко прав е той. След това си помисли: „Защо пък да е прав? Защо да съм по-щастлива без него?“

После я осени мисълта, че без него е нещастна, което на свой ред означаваше, че трябва да са заедно. Веднага се отправи към дома му, за да му съобщи радостната вест, но него го нямаше, а Бърни бе така добър да я покани в Лас Вегас и ето я тук в хотелския апартамент на принца.

Изми се, среса дългата си руса коса и седна да чака търпеливо. След два часа се запита не е ли по-добре да отиде да потърси и двамата. Погледна се в огледалото, което я окуражи, и тръгна към асансьора.

На Дино Фоницети често му казваха, че прилича на младия Тони Къртис, което не бе лишено от истина. Той беше първокласен самец и имаше голям успех сред жените. Брат му Дейвид, макар че бе изтеглил кофти късмет да прилича на тежковоз, не отстъпваше и бележеше бройки с монотонна последователност.

Дино се качи в асансьора, който спря няколко етажа по-долу и в кабината влезе най-прекрасната жена на света — милата Чери, невинна като гимназистка.

— Здравейте — каза възхитеният Дино.

Чери стеснително сведе поглед към пода. Дино, който никога не бе имал проблем да завърже разговор, напрегна ума си да измисли нещо.

— В хотела ли сте отседнали? — беше не особено блестящият резултат от тази дейност.

Чери вдигна големите си сини очи.

— Само за малко — отвърна.

Всички идваха в Лас Вегас за малко. Асансьорът спря и двамата излязоха, тя като че се колебаеше.

— Какво ще правите? — запита Дино.

— Имам среща с приятел.

Дино реши, че не може да остави сияйното същество да изчезне току-така от живота му, протегна ръка и каза:

— Аз съм Дино Фоницети. Семейството ми е собственик на този хотел и ако мога да направя нещо за вас... само кажете...

Ръката ѝ беше малка и нежна. Той се влюби! Ей така!

— Опитвам се да открия мистър Нико Константин. Познавате ли го? — Гласът ѝ беше галещ като ръката.

Дали познава Нико? Той самият го търсеше. Тя също. По дяволите!

Нико и Бърни все още обсъждаха различните възможности, когато Бърни каза:

— Не мога да повярвам на очите си. Дино Фоницети иде насам с Чери за ръка.

Когато приближиха масата, Нико стана. Дино наистина я водеше за ръка, тя смирено го следваше, а хората се обръщаха подире ѝ. Тя пък гледаше Нико и преливаше от радост.

— Трябваше да дойда — едва промълви тя.

Нико премести поглед от нея към Дино.

— Срецнахме се с мистър Фоницети в асансьора и той бе така любезен да ми помогне да те открия — бързо обясни Чери, трепкайки с мигли.

— Нико! — сърдечно възкликна Дино.

— Дино! — не му остана дължен той.

— И Бърни — добави Дино. — Защо не ме предупреди, че идвате?

Бърни се усмихна.

— А, съвсем импулсивно го реших.

— Как сте? — попита Дино. — Добре ли се чувствате?

Нико се усмихна широко.

— Чудесно.

— Кажете ми, ако имате нужда от нещо — продължи да любезничи Дино. — Колко време ще останете впрочем?

Въпросът беше съвсем обикновен, но Нико имаше чувството, че знае защо му го задават.

— Достатъчно дълго, за да възстановя някои суми — пошегува се той.

— Разбира се — и Дино им отправи една от най-подбраните си усмивки. — Искаме всички да си тръгват оттук спечелили. Тази вечер, ако не възразявате, сте мои гости на вечеря — той погледна Чери. — Ще успеем за последното шоу на Карлос Брент. Сигурен съм, че ще ти хареса.

Тя погледна Нико, който кимна одобрително. Преди да си тръгне, Дино се обърна към Бърни.

— Сузана е тук. Изглежда много добре.

— На кого му пука? — промърмори Бърни, когато той се отдалечи.

— Коя е Сузана? — попита Чери.

— Бившата ми жена, нищо сериозно.

Нико броеше някакви пари, после подаде на Чери двеста долара.

— Бъди добро момиче и иди да си играеш. С Бърни обсъждаме важни неща.

— Но, Нико, аз трябва да говоря с теб. Имам да ти казвам нещо важно. Дойдох тук само да...

— Не съм те молил да идваш — срязва я той.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Мислех си, че ще зарадваш.

— Много се радвам, но сега съм зает.

Чери се нацупи.

— Аз не мога да играя на рулетка.

Нико посочи към Дино, който бе спрял да приказва с някакви крупиета.

— Господин Фоницети ще те научи, при това имам чувството, че ще го направи с удоволствие.

Чери се фръцна, а двамата с Бърни се спогледаха.

— Тя може да работи в наша полза — рече Бърни. — Не съм виждал Дино толкова развълнуван, откак за две вечери преспа в всички гърли на „Форум“ една след друга.

— Прав си — съгласи се Нико. — Нека сега обсъдим още веднъж плана.

Дино предложи на Чери още вино. Тя отказа, слагайки нежната си ръка върху чашата.

— Никога не пия повече от една чаша — сериозно заяви тя.

— Никога?

— Никога. Освен ако не съм на сватба или друго голямо събитие.

— Това не е ли голямо събитие? — настоя той, отмести ръката ѝ и напълни чашата догоре. Чувстваше се в приповдигнато настроение от развоя на събитията. Нико му я поднесе на тепсия. Вечеряха заедно четиримата, после Нико го отведе настрана, каза му че има важна работа и че пристигането на Чери е било досадно недоразумение. Дино го увери, че не бива да се тревожи и че той лично ще е щастлив да се погрижи за нея.

— Тя е прекрасно момиче — ентузиазирано каза Нико, — но я чувствам по-скоро като сестра, все пак не искам да засягам чувствата ѝ. Вероятно ще прекарам нощта с приятелката ѝ...

— Бъди сигурен, че тя няма да разбере — каза Дино, добавяйки наум, че няма как да разбере, понеже те от своя страна ще прекарат нощта заедно.

И така след вечеря Нико се извини и излезе. Бърни, когото бяха сложили до бившата му съпруга, си тръгна с нея под ръка, така че Дино остана сам с Чери. Тя се чувстваше неудобно, но беше решила да помогне на Нико. Той я помоли да забавлява Дино. „Прави каквото искаш, но гледай да остане погълнат от теб поне до утре сутрин.“ После нежно я целуна и добави. „Важно е за мен, някой ден ще ти обясня всичко.“

Чери бавно пиеше виното си.

— Дино, ти в хотела ли живееш, или имаш къща?

— Тук живея, кукло — гордо отвърна той. — Имам пет апартамента на последния етаж — от тях се открива най-красивата гледка. Искаш ли да ти я покажа?

— О, да, с удоволствие. Може ли?

Можело ли? Нещата се развиваха по-бързо, отколкото се бе надявал. Чери изцяло го бе омагьосала и той забрави всичко останало. Единствената му грижа беше как да вкара в леглото си тази невероятна кукличка. Съвсем му излезе от главата, че трябва да разпита Нико за дълга му и да получи чек, който да ги покрие. Петстотин хиляди бяха много пари по всички стандарти. Обаче... близостта на Чери бе достатъчна, за да забрави всичко, а и Нико, изглежда, не бързаше да заминава. Утре щеше непременно да говори с него.

Веднага щом напусна масата, Нико се запъти право към казиното. Черните му очи търсеха дамата, с която заедно бяха играли бакара.

Госпожа Дийн Костело прибра още един куп стодоларови жетони. Каква срамота, че мистър Дийн Костело не се спомина няколко години по-рано. Беше толкова стиснат! Така и не разбра милият, че парите са, за да се забавляваш.

Излезе ново число, трийсет и пет.

— Тази вечер късметът е с вас, мадам — отбеляза Нико.

Кучият син, явно се беше лепнал за нея.

— Да, така е — засмя се тя и разбърка жетоните.

Огромният ѝ диамант привличаше светлината и проблясваше подканящо. Цената му сигурно щеше да го извади от неудобното положение. Колко ли тежеше дамата — деветдесет, сто и трийсет или някъде по средата? Беше трудно да се каже, също както и възрастта ѝ.

— Вие сте красива жена — прошепна той в ухото ѝ. — А красивите жени не би трябвало да губят вечер като тази край игралните маси.

— Чужденец ли сте? — попита тя, изчервена от комплимента, но не и изненадана. Госпожа Дийн Костело наистина беше хубавица, може би с някой и друг килограм в повече за нечий превзет вкус, но този мъж не беше вчерашен и явно разпознаваше хубавата, зряла, сексапилна жена. Така че тя побърза да осребри жетоните си, вечерта наистина не бе за изпускане.

Половин час по-късно бяха в стаята ѝ, Нико умееше да цени времето.

— Обикновено не каня непознати мъже в стаята си — заяви мисис Костело.

— Аз не съм непознат — отвърна Нико, отвори шампанското и сръчно пусна две дози сънотворно в чашата ѝ. — Какво странно има в това да усещаш близост с красива жена?

Госпожа Костело заквича от удоволствие. Явно ѝ предстоеше най-приятното нещо след двайсет и една годишния негър сервитьор в Детройт.

Сузана не беше предвидена, но какво можеше да направи? Тя го обсеби с неподражаемия си властен маниер и сега с все по-раздразнен

тон му се оплакваше от адвокатата си. Бърни кимаше, без да може да обели и дума. Наблюдаваше Дино и Чери, които бяха на съседната маса и, изглежда, добре се разбираха. Сузана го плесна по ръката.

— Попитях те какво правиш тук. Слушаш ли ме изобщо?

— Да, да — бързо отвърна той и я погледна.

— Е?

— Не мисля, че ми трябва твоето разрешение.

Сузана се ухили язвително.

— Все същите умни отговори — единственото, което можеш да правиш.

Бърни стана. Нямахше намерение да слуша глупостите ѝ.

— Извинявай, Сузана. Имам важна среща. Картите ме зоват, затова съм тук.

— Ще играеш комар! — гневно извика тя. — А аз трябва да се боря с теб за всеки шибан цент от издръжката.

Бърни я дари със смразяващ поглед. Плащаше ѝ петнайсет хиляди долара месечно, а тя пак беше недоволна. Беше нелепо. Карлос Брент имаше милиони, а Сузана беше единственото му дете. С крайчеца на окоето си видя Дино и Чери да стават от масата.

— Трябва да вървя — бързо каза той.

— Бърни — спря го Сузана. — Защо по-късно не пийнем по едно? Омръзнаха ми тези караници.

О, боже! Допълнителни усложнения. В очите ѝ ясно бе изписано „Чукай ме“. Бърни се насили да я дари с окуражаващ поглед.

— Не е зле. Къде ще бъдеш?

— След шоуто ще прекарам малко време с татко, после ще съм си в стаята.

— Добре. Ще се видим по-късно.

Той се измъкна тъкмо когато Дино и Чери се качваха в асансьора. Мацето се справяше чудесно — една дума от Нико и тя бе готова на всичко, за да помогне. Бърни забърза навън. Той също имаше роля.

Всички искаха да помогнат на Нико.

6

Летище „Кенеди“, Ню Йорк, бе натоварено както винаги. Времето беше лошо, хората нервничеха и се оплакваха, докато чакаха обявяването на полетите.

Вярна на себе си, Фонтен Халед влетя като фурия, с двама носачи по петите, униформен служител веднага се втурна да я посрещне. Джъмп се тътреше след нея, питайки се кога ли и с него ще се отнасят така.

— Госпожо Халед, толкова се радваме да ви видим отново.

— Ще ме обслужите ли?

— Разбира се, разбира се. Бихте ли почакали в салона?

— Да няма закъснение?

— Само малко.

Фонтен изпъшка.

— Придружете мисис Халед в салона — нареди служителят на наземната стюардеса.

— Хайде — Фонтен подвикна на Джъмп.

Самолетът от Лос Анджелис кацна преди час. Нико не беше очарован от закъснението на полета за Лондон. Седеше във ВИП салона, пиеше водка и размишляваше над събитията, довели го дотук. Чувстваше се приповдигнат, вместо уплашен до смърт. Вероятно спокойният живот в последните години го бе разглезил. Отдавна нищо не бе повдигало адреналина му така. Бърни много помогна, негово беше предложението Нико да изчезне, ако не може да плати залаганията си.

— Махни се оттук, намери пари и гледай да не те открият преди това.

Хубава идея, но Нико нямаше представа откъде да ги вземе. Тогава изведнъж му просветна. Идеята изглеждаше странна и все пак напълно осъществима. Просто трябваше да открадне пръстена на дебеланата, който сигурно щеше да покрие дълга му към казиното.

Отначало Бърни мислеше, че се шегува, после, когато се убеди, че Нико говори сериозно, започна да мисли и така сглобиха плана: Нико да открадне пръстена и да се измъкне от Лас Вегас, без Фоницети да го усетят, да го продаде и после да мисли как да се отплати на женицето — Нико много държеше на това. Планът беше необичаен, но не разполагаха с друг. Захласването на Дино по Чери гарантираше успеха на авантюрата. Бърни нае кола, веднага след като взе пръстена, Нико се върна в Лос Анджелис, стегна един куфар и се отправи към летището.

Бърни имаше приятел в Лондон, казваше се Хал, който имаше необходимите връзки, за да продаде пръстена. Лондон беше далеч и Нико щеше да има време за действие. Докато Фоницети се усетят, че е духнал от Вегас, той щеше да им е върнал парите. Планът, разбира се, имаше и слаби места. Дебеланата щеше да се разпици веднага след като се събуди от дълбокия си сън. Нико обаче не ѝ беше казал истинското си име и направи всичко възможно да не ги виждат заедно. А Бърни и Чери щяха да останат в Лас Вегас, за да поддържат заблудата, че Нико още е там.

Сега Нико чакаше да обявят полета му и небрежно подмяташе пръстена в джоба си. Притесняваха го митничарите. Какво щеше да стане, ако намереха пръстена?

В салона влетя ядосана жена. Беше изискана, уверена в себе си и красива. Малко под четиридесет, скъпо облечена, със силно присъствие. Самият той в женски образ. Мисълта го накара да се усмихне. Придружаваше я мускулест младеж, който я зяпаше в устата. Тя говореше пронизително високо, без да я интересува, че всички я чуват.

— Господи, колко отегчително! Защо тъпият самолет не излети когато трябва? — Хвърли се в креслото с драматичен жест, кръстосвайки крака.

— Поръчай шампанско, скъпи — нареди на придружителя си.

— Коя е тази? — попита Нико момичето, което сервираше.

— Госпожа Халед. Съпруга на някакъв арабски милионер. Наредено ни е да ѝ угаждаме. Минавала е отгук и преди и е голяма кучка.

Фонтен искаше Джъмп да си върви, беше започнал да я дразни. Намеренията му бяха толкова прозрачни, че направо беше смешен.

Всички приказки за мечтата му да посети Европа, колко много ще му липсва тя, а и той на нея и как нощите им били най-чувственото изживяване в бурния му живот.

— Мисля, че няма да ми трябваш повече — каза Фонтен. — Ще се опитам да поспя.

— Не мога да те оставя — загрижи се Джъмп. — Може да отменят полета. Нямам нищо против да остана.

Разбира се, че нямаше нищо против, надяваше се тя да промени решението си и да го вземе.

— Не, съкровище, искам да си вървиш. Доста се заседа.

Джъмп упорстваше.

— Ще остана, Фонтен, не знаеш какво може да се случи.

Преди да му отговори, стюардесата се появи и подкани пътниците към изхода.

— Крайно време беше — вметна раздражено Фонтен.

Остави Джъмп да нагласи палтото върху раменете ѝ. Той посегна да я прегърне, но тя го отблъсна и подаде само бузата си за официална целувка.

— Не на публично място — скара се тя. — Все пак имам някаква репутация.

— Кога ще ми се обадиш? — явно не особено загрижен за репутацията ѝ.

— Скоро.

Нико си запази място до мисис Халед по две причини. Първо, нямаше по-подходящ човек да пренесе диаманта през британската митница от богатата англичанка, освен това полетът щеше да е скучен и дълъг и макар че мисис Халед бе възрастна за вкуса му, поне изглеждаше забавна и с малко късмет можеха да изиграят една бакара.

Остави я да се настани на мястото си до прозореца, преди да заеме своето.

— Позволете да ви се представя — Нико Константин.

Фонтен цинично вдигна вежди — привлекателен, но прекалено стар, а разговори не ѝ се водеха. Нико не се остави да го пренебрегва.

— А вие сте?

— Госпожа Халед — отвърна тя кратко. — Добре е да ви предупредя, че не съм в настроение за любезни разговори, защото съм

уморена до смърт. Разбирате ме, надявам се, мистър...

— Константин. Разбирам. Предполагам все пак, че мога да ви предложа чаша шампанско?

— Можете, но да не забравяме, че в първа класа го сервират безплатно.

— Имах предвид като пристигнем в Лондон. Може би една вечеря в „Анабел“?

Ама че досада, да ѝ досажда някакъв дръвник, когато единственото ѝ желание е да поспи! Тя погледна към една трийсетинагодишна блондинка отсреща с кожено палто на ивици.

— Опитайте с нея — предложи тя саркастично. — Мисля, че ще имате повече успех.

Нико проследи погледа ѝ.

— Боядисана коса, прекален грим — моля ви, позволете ми да имам поне малко вкус!

Боже мили, какво беше сторила, та да ѝ се натиска някакъв паркетен любовник! Тя се обърна към илюминатора и се загледа навън. Може би все пак трябваше да вземе Джъмп, та дори само за да я пази от досадници в самолета.

— Коланът ви.

— Какво?

— Надписът светна.

Тя хвана единия край на колана, но не можа да намери другата половина, Нико забеляза и се опита да го закопчае вместо нея.

— Благодаря, мога и сама.

Остана смаян — жена, която да пренебрегва чара му? Невъзможно, нечувано. Нямахше холивудска красавица, която да не бе паднала в краката му като зряла круша. Никога не му бяха отказвали, нещо повече, винаги му се възхищаваха. А сега тази самовлюбена англичанка, така заядлива и досадна! Ако искаше да постави диаманта на сигурно място обаче, трябваше на всяка цена да я предразположи.

Самолетът се готвеше за излитане.

— Притеснена ли сте? — попита той.

Фонтен го стрелна с презрителен поглед.

— Ни най-малко. Летя от шестнайсетгодишна. Един господ знае колко полета съм преживяла.

Затвори очи. Колко полета ли? Много. През първата година от брака си придружаваше Бенджамин навсякъде като идеалната съпруга. Пътувания по цял свят, отегчителни срещи, превзети приеми, докато накрая си извоюва правото да ходи само на интересните места — Рим, Рио, Ню Йорк, Акапулко. Чудесни магазини, забавни познанства, след това и любовниците. Е, самият Бенджамин я бе подтикнал към тях...

Почувства тягата, когато огромният самолет се отлепи от земята, но остана със затворени очи, не искаше да окуражава спътника си. Беше привлекателен, не можеше да се оспори, но не беше нейният тип, направо си беше стар. Вероятно щеше да се хареса на Ванеса, нейна приятелка, която си падаше по старчоци.

— Спите вече два часа — отбеляза Нико.

Фонтен бавно отвори очи. Беше ѝ топло, чувстваше се неудобно, с отвратителен вкус в устата. Нико ѝ подаде чаша шампанско, тя прие с благодарност.

— Играете ли бакара?

— А, значи такъв сте бил, любител на бакара! Трябваше да се досетя.

Нико се усмихна.

— Любител — не, по-скоро играч. Съжалявам, че ви разочаровах.

— А, не сте. Вярно, приличате на такъв, облечен сте дори по-добре от мен.

— Това е невъзможно.

Изведнъж започнаха да се смеят и да си говорят. Стюардесата донесе храна и още шампанско. Не е толкова лош, развеселена помисли Фонтен, дори е приятен, пък и разговорът с мъж, който нито е грохнал старец, нито младеж с жълто по устата, сам по себе си бе освежаваща промяна. Запита се дали е богат. Беше облечен добре, бижутата му бяха дискретни и подбрани със съвършен вкус.

— В кой бизнес сте? — попита тя.

— В стоковия.

— Това може да бъде всичко.

— Точно така, не обичам да ме ограничават.

— Хм — тя закова в него любопитен поглед.

— А вие? Къде е мистър Халед?

— Бенджамин ал Халед вече няма честта да бъде мой съпруг. Думата е бивш, но я пазя за себе си, получавам по-добро обслужване, когато не знаят.

Нико я изгледа с възхищение.

— Сигурен съм, че винаги получавате най-доброто обслужване.

— Благодаря.

Погледите им се срещнаха и спряха. Настъпи моментът, в който нищо не е казано, но всичко разбрано. Фонтен първа откъсна очи. Вероятно беше от пътуването, може би бе прекалено уморена, но изведнъж се почувства възбудена.

— Извинете ме — тя стана и мина покрай него, за да отиде в тоалетната. Искаше да провери как изглежда. Сигурно ужасно, впрочем.

Нико я проследи с поглед и вдъхна облака „Опиум“, който тя остави след себе си. Лиз Мария винаги употребяваше „Жоли Мадам“. За пръв път от доста време се сети за покойната си съпруга. Лиз Мария принадлежеше на миналото, обгърната от красив спомен, който не се бе опитвал да разбуди. Защо точно сега се сети за нея?

— Ще гледате ли филма, мистър Константин? — попита стюардесата.

— Кой е?

— „Безумство“ с Кърк Дъглас.

— Да, оставете слушалките.

— А мисис Халед?

— Да, и тя ще го гледа.

Вече вземаше решения вместо нея и се питаше как ли е в леглото подобна жена. От толкова дълго не бе имал жена. Момичета, да, великолепни сладки създания, които се радваха да бъдат научени на нещо от специалист, но да бъде отново с истинска жена — изискана, чувствена... това беше нещо различно. Почуди се дали има пари, защото това би било предимство.

7

Поли Бранд се размърда в просъница и протегна ръка. Усети тялото му и се стресна. После си спомни, усмихна се и си сложи очилата.

— За да те виждам по-добре, миличък! — засмя се тя и прокара пръсти по гърба му.

— Махни се — промърмори той още сънен.

— Хайде де! Разполагаме с време да го направим преди летището.

— Кое да направим?

— Него, разбира се — и тя протегна ръка към още несъбудения му пенис.

Той се дръпна.

— Остави ме да поспя, само още десет минути.

— Рики, намерих ти добра работа и очаквам да си ми благодарен, много благодарен.

— Довечера ще съм ти много благодарен. Сега обаче адски ми се спи.

Поли вече го възкачваше.

— Довечера ще работиш, Рики Тики. Нашата мисис Халед ще те скапе да я развеждаш насам-натам. Кучката изобщо не мигва, много държи всички да я виждат, така че шофьорските ти задължения няма да приключат преди сутринта, а тогава аз ще спя. Така че няма кога, освен сега! — последното прозвуча като заповед.

Рики с нежелание се остави на енергичната Поли да работи върху него. След шест минути всичко свърши.

— Много ти благодаря — пренебрежително каза тя.

— Сутрин не съм в най-добрата си форма — измърмори той и погледна часовника си. — Особено пък в пет.

— До седем трябва да сме на летището. Не можем да оставим мисис Халед да чака, ще побеснее. Новата ти работодателка е доста темпераментна.

— Не можела да чака. Сигурна ли си, че работата си струва и няма да е пълна досада?

Поли се изкиска.

— О, ще ти хареса, бас държа. Познавам добрата стара Фонтен...

— Така ли?

Поли стана и продължи да се смее.

— Почакай и ще видиш, чака те голяма изненада. Искам да кажа, ако те хареса, разбира се. Имам чувството обаче, че няма как да не те хареса.

Фонтен Халед и Рики, шофьорът — представата я накара да се затресе от смях.

— Каж и аз да се посмея — Рики също стана.

— Скоро ще разбереш.

Тя пусна касетофона и гласът на Род Стюард изпълни стаята. Започна да прави упражнения под звуците на песента, без да се притеснява от голотата си. Рики я наблюдава около минута, след това влезе в банята. Историята беше доста невероятна — преди около седмица го бе заговорила в таксито и още преди да се усети, той беше напуснал работата си. Щом се налага ден и нощ да въртиш волана из Лондон, по-добре да е с ролс-ройс.

Поли чевръсто се протягаше, после се навеждаше и докосваше пода, двайсет и четири... двайсет и пет... Край.

Не се къпеше, лош навик, но не му пречеше чак прекалено. Тя навлече пухкав ангорски пуловер, тесни джинси и високи ботуши. После прокара гребена през острата си като четка коса. Гланцът за устни беше единственият ѝ грим, черните очила довършваха тоалета. Поли не беше красива, но в нея имаше нещо чаровно и привлекателно. Беше на двайсет и девет, със собствена компания за връзки с обществеността. Не беше лошо за момиче, започнало на седемнайсет като секретарка. Фирмата ѝ представяше дискотеката на Фонтен „Хобо“ и мисис Халед я викаше, когато имаше нужда от нещо. Поли нямаше нищо против. За всяка допълнителна услуга получаваше и допълнителни пари по сметката си. Наемането на Рики щеше да струва поне няколко стотачки.

Той излезе от банята, обут в боксерки с носорог и надпис „Като рог е“.

— Мили боже! Това пък откъде го взе? — Поли се заля от смях.

— Малката ми сестричка — и той се лепна за огледалото. —
Добре ми стоят, нали?

— Ужасни са!

Рики се намръщи.

— Това е само шега. Недей да се подмокреш.

Поли се опита да сдържи смеха си.

— Не знаех, че мъжете си падат по такива шегички.

Уязвен в достойнството си, Рики бързо намъкна панталоните си. Имаше хубаво тяло — слабо, жилаво, мускулести бедра и корем, тъмноруса коса, и при настроение — похотлив поглед. Хубав и нормален. Никакви наркотици или пък връзване за леглото и горещ вощък. Сигурно нямаше и представа от връзка. Фонтен Халед щеше да го схруска като гризина.

В самолета беше тъмно, филмът отдавна бе свършил, повечето пътници спяха. Фонтен и Нико се целуваха с настървението на тийнейджъри. Кой ли не помни възбудата от първите прегръдки, ръцете под пуловера, високо под полата, устните, езиците, зъбите, еротичните целувки по ухото, тръпката от всяко докосване.

Фонтен беше изчервена като петнайсетгодишна. Усещането беше невероятно. Нико също се разтърсваше от незапомнено вълнение — да докосваш, но не наистина, да усещаш, но не напълно. Който е казал, че да правиш любов в самолет било лесно, е пълен глупак. Напротив, беше дяволски трудно, още повече стюардесата минаваше на всеки десет минути.

Бяха се отдали напълно на удоволствието на първите прегръдки. Преживяването беше, слабо казано, еротично и двамата не помнеха сексът наскоро да е бил такова забавление.

— Госпожо Халед, когато пристигнем в Лондон, искам време, пространство и удобно легло — прошепна Нико. Пръстите му се движеха по бедрото ѝ и се промъкваха под бикините. Нейната ръка беше върху ципа на панталона му, усещаше пулсиращата мъжественост под копринените шорти.

— Да, мистър Константин, мисля, че това може да се уреди.

Стюардесата бързо мина покрай тях. Дали виждаше какво става? И двамата останаха неподвижни.

— Искам да гледам тялото ти — шепнеше Нико. — Знам, че е прекрасно.

Фонтен очерта контура на устните му с език.

— Без дежурни фрази, Нико. Не е нужно да играеш ролята на идеалния джентълмен.

Тя го бе разбрала много бързо и това му хареса.

— Искам да се любим — каза Нико, — искам да любя красивото ти тяло.

Беше говорил така само на Лиз Мария. Фонтен беше права — отвореше ли уста, от нея се изливаха думи, подобаващи единствено на джентълмен.

— Така е по-добре — въздъхна тя. — Искам да чувам, че говориш на мен, а не играеш номера.

Езиците им се вплетоха в чувствена игра. След малко зората се пукна и светлината се запромъква през илюминаторите. Време беше да спрат и да оправят дрехите си. Стюардесата им поднесе закуска с лека усмивка. Беше видяла какво става и завиждаше. Ако не беше онази кучка Халед, може би тя щеше да има шанс.

Фонтен отхапа от филийката, отпи от отвратителното кафе и се усмихна.

— Това беше...

Той сложи пръст на устните й.

— Не искам дежурни фрази.

— Но така беше...

— Да.

Засмяха се безгрижно.

— Трябва да се оправя — каза Фонтен и се запъти към тоалетната.

Едва когато тя стана, Нико си спомни основната причина за запознанството им. В момента това не бе най-важното, но пръстенът все пак пареше в джоба му. Не беше сигурен, че ако я помоли, тя ще го пренесе през границата. Но защо изобщо да я намесва? Най-добре беше да му послужи, без да знае какво прави.

Фонтен взе тоалетната си чантичка, оставяйки дамската на седалката. Това го улесни. Той хвърли един поглед на пътеката. Изрусената блондинка с кожено палто на ивици беше погълната от разговор с пиян писател, който отиваше в Лондон да се ожени за пети

път. Нико отвори чантата и пушна пръстена в отделението с цип. Всичко стана много лесно.

Фонтен се върна. Беше сресала косата си леко назад, умело сложеният грим подчертаваше съвършените ѝ скули. Тя се усмихна.

— Дали имаме време за една цигара, преди да кацнем?

Рики караше големия сребрист ролс-ройс прекалено бързо. Поли пушеше сутрешната си цигара марихуана и му даваше напътствия.

— Госпожа Халед определя скоростта, когато я возиш, не забравяй това.

— Какво представлява? — попита Рики за шести път.

— Или ще я харесаш, или ще я намразиш. Има труден характер, няма средно положение. Истински представител на зодията си, Близнаци. Прави само каквото иска, чува само каквото ѝ изнася.

— Има ли пари?

Поли сви рамене.

— Кой знае. „Хобо“ вече не носи големи печалби, но бившият ѝ мъж е бъкан с мангизи... Рики, внимавай — за малко да блъснеш онази кола. От теб се иска да си шофьор, а не състезател. И не забравяй — пред нея ще ме наричаш госпожица Бранд. Няма да е гот да разбере, че се чукам с работната ѝ ръка.

— Госпожо Халед, добре дошли отново в Лондон — служителят, който я поздрави, получаваше немалки пари, за да разчиства пътя за важните особи. Той пое чантичката ѝ за тоалетни принадлежности. — Оттук, мисис Халед, погрижили сме се за всичко. Само паспорта, ако обичате.

Тя се огледа за Нико, който стоеше последен на дългата опашка за чужденци. Тя му махна, изпрати въздушна целувка и бързо премина паспортната проверка.

Нико беше силно впечатлен. Независимо дали беше женена или не за арабина милиардер, тя умееше да прави нещата със стил.

Идеята да пусне диаманта в нейната чанта бе направо гениална. Митничарите никога не биха се осмелили да я спрат. Замисли се къде да я заведе на вечеря. Отдавна не бе идвал в Лондон, но „Анабел“ при всички положения щеше да е подходящо, а след това малко хазарт в „Клермонт“. Предусещаше прекрасната вечер, която ги очакваше.

Фонтен се престори на изненадана, когато видя Поли.

— О, скъпа, толкова рано? Не биваше да се притесняваш!

Поли знаеше, че ако не се бе притеснила толкова рано, щеше да се притеснява по-късно. Двете се целунаха — обичайното фалшиво докосване по бузите.

— Изглеждаш великолепно! Добре ли прекара?

— Ужасно! Не чу ли за обира на апартамента ми?

Тръгнаха към колата, Рики почтително държеше вратата на ролса отворена.

— Не! Какъв ужас! Как стана?

— Ограбиха ме. Взеха абсолютно всичко.

— А бижутата?

— Не, тях не, слава богу, бяха в банката.

Рики затвори вратата след тях. Значи това беше прочутата мисис Халед. Е, да, наистина си я биваше. Поли бледнееше пред нея.

Нико търпеливо чака реда си двама и пет минути. Беше неприятно, но нямаше как. На митницата естествено го спряха.

„Имаш вид на богат мошеник — му беше казала Лиз Мария веднъж. — Не се променяй, харесваш ми така!“

Митничарят беше вежлив, но настоятелен. Отвори и претърси един по един всичките му куфари „Вюитон“. В един момент Нико си помисли, че ще претърсят и него, но късметът бе на негова страна и той избегна това унижение.

Най-сетне митническата проверка приключи. Надяваше се Фонтен да го чака. Беше споменала, че ще я посрещне шофьор с кола, но не я видя никъде. Явно отдавна беше заминала. Трябваше да предположи, че не е от жените, които чакат. По дяволите. Искаше да вземе пръстена колкото се може по-скоро. Какво щеше да стане, ако тя го откриеше? Щеше да се наложи да ѝ каже истината — не за кражбата, естествено, а просто че е трябвало да му помогне да го пренесе през митницата, което не бе никак малко, предвид, че го спряха. Може би на нея това щеше да ѝ се стори забавно. Все пак най-добре беше да си вземе пръстена възможно най-скоро, което означаваше, че трябва да я открие веднага.

Махна на едно такси и каза на шофьора да кара към хотел „Ламонт“. Бяха го предупредили, че откакто богати араби са купили „Дорчестър“, известните личности са спрели да го посещават. „Ламонт“ бе тихо и спокойно, съвсем английско място, с превъзходен ресторант, сравним с „Конот“.

— Сигурен ли си, че имаш достатъчно куфари, а, приятел? — изхили се фамилиарно шофьорът на таксито.

8

Първата нощ премина като по програма. Дино я заведе в апартамента си на последния етаж на „Форум“, показа ѝ гледката, тя се възхити, наля ѝ екзотичен ликьор и пусна прочувствените балади на Бари Уайт. След прелюдията се насочи към същността.

— Не лягам още на първата среща — каза хрисимо Чери, запърха с дългите си мигли и ококори невинни очи.

— Какво? — на свой ред се ококори Дино. Беше така възбуден, че ципът на панталона му щеше да се пръсне.

— Много те харесвам — зачурулика Чери със сладкия си момински глас, — възхищавам ти се дори, но не мога току-така да легна с теб. Противоречи на принципите ми.

— Принципи ли? — възкликна Дино. — Зарежи проклетите принципи.

— Не ми се сърди — твърдо каза тя. — Нямах право да очакваш от мен да направя нещо, което не искам.

Измери я с поглед, огледа всеки сантиметър от прекрасното ѝ тяло. За първи път му отказваха. Нямахше как да ѝ предложи роля в шоуто, тя не искаше да става сервитьорка, ако ѝ предложеше пари, сигурно щеше да ги хвърли в лицето му. Баща му го беше учил, че всяка жена си има цена, а умният мъж просто трябва да я научи.

— Какво искаш? — грубовато я попита той.

Чери тръсна русите си къдрици.

— Нищо. Но ми харесва да съм с теб. Ако искаш, можем да прекараме нощта заедно, но без да правим нищо. Трябва да ми обещаеш, че няма да ме насилваш.

При целия му богат опит с жените такова нещо му се случваше за пръв път. Дино беше притеснен, но и приятно изненадан, нещо повече — беше влюбен.

Прекараха нощта заедно. Целуваха се, прегръщаха се, тя остана по дантелен корсаж, от който всеки мъж би получил сърдечен удар. Наложил му се да хвърли един пешкир върху тесните си шорти.

Не можеше да повярва какво става. Заспа с разкъсваща болка в слабините и се събуди в седем другата сутрин със същата болка. Чери спеше до него, русата ѝ коса бе разпиляна по възглавницата, краката ѝ бяха леко разтворени, корсажът разкриваше само ръба на дантелените бикини.

Достатъчно. Дино се превъртя върху нея, дръпна бикините ѝ с една ръка, а шортите си с другата. Беше вече вътре в нея, когато тя се събуди.

— Дино, ти обеща! — но не беше толкова вбесена, колкото се очакваше да бъде.

— Това беше за снощи — каза той. — Първата ни среща. Сега е втората и е мой ред да поставям правилата.

Чери не се противи повече. Тя го обгърна с дългите си крака и леко изстена. Нико беше великолепен мъж, но както сам бе изтъкнал, без него щеше да е по-щастлива.

Е, дали с Дино нямаше да е по-различно.

Дотук добре. Всичко вървеше по план.

Бърни постави купчина жетони на червено и видя как излиза черно. Рулетка! Защо изобщо се бе захванал? Погледна часовника си. Беше два през нощта. Нико трябваше вече да е тръгнал. Бърни погледна една от сервитьорките, която през цялата вечер го обсипваше с внимание. Махна ѝ за още един скок и се зачуди дали да не я свали набързо. Е, не, много щеше да му се събере за една нощ. Прекалено много неща му се бяха струпали, а и сексът изпиваше физическата му енергия.

В този момент извикаха името му и той си каза: „Господи! Успяхме!“, и се втурна към телефона, само че беше Сузана, порядъчно пияна и разлигавена. Само това му липсваше — пияната бивша жена.

— Мислех, че ще се качиш за едно питие или нещо друго...?

— Звънях ти по-рано и предположих, че още не си се върнала — обясни той. Как да излезе от това положение?

— У татко имаше парти — хлъцна тя. — Половината град беше там — проститутки и сутеньори.

В пияно състояние Сузана забравяше да боготвори баща си и го наричаше егоистичен кучи сън, какъвто всъщност си и беше.

— Звучи интересно — Бърни се опитваше да печели време.

— Съвсем не. Беше ужасно — тя спря за миг и след това замърка. — Хайде, Бърни, качи се, заради доброто старо време. Може пък само... да си поприказваме...

По дяволите! Какво пък толкова! Освен това Сузана правеше най-добрите свирки в цял Холивуд. Ако имаше по-добра, просто не я бе срещнал.

Чери и Дино прекараха сутринта в леглото. Говориха си, обсъждаха възможностите за задълбочаване на връзката. Сигурно щяха да останат така целия ден, ако не се беше обадил бащата на Дино, за да го повика.

— От теб искам да отидеш до апартамента на Нико да си събереш нещата и да му кажеш довиждане — каза ѝ Дино.

При споменаването на Нико Чери усети лека вина. Ако останеше с Дино, задълженията ѝ се свързваха с него, естествено. Може би трябваше да му каже, че той е заминал, но беше обещала да му помогне и не искаше той да си има неприятности.

Дино се облече набързо, Чери остана в леглото.

— Дино — плахо започна тя, — бил ли си женен някога?

Той се усмихваше, докато се гледаше в огледалото.

— Аз ли? Не, разбира се.

— Защо разбира се?

— Ами... не знам...

Вярно, защо всъщност не се беше оженил? Не беше срещал жена, която да поиска да направи своя съпруга. Погледна Чери и му се прииска да я нацелува. По-късно щеше да го направи, помисли си и се усмихна още по-широко.

Тя невинно стана от леглото, все едно не знаеше, че той я гледа. На път към банята е извърна и се засмя.

— А не би ли го направил?

Бърни не можа да се отърве от прегръдките на Сузана до шест сутринта. Излезе от стаята изтощен, залитайки и със замъглен поглед. Силните емоции в добавка с необуздан секс съвсем го изсмукаха. Влетя в апартамента, нает от Нико, и се строполи на леглото. Сега вече оставаше само да поддържа заблудата, че Нико още е във Вегас.

Заспа, без да успее да съблече дрехите си.

В мига, когато Бърни заспа, мисис Дийн Костело се събуди. Чувстваше се като ударена с мокър парцал и се изненада, като видя, че е спала облечена. Опита да си припомни предишната вечер, но не успя, съзнанието ѝ беше замъглено. Смътно си спомни елегантен джентълмен... шампанско... а и май спечели доста пари...

Печалбите ѝ! Помъчи се да седне и да запали лампата. Парите си стояха грижливо подредени на нощната масичка. Осемнайсет хиляди долара, ако не я лъжеше паметта. До тях беше оставена бележка: „Мадам, вие сте очарователна жена и съм сигурен, че бихте помогнали на един джентълмен, изпаднал в беда. Заех диамантения ви пръстен, но само за известно време. Уверявам ви, че ще ви бъде изплатен напълно... Ще съм ви благодарен, ако не отидете в полицията...“

Госпожа Дийн Костело се разсмя. Защо точно това наперено копеле? Каква смелост! Какво хладнокръвие!

9

Според Фонтен къщата в Челси изглеждаше леко занемарена. При развода Бенджамин задържа къщата в Белгрейвия, а на нея купи тази невзрачна, по нейна преценка, постройка.

Естествено, къщата съвсем не беше невзрачна с петте си спални, три приемни и обширна градина, но все пак не беше палатът в Белгрейвия — с басейн, сауна, кинозала, вътрешен асансьор и градина на покрива. Беше я мебелирала набързо, преди да замине за Ню Йорк. Бедата беше, че там живееше само мисис Уолтърс, дългогодишна предана икономка. Сега стаите миришеха на влага и застояло, дори се разнасяше, макар и слаба, миризма на котешка урина.

— Господи! — извика Фонтен. — Защо никой не е проветрявал тази къща? Защо няма свежи цветя?

Поли сви рамене. Къщата на Фонтен не влизаше в задълженията ѝ.

— Госпожо Уолтърс! — изкрещя Фонтен.

Възрастната жена тичешком се завтече от кухнята.

— Добре дошли у дома, мисис Халед.

Фонтен я прекъсна с порой оплаквания, Рики влезе, помъкнал част от багажа. Поли му смигна.

— Казах ти, че няма да е лесно — прошепна тя в ухото му, когато мина покрай него.

Нико се регистрира в хотел „Ламонт“ и поиска апартамент. Показаха му един доста малък с прозорци към задния двор. Той подаде на пиколото банкнота от пет лири и каза:

— Почакайте тук за минутка — после вдигна телефона и повика управителя.

Мистър Грѐм, управителят, чиято грижа в момента бе да предотврати масовото напускане на кухненския персонал, пристигна след десет минути. По-рано същия ден той уволни един помощник-готвач, когото хвана да краде пържоли — изнасяше ги от заведението

по момчето, което хвърляше боклука. При новината за уволнението останалите работещи в кухнята заявиха, че или крадецът остава, или те всички напускат. Господин Греъм все още не бе решил какво да прави.

— Да, сър, какво мога да направя за вас? — попита той рязко и дори остро, имаше си сериозни грижи все пак.

Нико започна с приятен глас:

— Хубаво, много комфортно — приближи се до мистър Греъм, предложи му пура и съчастнически сложи ръка на раменете му. — Господин Грийн, за пръв път отсядам в хотела ви. Мястото ми бе препоръчано от приятели в Бевърли Хилс, но апартаментът... как да кажа... Може би трябва да опитам все пак в „Конот“.

След петнайсет минути бе настанен удобно в най-хубавия апартамент на хотела. Господин Греъм добре познаваше кой разполага с пари.

Фонтен едва дочака да се отърве от Поли и веднага звънна на Ванеса Грант, най-добрата ѝ лондонска приятелка.

— Върнах се — съобщи тя театрално. — Уморена и разнебитена. С нетърпение чакам да те видя. Какво ще кажеш да вечеряме заедно?

Ванеса се поколеба. Със съпруга ѝ Ленард имаха други планове за вечерта, но когато Фонтен искаше нещо, нямаше смисъл да се спори.

— Добре — каза тя.

— Добре — имитира интонацията ѝ Фонтен. — Благодаря за милото посрещане!

— Не те очаквахме преди идната седмица...

— Знам, знам. Наложих ми се да променя плановете си заради обира...

— Какъв обир?

— Скъпа, нима не си чула? Всички вестници в Ню Йорк писаха.

Побъбриха още известно време, уточниха къде да се видят, след това Фонтен с привидно безразличие попита:

— Да си чувала нещо за мъж на име Нико Константин? Американски грък, мисля, че живее в Бевърли Хилс.

— Не, името не ми говори нищо. Кой е той? Някой нов млад любовник?

— Трудно ще mine за млад, по-скоро зрял.

Ванеса се засмя.

— Не ми звучи в твоите уста. Богат ли е?

— Всъщност не знам... Може би.

— Ще го доведеш ли довечера?

— Не, разбира се. Имам среща с един божествен италиански граф, който ще долети специално, за да ме види.

Ванеса въздъхна, беше женена от дълги години и имаше няколко деца.

— Понякога ти завиждам.

— Знам — отвърна Фонтен, — ако си добро момиче, ще ти го прехвърля, когато ми омръзне. На двайсет и шест е — истински жребец!

Нико се усети, че няма представа как да се свърже с Фонтен. Беше сигурен, че тя ще го чака на летището, и дори не взе телефона ѝ. Глупаво наистина, но жените обикновено го чакаха, пък и след еротичното им преживяване в самолета той беше сигурен, че Фонтен няма да хукне така внезапно. Въпреки че за хукване не можеше да става въпрос — паспортната проверка и митницата му отнеха час, но поне да беше оставила съобщение.

Обади се в рецепцията, каза на дежурния името ѝ и помоли да му намерят телефонния номер и адреса ѝ. След половин час му дадоха номера в лондонския офис на Бенджамин Ал Халед. Леденостудена секретарка заяви, че не е възможно да му съобщи номера и адреса на бившата мисис Халед, ако господинът иска да ѝ остави съобщение, да пише, те ще ѝ предадат. Нико приложи целия си телефонен чар, не така ефектен като на живо, но достатъчно убедителен, че най-сетне да получи номера.

Веднага позвъни на Фонтен. Икономката съобщи, че мисис Халед почива и по никой начин не бива да бъде обезпокоявана. Той остави името, телефона си и съобщение да му се обади по-късно. После позвъни на цветаря в хотела и изпрати три дузини червени рози с картичка, в която пишеше: „Полетът беше забравим. Кога ще е кацането? Нико.“

След това се обади на Хал, приятеля на Бърни в Лондон, когото не познаваше, но очевидно той пък познаваше всеки и всичко и

можеше да се погрижи за пръстена — веднага щом си го получи обратно, разбира се. Уговориха си среща за по-късно в бара. После повика камериера, време беше да се приведе във вид. Трябваше да изглежда безупречно.

Фонтен спа целия ден. В седем мисис Уолтърс я събуди, тя стана и започна безкрайните си приготовления за вечерта.

— Търси ви някой си мистър Нико Константин — събщи икономката, — а също и граф Паоло Рисполо. И двамата ще чакат да им се обадите.

Госпожа Уолтърс отиде да напълни ваната. Повече от десет години работеше за Фонтен и знаеше привичките и навиците ѝ, въпреки че понякога бе трудно да се угоди на внезапните ѝ пристъпи и капризи.

— Обади се на графа и му кажи да дойде да ме вземе в девет — Фонтен ѝ подаде визитката му. — Ако мистър Нико звънне пак, кажи му, че съм излязла.

— И двамата изпращат цветя — продължи мисис Уолтърс — три дузини рози от мистър Константин и ваза с орхидеи от граф Рисполо. Казах на новия шофьор да бъде тук точно в осем. Да го пратя ли да вземе графа?

— Няма да е зле — Фонтен съблече копринения си халат и се протегна. — И за миг не съм си и помислила, че графът разполага със собствен шофьор.

Госпожа Уолтърс излезе и Фонтен се потопи във ваната.

Граф Рисполо беше млад и красив — за съжаление нямаше дори и гърне, в което да пикае, — но я обожаваше. Беше я срещнал в Ню Йорк и ѝ се бе заклел във вечна любов. Вероятно беше бисексуален, но много добър в леглото — а това беше от съществено значение. Освен това се отразяваше добре на репутацията ѝ — млад, хубав, при това с благородническа титла.

Сети се за Нико Константин, но бързо го изхвърли от съзнанието си. Подушваше неприятности, а и откога е тръгнала със стари мъже? Отегчително! Единственото, което ѝ трябваше, беше младо мъжко тяло, никакви усложнения, само секс. Какво като понякога ѝ се налагаше да плати някоя и друга сметка, такъв е животът.

Нико се подразни от това, че Фонен не се обади преди срещата с Хал. Беше повече от раздразнен — незабавно трябваше да си върне пръстена. Хал се оказа приятен американец около четирийсетте, рекламен агент в Лондон. Беше специалист в ухажването на възрастни вдовици.

Поздрави сърдечно Нико, попита как е Бърни и тихо каза:

— Къде е стоката? Имам добър купувач. Работя с разделен процент — пет от теб и пет от тях. Устройва ли те?

— Да, но имам един проблем. Срещнах една жена в самолета и си помислих, че ще е по-сигурно тя да го пренесе през митницата. Още не съм го взел обратно.

Хал направи физиономия.

— Доколкото разбрах, времето е от голямо значение.

— Така е, да. Жената... Опитвам се да я открия. Казва се Фонтен Халед.

Хал подсвирна от изненада.

— Снежната кралица! Върна ли се вече?

— Познаваш ли я?

Хал се засмя.

— Разбира се, че я познавам. Тя държи „Хобо“. Един приятел, Тони Блейк, ѝ беше управител навремето, а отговаряше и за поинтимните услуги. Сега живее в Ел Ей и се възстановява от преживяното. Какво, по дяволите, е правила с теб? Ти си малко над възрастовата ѝ граница.

— Да съм правил нещо с нея ли? — бързо отвърна Нико. — И тя е малко над моята.

— Знае ли за пръстена? — попита Хал.

— Не, скрих го в чантата ѝ, без да разбере. Оттогава се опитвам да се свържа с нея.

— Не се тревожи. Ще я видим довечера. Първото място, където ще отиде мисис Халед, е „Хобо“, а ние ще отидем да я поздравим.

— Трябва ти един като Тони — каза Ванеса. — Франко не го бива.

Фонтен огледа полупразния ресторант, дори не познаваше хората, които бяха дошли — повечето отегчителни до смърт.

— Познаваш ли някого? — попита тя Ванеса.

— Абсолютно никого — отвърна приятелката ѝ. — Сега като че ли всеки може да влезе. Е, когато Тони беше тук...

— За бога, престани да ми говориш за Тони. Него отдавна го няма. Това място се оказа тясно за него.

— Или другаде му е било тясно?

— Сигурно — съгласи се Фонтен и пак се огледа. Наистина цареше скука — това беше самата истина. „Хобо“ вече не беше мястото, където трябва да те видят. Франко беше оставил нещата да тръгнат към провал и фалит.

Граф Паоло, изглежда, се забавляваше. Момчешкото му лице светеше от възбуда, че е с блестящата Фонтен Халед. Ленард, съпругът на Ванеса, се опита безуспешно да го въвлече в делови разговор, Паоло предпочиташе да зяпа възхитен любовницата си.

Фонтен нервно потропваше с кървавочервения си маникюр по масата.

— Защо не си тръгнем? Къде ходят всички сега?

— Има един божествен нов клуб, „Дикис“ — оживи се Ванеса. — За обратни е, но всъщност ходят всякакви. Сервитьорите носят сатенени шорти и ролкови кънки и поднасят най-упадъчните питиета, които те държат цяла седмица.

— Да вървим — каза Фонтен. — Трябва да видя истинския живот.

Стана от масата и демонстративно мина по пътеката.

Франко веднага довтаса.

— Госпожо Халед, толкова рано? Да не се е случило нещо?

— Да, Франко — почти изсъска тя. — И то с теб. Уволнен си.

Хал доведе две хубави момичета: чернокожа пантера от Ямайка и слаба блондинка, запалена по медитация. На Нико му се падна блондинката, въпреки че изрично беше казал на Хал, че не иска компания.

— Ще изглеждаш по-добре — обясни Хал. — Довери ми се, познавам Фонтен. Освен това довечера съм свободен. Веднъж в седмицата мога да си позволя някоя курва под шейсет.

— Вземи ги и двете тогава — предложи Нико.

Пристигнаха в „Хобо“ десет минути след като Фонтен си бе тръгнала.

— Госпожа Халед да е някъде наоколо? — попита Хал Франко.

— Дойде и си тръгна — отвърна той и изсипа порой италиански ругатни по повод бившата си работодателка.

— Е, да, Фонтен трудно минава за мило котенце.

— Кучка! — изкреця Франко. — Скапвам си задника, а тя ме изхвърля ей така — бам и вьнка!

— Да — съчувстваше му Хал. — Също като Тони. Помниш ли го? Ти дойде на негово място.

Франко свирепо гледаше в една точка.

— Хайде — каза Хал, — доколкото я познавам, Фонтен е отишла да види как е конкуренцията.

Фонтен наистина правеше точно това. Веднага разбра защо „Дикис“ е изместил нейното заведение. Музиката беше прекрасна, келнерите — страхотни, атмосферата напомняше най-добрите времена на „Хобо“.

— Страхотно, нали? — развълнувано попита Ванеса.

— Хм, не е лошо — Фонтен хвана граф Паоло. — Хайде да танцуваме.

Всички танцуваха за разлика от празния дансинг на „Хобо“. Фонтен танцуваше под звуците на „Бий Джийс“, докато мисълта ѝ работеше усилено. „Хобо“ имаше нужда от основен ремонт, ново осветление, промяна в менюто, свестен диджей и управител, който да притежава чара на Тони.

Пуснаха някаква балада и граф Паоло се притисна към нея. Увлечението ѝ по него главолмно спадаше, ставаше ѝ скучен.

— Фонтен, прекрасна! Кога се върна?

Изведнъж се превърна в център на вниманието. Така наречените приятели я поздравяваха от всички страни. Усмивваше се, кимаше и се радваше на вниманието. Не беше глупава и знаеше какво си мислят всички — бедната Фонтан, без съпруг милионер, дискотеката ѝ запада. Какво ще прави сега? Само не това, което очакваха — да се оттегли победена. Върна се, за да си отмъсти, добре щеше да е всички да го знаят.

— Здравей, скъпа, какво правиш тук? „Хобо“ вече не е същият, откак изхвърли Тони.

Обърна се, за да успокои притежателя на отвратителния кокни акцент. Казваше се Сами, производител на конфекция, и излизаше само с шестнайсетгодишни сополани. Фонтен се усмихна хладно.

— Ще намеря друг Тони. Този не беше оригинален.

— А, да — Сами смигна с разбиране. — Трябва някой като мен да управлява заведението. Много бързо ще го стегна и ще стане както преди. Тези тук ще се редят на опашка, за да влязат. Защо не ми позволиш да опитам?

Фонтен го изгледа със смесица от изненада и презрение.

— Ти? — тази единствена дума изразяваше всичко.

— Добре, добре. Разбирам, когато не ме харесват — и той се оттегли.

Граф Паоло потри бедра в нейните.

— Кой беше този? — попита той ревниво.

— Трябва ли да ме притискаш толкова силно? — изсъска тя. — Мачкаш ми роклята.

Нико веднага забеляза Фонтен, пък и нея трудно можеше да не я забележиш — просто привличаше погледа. Танцуваше в прегръдките на някакъв млад жребец. Очевидно и двамата споделяха вкуса към младата плът.

— Казах ти, че ще е тук — победоносно съобщи Хал.

— Нико, ще танцуваме ли? — ямайка го дърпаше за ръкава. — Хал няма нищо против, той не танцува.

Нико внимателно се освободи от ръката ѝ и оправи ръкава си.

— Не сега, скъпа.

Хал забеляза приятеля си Сами и се присъедини към него и тийнейджърската му компания. Хал му обясни, че Нико иска да се добере до Фонтен. Сами се изсмя.

— Шегуваш ли се? Няма никакъв шанс с нейна светлост.

— Така ли? — Нико уверено тръгна към дансинга. — Да видим.

10

Бърни Даръл започна да осъзнава, че прикриването на Нико ще му създаде само неприятности. Разбереше ли се, че Нико е избягал с петстотин хиляди долара дълг, а той, Бърни, му е помагал, нищо хубаво не го чакаше, независимо, че бе в приятелски отношения с фамилията Фоницети. Опредеше ли до бизнес, бащата и братята не си поплюваха.

До вторник вече сериозно се беше паникьосал и когато на вратата се почука, той подскочи от страх. Беше Чери.

— Длъжна съм да предупредя Дино, че Нико не е в града — заяви тя. — Отказвам да лъжа повече.

Бърни се стресна.

— Какви ги говориш? — рязко започна той. — Не помниш ли, че помагаме на Нико?

— Имам известно задължение към Дино — отвърна Чери.

— Задължение ли? Към Дино? — Бърни беше изумен. — Какво те прихваща?

Без да му обръща внимание, Чери започна да събира малкото багаж, който бе донесла.

— Няма да казвам, че е заминал снощи, естествено. Просто ще кажа, че го няма.

Бърни я сграбчи за ръката.

— Нищо подобно няма да правиш.

— Боли ме — очите ѝ се напълниха със сълзи. — Ще кажа на Дино.

Бърни я пусна.

— Не мога да повярвам! Просто не мога да повярвам! „Ще кажа на Дино“... Какво е това? Да не би на преспиването за една нощ вече да му се вика „Голямата любов“?

За първи път, откак я познаваше, Чери повиши тон.

— Нищо ненормално няма в това двама души да се влюбят. Дино е сърдечен, мил и...

— Какви глупости!

— Ние ще се оженим, ако искаш да знаеш.

— Трябва да пийна нещо.

Бърни си наля скоч. Мисълта му скачаше трескаво. Ама че каша. Такова нещо можеше да се случи само на него. Вчера тъпата курва гони Нико из Лас Вегас, защото иска да прекара остатъка от живота си неотлъчно с него, днес, след като е преспала с мафиот, пърха от любов и го обявява за мил човек. Невероятно! Опита се да звучи спокойно:

— Чери, виж, наистина се радвам за вас, повярвай ми, но ако кажеш на Дино, че Нико е офейкал — край! Всички, и ти включително, здравата го загазваме!

— Не и аз — изпъчи се Чери.

— Напротив, точно ти, бебче. Как, мислиш, ще се почувства бъдещият ти съпруг, като му кажа, че първата му любовна нощ е била нагласена?

— Какво имаш предвид?

— Ако не помниш, прекара вечерта с Дино, за да може Нико да офейка.

— А, мисля, че...

— Не мислиш. Това са фактите, а ако Дино научи, няма да е очарован — Бърни си пое дъх. — Затова слушай внимателно. — Дошла си тук да си събереш нещата, казала си довиждане на Нико и толкова.

— Ама аз...

— Слушай ме внимателно! Ако държиш да станеш мисис Фоницети, ще ти се наложи да играеш по моята свирка. Кажеш ли истината на Дино, един господ знае как ще реагира той. Лично аз не бих рискувал.

Чери се замисли. Бърни имаше право.

— Добре де... — започна тя колебливо, — но когато Дино разбере, че Нико е заминал?

— Докато разбере, Нико ще се е върнал, така че няма от какво да се притесняваш, миличка.

Чери кимна.

— Добре, Бърни, щом така казваш.

Дотук добре, но можеше ли да ѝ вярва? Бърни въздъхна. Как успя да се забърка в тази каша? Ето го сега заклещен в Лас Вегас, без

да може да мръдне. Ами неговият бизнес? Имаше насрочени срещи, а Нико щеше да се появи най-рано след два дни, и то ако всичко вървеше по план.

Чери си стегна багажа, усмихна се мило и протегна ръка.

— Довиждане, Бърни, благодаря ти за всичко.

Звучеше като да е минала курс по добри обноски.

— Довиждане, миличка, аз още няма да заминавам, предполагам, че ще се виждаме. Не забравяй какво ти казах. Бъди умно момиче и ще стигнеш далече.

След като излезе, Бърни се зае да пресмята наум: Нико трябваше вече да е в Лондон, Хал беше предупреден за ситуацията. Ако всичко вървеше гладко, пръстенът щеше да е продаден до двайсет и четири часа, парите да са в джоба на Нико, а той да лети с обратния самолет. Трябва да е в апартамента си преди някой изобщо да се е усетил, че го няма. Плаща дълга си, връща се в Лос Анджелис и всичко е наред. Без потрошени кокали.

Звучеше лесно. На Бърни му се искаше историята отдавна да е приключила.

11

— Госпожо Халед — Нико се появи на дансинга и деликатно избута граф Паоло настрани. — Какво удоволствие е да ви видя толкова скоро!

— Какво си мислите, че правите? — избухна граф Паоло. — Не можете...

— Всичко е наред, Паоло — Фонтен го отблъсна встрани. — Иди седни, след минутка ще дойда.

Графът постоя с изумен поглед, после се оттегли с нежелание.

Нико я прегърна, въпреки че ритъмът беше бърз.

— Хубаво момче — отбеляза той, — прилича на онова, което те придружаваше на летище „Кенеди“.

— Да, обичам ги, млади, бликащи от енергия.

Нико вдигна вежди. Фонтен се засмя.

— Получи ли цветята?

— Много са хубави. Как намери адреса ми?

— Когато искам нещо, обикновено го получавам.

— Така ли? Значи си приличаме.

— Благодаря ти, че ме изчака на летището.

— Не съм такси.

— Мислех, че имаме среща.

— Среща? Боже, как старомодно звучи!

— Казвал ли ти е някой, че си кучка?

— Често.

Нико я придърпа към себе си, а граф Паоло, който скучаеше в края на дансинга, се облеци.

— Е, мисис Халед — тихо започна Нико, — ще довършим ли това, което започнахме в самолета?

Фонтен отвърна на възбудата му.

— Защо не, мистър Константин? Наистина, защо пък не!

— Копелето му! — възкликна Сами, като видя как Нико и Фонтен излизат. — Направи го! Какво носи този в гащите си? Ташащи от норка?

— О, Сами, ужасен простак си! — изписка приятелката му.

— Човекът има чар — заключи дълбокомислено Хал, — да не говорим за най-добрия шивач, който съм виждал.

— Чар, глупости! Фонтен се интересува само от банковата сметка или от оная работа.

— Сами, престани!

— Всичко е наред, скъпа! Ти си случила и с двете.

— Мисля, че тя си тръгна — прошепна Ванеса на Ленард.

— Май си права.

— Какво поведение! Дори не каза лека нощ.

— Никой не е твърдял, че Фонтен притежава добри обноски. Между другото — кой беше онзи човек?

— Не знам, не приличаше на нейния тип, доста зрял е за вкусовете ѝ.

— И богат, предполагам — вметна Ленард.

— Като че ли да.

— О, господи! — възмути се Ленард. — Не ми казвай, че ни натресе италианския си лигльо!

— По всичко личи, че е така.

Ванеса видя Паоло да приближава към тях. Е, да, биваше си ги младите... Ако Фонтен беше приключила с него... Ванеса нямаше нищо против да приюти за малко мъжете, натирени от Фонтен.

Рики се опита да се съсредоточи върху шофирането, но не беше лесно. Можеше да си помисли, че вози двойка разгонени тийнейджъри. Опита се да види какво става отзад в огледалото за обратно виждане. Фонтен беше вдигнала стъклената преграда и той не чуваше шумовете. Караше ролса по-бавно от обикновено, докато Фонтен не свали стъклото и не извика:

— Побързай, Рики!

Кучка! Чудеше се дали ще го освободи, когато я остави. Надяваше се Поли вече да се е прибрала, някак не му се искаше да прекара нощта сам в тясната бърлога, която бе наел.

Ролсът спря пред къщата. Рики скочи, отвори вратата и погледна безразлично встрани.

— Ще съм ви необходим ли тази вечер, мисис Халед? — престаши се той.

— Не, Рики — гласът ѝ бе размекнат и дрезгав от възбуда. — Тази вечер повече няма да имам нужда от теб.

— Утре по кое време, мисис Халед?

— В десет. Утре те искам в десет часа.

— Да, мисис.

Изчака, докато завият и влязат в къщата, после си погледна часовника. Два часа минаваше, не е лошо — помисли си той, — особено ако заплащането е добро. Зачуди се какво ли е станало с италианския сладолед, сигурно съвсем бе протекъл. Рики се усмихна. Харесваше жени, които се държат по мъжки.

Преживяването беше върховно. Захвърлени дрехи по стълбите, устни, стапящи се в жарки целувки, горещи тела, допир, докосване, аромат, усещане...

Фонтен се чувстваше извън контрол. Пред нея стоеше мъж, комуто не трябваше да казва какво да прави. Той знаеше всичко, отгатваше желанията ѝ и събуждаше нови.

— Като танцьорка си — прошепна Нико в ухото ѝ. — Любиш се като танцьорка, която дълго е практикувала.

— Хм... а ти си... жребец...

Той се засмя.

— Струва ми се като лош сън. На двацет бях жребец. Сега просто знам какво да правя.

— Прав си.

Любиха се безкрайно, или поне така им се струваше. Чувстваха се добре заедно, нямаше го притеснението, което обикновено се появява, когато си с някого за пръв път. Още повече удоволствие им доставяше това, че могат да си приказват — не за нещо специално, просто да разговарят. Фонтен никога не говореше с епизодичните си любовници — тук-там по някоя дума — и нищо повече. Същото се отнасяше и за Нико. Отминеше ли възбудата от първото докосване до непознатото тяло, интересът му спадеше, Красиците му ставаха скучни и безразлични. Това, което го очарова у Фонтен повече от

всичко, беше умът ѝ. Тя беше твърда жена, имаше остра мисъл и усет. Искаше му се да порови по-дълбоко, за да узнае повече за жената под бляскавата обвивка.

— Искам да знам всичко за теб — каза ѝ той нежно, — коя си, защо, как. От самото начало.

Фонтен се преобърна върху леглото. Чувстваше се напълно задоволена.

— Ти си загадъчен мъж. Срецам те в самолета и след миг съм с теб в леглото. Може да си...

— Какво? — той закачливо притисна ръцете ѝ в леглото. — Масов убиец? Маниак? — Целуна я продължително и я пусна. — Само не ми казвайте, мила мисис, че не сте спала и друг път с мъж, когото сте срещнала в самолета.

— Е, веднъж или два пъти.

— А, да, разбира се, веднъж или два пъти. Колко мъже си имала? Фонтен се протегна и стана от леглото.

— Да го кажем по друг начин, Нико. Ако ядеш веднъж дневно, никога не огладняваш.

— Върни се! Искам десерта!

— Отивам да си взема душ! Трябва да се освежа. Защо не слезеш долу и не донесеш по едно „Гран Марни“. Ще ти покажа един възхитителен нов коктейл. — Тя отиде в банята и затвори вратата.

Нико остана да лежи отпуснат и усмихнат. Чувстваше се прекрасно. Изведнъж се сети за пръстена. Това беше причината да е тук! Е, поне първоначално...

Чуваше как шурти водата в банята. Стана и се огледа за чантата, която Фонтен бе носила в самолета. Не я видя, но вратата на големия гардероб стоеше приканващо отворена. Надникна вътре и видя безкрайни редици рафтове с обувки, полици за пуловери, закачалки с ризи, сака, рокли, блузи, шалове, ръкавици, бельо, подредено в чекмеджета. Ето ги и чантите на най-долния рафт. Около две дузини приблизително. Прегледа ги бързо, търсейки чанта марка „Гучи“. Имаше поне пет чанти „Гучи“. Изруга тихо, сетне я забеляза. Чантата, която търсеше, висеше на вътрешната страна на вратата. Грабна я и отвори ципа на страничното отделение. Пръстенът блесна на дъното.

Фонтен се появи в най-неподходящия момент, увита в розова кърпа като в сари.

— Би ли ми казал какво правиш? — попита тя с абсолютно леден тон.

Нико подскочи. Почувства се като ученик, когото са хванали да мастурбира в килера. Искаше му се поне да си беше обул панталоните. Какво по-конфузно от това да те хванат в неудобна поза с увиснал член?

— Е? — Фонтен успя да вложи в една дума толкова смисъл, колкото в цяло изречение.

Нико се усмихна. Усмивката му го бе измъкнала от доста неловки ситуации.

— Никога няма да повярваш.

— Да чуя — каменното ѝ изражение беше почти заплашително.

— Ами... — опита се да мине зад нея и да влезе в спалнята. Тя му препречи пътя.

— Дълга история — започна той. — Сигурен съм, че ще те развесели. Нека си сложа нещо отгоре...

Фонтен го прекъсна:

— Казвай какво търсиш в моята чанта и ми покажи какво държиш. Сега! Веднага! Никакви забавни истории не искам да слушам. Не съм в настроение.

Нико сви рамене.

— Мога да те уверя, че не взимам нищо твое.

— И аз мога да те уверя в същото.

— Този пръстен... мислех, че ще имам проблем с митницата...

Отвори длан и ѝ показа диаманта. Тя му хвърли един поглед, след това го прикова с очи.

— Щях да те попитам дали би го пренесла вместо мен, но не те познавах толкова добре и... Разбира се, щях да ти кажа...

— Мръсно копеле! Долен кучи син! Използвал си ме... мен... онази вечер в самолета... Как смееш?

— Аз само...

Тя вдигна ръка заповеднически.

— Нищо повече не искам да слушам. Искам да изчезнеш — от дома и от живота ми.

— Но, Фонтен...

Но тя не слушаше. Влетя в спалнята, събра дрехите му и ги хвърли в лицето му.

— Вън! — изкрещя. — Махай се, преди да съм те изхвърлила аз!

— Трябва да поговорим.

— Защо? Какво повече искаш от мен? Мина ме по всички възможни начини. Това в леглото не бе и наполовина толкова добре, колкото онова, което всъщност направи с мен.

Тя влезе в банята и тресна вратата. Нико бързо се облече. Нямахме смисъл да остава повече и да се обяснява. В края на краищата, получи онова, за което бе дошъл.

12

— Какво? — Джоузеф Фоницети погледна малкия си син с присвити очи. — Какво, по дяволите, току-що чух да ми казваш?

Дино неловко пристъпваше от крак на крак. Как ставаше така, че всички го почитаха като крал, а пред баща си беше кръгла нула, същото калпаво хлапе отпреди години...

— Ами аз такавата... ще се женя.

Джоузеф го наниза на погледа си.

— Просто така, изневиделица намираш момиче, достойно да ти стане съпруга. Успял си да намериш в Лас Вегас жена, която да носи името Фоницети? Коя е тази красавица? Вариететна актриса? Сервитьорка? Проститутка? — Джоузеф се изплю с отвращение в най-близкия пепелник.

— Тя е прекрасно момиче — опита да се защити Дино. — Не е от Лас Вегас.

— Те всичките не са оттук. Само идват да си тренират оная работа и да си оправят банковите сметки.

— Тя е добро момиче — опита пак Дино. — Ще я харесаш.

Джоузеф затвори очи и се опита да преглътне факта, че синът му е хубаво момче, но опре ли до жени, напълно оглупява. Дейвид, по-големият му син, беше умен. Имаше си жена, обикновено италианско момиче, което никога не му създаваше неприятности. Той се чукаше наляво и надясно с курвите от Лас Вегас, но за собствена сметка.

— Кога я срещна? — попита Джоузеф. — Преди месец? Два? Как не съм чул нищо?

— Ами тя... Чери... пристигна миналата седмица. Знаеш как става. Тя е момичето, за което искам да се ожения. Стана просто ей така.

Да, Джоузеф беше наясно как е станало. Някоя интелигентна курва се е увъртяла около него и е решила, че късметът ѝ е проработил. Е, да, ама не. Дино щеше да ожени, когато той, Джоузеф, преценеше, тогава лично щеше да уреди нещата. Ще поръча пратка италиански девственици и Дино ще си избере. Така беше постъпил за Дейвид.

— Така, Чери значи. С кого е дошла тук?

Дино понечи да излъже, но се отказа. Баща му рано или късно щеше да узнае истината.

— С Бърни Даръл. Приятели са.

— Несъмнено. Бърни Даръл домъква в Лас Вегас някаква мацка само защото са приятели. Вярвам го. Кой не би го повярвал.

— Дошла, за да види Нико Константин, после срещна мен. Никой от нас не го е очаквал... просто се случи.

— И какво направи Нико? Целуна ви и ви пожела безмерно щастие?

— Тя и Нико... Всичко между тях бе приключило.

Джоузеф кимна.

— Да, разбира се. Фактът, че Нико губи като побъркан на игралните маси, няма никакво отношение. Между другото, уреди си плащането с него?

— Ще го уредя.

— Оставил си го, улисан в подготовки по сватбата. Така де, кой го е грижа за петстотин и петдесет хиляди долара.

— Нико ще плати.

— Няма да е зле.

— Днес ще уредя нещата — Дино се изкашля нервно. — Сега за Чери. Кога да я доведе да я видиш?

Джоузеф кимна замислено. Хрумна му нещо.

— Довечера — каза той. — Ще вечеряме заедно. Цялото семейство. Ще обсъдим плановете ти за женитба.

Дино се успокои. Изглежда, баща му прие нещата без много съпротива. Трябва да му е било ясно, че ще е безполезно да се противи. Дино не беше като Дейвид, когото ожениха насила за една смирена италианска дебелана.

Дино се усмихна. Всички ще харесат Чери. От момента, в който баща му я видеше, всичко щеше да е наред.

— Имаме покана — заяви Сузана, като седна на масата на Бърни.

— Така ли? — в гърлото му заседна сливата, която преглъщаше заради стомашните си проблеми.

— Да — Сузана хвана менюто. — Татко иска да вечеряме с него и Фоницети тази вечер. Приех от името на двама ни.

— Наистина ли? — Бърни се зачуди откога тя отново започна да приема покани от името на двамата им. Две нощи бурен секс бяха достатъчни, за да остане разводът им смътен спомен от миналото.

— Поканил е и Нико Константин. Ще му предадеш ли, ако обичаш? Не мога да го намеря в апартамента му.

Бърни отново щеше да се задави със сливата.

— Защо Нико?

— Защо не, тате го харесва.

„И мрази мен“, допълни наум изречението той. Последният път, когато се видяха, бе преди развода. Карлос Брент го беше срещнал на игрище за поло.

— Гадно копеле, само една дума от Сузана и стикът ми ще играе по топките ти. Имаш късмет, че не е отмъстителна.

Колко мило! Оттогава не си бяха говорили.

— Не знам дали Нико ще се съгласи — отвърна Бърни. — Намерил си е някакво момиче тук.

— Кое е то? — подозрително попита Сузана.

— Не знам, нямам представа дори как се казва.

— Може да доведе и нея.

— Ще се опитам да се свържа с него.

Сузана се прозя, после се протегна.

— Да не повярваш, миличък, какво се случи между нас! Какво ще кажеш? Психологът ми ще получи удар.

На Бърни наистина му беше трудно да повярва. В един миг със Сузана се мразеха искрено и всеотдайно, в следващия се любеха като зажаднели войници в градска отпуска. В леглото нямаше равна, уви, през останалото време беше абсолютна досадница. Карлос я бе разглезил, това бе причината за всичко.

Пълничка сервитьорка се втурна към тях.

— Мис Брент, какво да ви предложи днес?

Мис Брент. Тя винаги е била мис Брент, никога мисис Даръл.

— Не знам, Маги — познаваше повечето сервитьорки по име, защото от малка идваше в този хотел.

— Може би датско сирене и черно кафе.

— Разбира се.

— Мисля си — тя се обърна към Бърни, — защо ти и Нико не се върнете с мен в Лос Анджелис? Мога да взема самолета на татко,

когато си поискам. Утре например... можеш да дойдеш вкъщи, Стар ще се зарадва.

Стар беше четиригодишната им дъщеря, а освен това единствената внучка на Карлос Брент и беше разглежена точно толкова, колкото и майка си.

— Не знам — отвърна Бърни. — Обещах на Нико да остана с него.

Сузана го стрелна с презрителен поглед.

— Чия ръка би предпочел да държиш, моята или на Нико?

— Твоята, разбира се.

— Както и да е, новата му приятелка, изглежда, и бездруго здраво е хванала неговата. Още не съм успяла да го видя.

— Знаеш как става.

— Разбира се, че знам — тя махна тъмните си очила. — Сигурно сме били луди да се развеждаме. Защо го направихме?

Да не би и отговор да очакваше? Защото ме изстиска като лимон, Сузана — финансово, сексуално, ментално — всякак. Защото „татко, татко“ е в състояние да накара всекиго да се разведе.

Бърни сви рамене.

— Не знам.

Сузана се закиска с похотлив блясък в очите.

— Какво ще кажеш да пропуснем обедата? Защо не се качим горе да дръпнем една трева?

— Става.

И бездруго нямаше какво да прави, докато чака Нико да се появи.

13

— Кой беше този? — попита Ванеса.

— Досаден второкласен артист — осведоми я Фонтен.

— Не ми се видя второкласен, по-скоро приличаше на Омар Шариф.

— Бледо подобие.

— Много бързо си тръгна. Паоло побесня.

— Ох, миличка, страшно бързам, имам да върша милион неща.

Ще ти обясня по-късно.

— Не забравяй за утре.

— Записала съм си в бележника.

Фонтен затвори и се погледна в огледалото одобрително. По изключение беше облечена делово, защото щеше да провежда интервю за управител на „Хобо“. Беше се обадила на Поли с безусловна команда:

— Намери млади, привлекателни мъже. Франко е причината „Хобо“ да запада. Намери ми такъв като Тони. Ще мина следобед да видя какво си направила.

Поли затвори и се притисна до Рики.

— Ставай — каза тя. — Госпожа Халед е станала рано и изгаря от нетърпение да тръгва.

— Тя ми каза десет часа.

— В такъв случай имаме време... По дяволите! Забравих! Аз съм тази с ранната среща — тя скочи от леглото. — Как да й намеря висок мъж, секси и с голяма пишка?

Рики се разсмя.

— Аз не ставам ли?

— Ти ли? — Поли примигна. — Вече успя да я харесах?

— Нямам нищо против да си пъкна носа.

— Ще трябва да пъкнеш нещо повече от носа. Доста повече...

— Защо не млъкнеш и не дойдеш тук?

Нико се чувстваше по-сигурен, откак пръстенът беше в джоба му. Забавянето не беше включено в плана и Бърни вероятно се бе притеснил, че не се е обадил. Бяха се разбрали да не се чуват, докато той не продаде пръстена и не се върне обратно. Все пак трябваше да звънне, да го успокои. После реши да не го прави, не искаше да го тревожи излишно. Ако всичко с Хал потръгнеше както трябва, след няколко часа той щеше да е в самолета.

След сцената с Фонтен той се отпрати към апартамента на Хал. Завари го по черна копринена пижама в кисело настроение.

— За бога? Знаеш ли кое време е?

Нико погледна часовника си.

— Девет и четирийсет и пет. Малко рано за теб, както разбирам.

— Меко казано. Никога не ставам преди три-четири.

— Случаят е спешен.

— Да, разбрах — той го поведе към кухнята и започна да прави кафе. — Какво е станало? Фонтен май раничко те е изхвърлила? Или не си искал да останеш?

— Не останах.

— Умно. Тя може да те съсипе.

— Добре ли я познаваш?

— Достатъчно.

— Да не би...

— Аз ли? Шегуваш се. Фонтен не би ме погледнала, не че аз съм приритал за нея. Пада си по младоци. Когато беше женена за арабина, използваше парите му, за да им създава собствен бизнес.

Нико извади пръстена и го показа на Хал.

Той подсвирна от изненада.

— Това наистина е нещо. Страшно е красиво.

— Кога да ти се обадя? — попита Нико. — Трябва да се върна възможно най-скоро.

Хал наля гореща вода в чашата нескафе. Наум пресмяташе как ще похарчи комисионата.

— Сделка в брой като тази... Утре по някое време предполагам.

— Не става. Трябва да е по-рано.

— Ще направя каквото мога, но тук става въпрос за много пари. Само имай търпение и се успокой. Защо не поиграеш малко.

Лондонските клубове са най-добрите.

Нико се засмя сухо.

— Защо мислиш съм в това положение?

— Хм... Не е зле, какво ще кажеш, Поли? — прозя се Фонтен.

— Мисля, че кокни акцентът е малко демоде.

Фонтен взе една ядка от купичката върху масата и я подхвърли към устата си.

— Права си. Кокни вървеше миналата година, сега на мода, изглежда, са беззъбите или обратните. Но аз все си мисля, че ни трябва някой супермъжкар.

— Знам, знам, като легендарния Тони.

Фонтен се усмихна замечтано.

— Виждала ли си го?

— Нямах тази чест, бях в Америка, докато той се е подвизавал тук.

— Тони... в началото беше най-добрият. Във всяко отношение.

— Защо го изгони тогава?

— Главозамая се.

Седяха в празната дискотека и интервюираха кандидатите. Бяха минали шестима и никой от тях не ставаше. Фонтен се ядосваше. Излизаше, че е адски трудно да намериш амбициозен, привлекателен млад мъж. Сети се за Джъмп Дженингс и дори помисли да го извика, но бързо отхвърли тази мисъл. Погледна към следващия на опашката.

Беше по-добър от другите — с къдрави черни коси, тесни избелели джинси, наперен по момчешки. Поли делово погледна бележника си.

— А вие сте?

— Стийв Валънтайн.

Фонтен и Поли се спогледаха развеселени.

— Записала съм, че сте управител на диско-клуб в Ийлинг. Така ли е?

— От осемнайсет месеца.

— Доволен ли сте от работата си? — очите на Фонтен изучаваха всеки сантиметър от тялото му.

Стийв също я гледаше, без да му мигне окото.

— Да, не е лошо, но искам да се преместя в Уест Енд.

— Сигурна съм, че искате — Фонтен взе цигара и изчака, Стийв извади запалка и ѝ поднесе огънче, без да сваля очи от лицето ѝ.

— Хм... — започна Фонтен. — Имате ли приятелка?

— Не само една, мисис Халед.

— Не е трудно да се предположи — тя се обърна към Поли. — Мисля, че можем да дадем на мистър Валънтайн възможност да опита, не смяташ ли?

Нико възнамеряваше да оползотвори пребиваването си в Лондон по най-добрия начин. Имаше шестте хиляди долара на Бърни, а освен сметката в хотела други разходи не се налагаха. Когато Хал продадеше пръстена, щеше да има достатъчно да върне дълга си към казиното, да се издължи към Бърни и пак щяха да му останат няколко хиляди. Трябваше да помисли за бъдещето си, но за това имаше време. Освен това трябваше да възстанови щетите на мисис Дийн Костело, ако застрахователната ѝ компания не се беше погрижила вече, а ако не беше, той с радост щеше да го стори. Все още нямаше представа как ще стане, но вярваше в способността си да се справя с всяка ситуация. Пък и такъв пръстен нямаше как да не е застрахован.

Сети се за Фонтен Халед. Роза, разбира се, червени при това. Шейсет-седемдесет стръка с дискретна бележка за извинение и подарък. Не обичайната дрънкулка, нещо красиво и изискано, нещо, което да ѝ хареса. Трябваше да я види още веднъж. Можеше пък да се върне отново, след като всичко се уреди. След Лиз Мария Фонтен беше единствената жена, която бе успяла да го заинтересува. Беше я поопознал, но същевременно знаеше, че едва се е докоснал до повърхността. Тя беше самоуверена, безцеремонна, твърда, но под лустрото се криеше жена, която той искаше да познава — уязвима, нежна, любвеобилна, търсеца подходящия мъж, също както той, без да съзнава, търсеше подходящата жена.

Махна на едно такси и упъти шофьора към „Бушрон“ — най-добрия бижутерски магазин на „Бонд стрийт“.

Докато ролсът пъплеше по натоварените улици, Рики зяпаше Фонтен в огледалото за обратно виждане. Беше затворила очи, а полата ѝ се бе вдигнала нагоре, откривайки ръба на чорапите. Носеше жартиери. Мили боже! Влудяващи жартиери! Единственото място,

където беше виждал подобни, бяха списанията с момичета. Споменът го накара да се възбуди.

— Рики.

Той отмести поглед към лицето ѝ. Беше отворила очи.

— Да, мисис Халед?

— Взе ли дрехите ми от химическо чистене?

— Да, мисис Халед.

— А рецептата?

— Да, мисис Халед.

— Добре. Като се приберем, ще ти остане малко свободно време. До десет вечерта няма да ми трябваш.

— Благодаря, мисис Халед — погледна часовника на таблото. Беше почти пет. После пак погледна огледалото — беше си дръпнала полата.

— И, Рики.

— Да, мисис Халед?

— Бъди добро момче и си гледай пътя.

— Да, мисис.

Кучка!

Нико беше доволен от себе си. Умееше да харчи пари и го знаеше. Купи за три хиляди долара сърце, украсено с диаманти, за Фонтен, други хиляда отидоха за часовник „Картие“ за Бърни и около хиляда и двеста за кашмирени пуловери и копринени ризи за самия него. Върна се в хотела в приповдигнато настроение. Хал го чакаше във фойето. Нещата се развиваха по-бързо, отколкото очакваше.

— Добри ли са новините?

— Да се качим горе.

Стигнаха до апартамента на Нико в пълно мълчание. Когато влязоха, Хал извади пръстена и го хвърли на леглото.

— Стъкло, шибано евтино стъкло! — той се изплю с отвращение. — Каква игра играеш, Нико?

Бърни се чувстваше приятно отпуснат от марихуаната. В прилив на храброст реши, че може да застане срещу Карлос Brent и Фоницети и да им се усмихне.

Съобщи на Сузана, че излиза и ще я вземе в шест. Тя лежеше замаяна от марихуаната, но не пропусна за шести път да му предложи да се оженят отново.

— Защо? — попита Бърни. — Толкова ни е добре заедно, когато не сме женени.

— Така е — съгласи се тя, — но трябва да го направим заради Стар.

Да не говорим за Карлос, помисли Бърни, докато се изнизваше. Големият татко ще побеснее, ако разбере какво става.

— Не забравяй да кажеш на Нико за довечера — извика Сузана след него.

— Ако го видя.

— Сигурно вече се е върнал. Коя е новата му приятелка все пак?

— Казах ти, че не знам. Ще се видим по-късно.

Бърни се върна в апартамента си. От Нико, разбира се, нямаше и следа. Зачуди се дали да не поръча разговор с Лондон. Искаше да разбере какво става. Колко още можеше да поддържа заблудата, че Нико е наоколо. Разбира се, нямаше да рискува да звъни от „Форум“. Трябваше да излезе и да използва някоя телефонна кабина. Горещо се надяваше Нико да се е настанил в хотел „Ломонд“, както му беше казал.

Взе душ и се преоблече. Пръсна си освежител за уста и излезе.

Чери се въртеше пред огледалото.

— Харесва ли ти? — попита тя.

— Хубава е — механично отвърна Дино, притеснен за доста по-сериозни неща от новата рокля на Чери.

— Не ти харесва — намуси се тя.

— Не е вярно, скъпа — той я прегърна успокоително. — Приличаш на страхотна голяма красива кукла.

— Аз съм твоя съпруга — изпъчи се тя. — Госпожа Дино Фоницети.

Стомахът му се сви от страх. През всичките трийсет и една години от живота си не беше вземал едно решение, без да се посъветва с баща си. И ето че сега го направи. Измъкна се още същия следобед и се ожени за Чери, преди Джоузеф да е измислил някакъв хитър начин да се отърве от нея.

— Баща ти ще ме хареса — каза Чери, сякаш прочела мислите му. — Ще видиш, наистина ще ме хареса. Обещавам ти.

— Знам, знам. Само си дръж устенцата затворени за сватбата. Аз сам ще му кажа.

— Тази вечер?

— Да, разбира се, тази вечер.

Тя се усмихна.

— Каква изненада ще бъде! Бащата ти и аз се виждаме за пръв път и изведнъж ти — бам — му казваш!

— Да — бам. Точно така — бам — Дино направи неимоверно усилие да се засмее.

Джоузеф Фоницети пристигна в ресторанта в седем без петнайсет. Изучи масата, остана доволен и оберкелнерът въздъхна от облекчение. Когато работиш с Джоузеф Фоницети, се научаваш да бъдеш маниашки взискателен.

— Донесете ми „Перие“ — поръча Джоузеф — и няколко от онези бели картички.

Келнерът мигновено се завъртя на пети, после застана на известно разстояние, докато Джоузеф надписваше с неграмотния си почерк картичките с местата.

Малко преди седем пристигна Дейвид с жена си Миа. Двамата прегърнаха Джоузеф и заеха местата си.

В седем и две се появи Дино. Държеше Чери за ръка, но дланта му така обилно се потеше, че имаше опасност да я изпусне.

— Чери, искам да те запозная с баща си — притеснено каза той.

Чери пристъпи с широко ококорени очи.

— Господин Фоницети, с нетърпение очаквах този миг.

Джоузеф се усмихна лъчезарно.

— И аз, мила моя, и аз също.

Момичето беше по-хубаво, отколкото предполагаше. Преди Дино си падаше по едрогърдести мацки с тъпи физиономии. — Седни тук, до мен. Какво ще пиеш?

Чери не помръдна поглед, но вече беше забелязала бутилките „Перие“.

— Минерална вода, ако не възразявате.

— Да възразявам ли? Разбира се, че не — явно и по-умна, отколкото предполагаше.

Дино понечи да седне до нея, но баща му го отпрати.

— Там — посочи той, — до жената на брат ти.

Дино послушно отиде до другия край на масата и си поръча двоен скок.

Пристигнаха Сузана и Бърни, който подскочи, като видя Чери. Вече част от семейството? Толкова скоро? Сузана се втурна да целува Джоузеф.

— Чичо Джо, всеки път, като те срещна, изглеждаш все по-млад!
— После изпрати въздушни целувки на братята, които познаваше от дете.

Карлос Брент се появи шумно както винаги, в компанията на шестчленен антураж.

Гостите почти се бяха събрали.

— Къде е Нико Константин? — попита Джоузеф. — Почти седем и петнайсет е.

Който познаваше Джоузеф, знаеше, че изключително много държи на точността. Сузана погледна Бърни.

— Къде е Нико?

Бърни сви рамене и се опита да изглежда небрежно.

— Изпраща извиненията си и се надява да дойде за кафето.

— Има нова приятелка — събщи Сузана, — тя сигурно не го пуска от леглото!

Джоузеф се обърна към Чери:

— Ти си приятелка с Нико, нали?

— Нико ми е като баща — отвърна тя, свенливо навела поглед.

Обзалагам се — каза си Джоузеф. Чери му допаднаше — госпожица Миловидност и Лъчезарие. Заслепила е Дино, защото е

първото чисто момиче, което е видял от години. Чудеше се какво ли ще трябва да направи, за да се отърве от нея. Може би Нико знаеше, в края на краищата той я бе вкарал в живота на сина му, сигурно знаеше и как да я изкара оттам. Беше ослепително хубава и не ставаше за съпруга — щеше да легне с кого ли не, преди още да е изсъхнало мастилото на брачното свидетелство. Джоузеф хвърли поглед на Миа в другия край на масата. Ето това беше чиста работа!

— Господин Фоницети — започна Чери, — не знаете колко вълнуващо е за мен... че срещнах Дино... вас...

— Откъде си, мила? — попита Джоузеф. Нямах да е зле да чуе нейната версия, преди да пусне частен детектив след нея.

На Бърни му се струваше, че вечерята продължава безкрайно. Сузана се беше вживяла в ролята на млада булка. Карлос му хвърляше по някоя рибешка усмивка, Миа и Дейвид както винаги бяха отчайващо скучни. Малката Чери, мис Самата Невинност май не успяваше да баламоса стария хитрец Фоницети.

Бърни не бе успял да се свърже с Нико. Хотелската стая не отговаряше и той остави съобщение, че засега всичко е наред. Но докога? Докога отсъствието му щеше да остава незабелязано и докога Бърни щеше да ги заблуждава с някаква си тайнствена приятелка.

Като че ли в отговор на въпросите му Джоузеф попита:

— Хей, Бърни, какво става с Нико. Чу ми се да казваш, че ще дойде за кафето.

— Предполагам, че се е забавил някъде...

— Когато каня хора на вечеря, те обикновено идват. Имам да говоря с Нико по работа. Кажете му по-късно да се отбие при мен.

Ставаше напечено, Бърни сериозно започваше да обмисля варианта да замине със Сузана за Ел Ей и да се измъкне невредим от кашата.

— Ако го видя — едва промърмори той. — Струва ми се, че може да е заминал някъде с това момиче.

— Заминал ли? — наостри уши Джоузеф. — Дино, чу ли?

— Какво? — Дино подскочи. Беше се унесъл в планове да прекара медения си месец в Европа, далеч от баща си.

— Нико Константин е заминал — каза сериозно Джоузеф.

— Не е заминал — Дино се опита да се засмее. — Тук е, обаче с жена... знаете как става...

— Коя е жената? — в очите на Джоузеф се бе появил стоманен блясък.

— Не знам как се казва...

— Тук ли работи?

— Не, струва ми се, че не.

— Коя е? С какво се занимава?

Сузана се намеси.

— Да, коя е всъщност тази тайнствена жена?

На Бърни му се искаше да я хване за косата и да удари главата ѝ в масата. Не му харесваше и погледът на Джоузеф, той не беше глупав човек.

— Казах ти, не знам. Някоя курва го е замъкнала от масите право в кревата.

— Всички, внимание! — Чери възбудено плесна с ръце. — Повече не мога да се сдържам! Днес следобед Дино и аз се оженихме!

На Бърни му се прииска да я разцелува. За подобно отклоняване от темата не бе и мечтал.

— Какво? — попита Нико невярващо.

— Стъкло, парче хубаво шлифовано стъкло, поставено в платина за разкош. Менте — хубаво направено, ама менте!

— Не мога да повярвам — Нико усети, че го обзема луд пристъп на смях. — Просто не мога!

— Но се налага, брато, почни да свикваш.

Нико поклати глава невярващ. Значи мисис Дийн Костело го бе измамил. Чакай малко! Старата чанта никога не бе твърдяла, че пръстенът е истински. Не й беше искал сертификат, естествено. Вероятно истинският пръстен седеше заключен в някой банков трезор. Естествено е за подобно бижу. Богатите дами правят дубликати на скъпоценностите си. Превъзходни дубликати впрочем. Достатъчни, че да заблудят всеки, освен специалистите за жалост.

Нико започна да се притеснява.

— Хал, не знам какво да кажа. Нямах представа...

Хал се държа великодушно.

— Разбира се, че не си имал. Дори аз го взех за истински, а имам око и познавам оригинала от километри. Виж, беше ми приятно да направя нещо за теб — каза той и стана да си върви. — Предай поздрав на Бърни. Днес ли заминаваш?

Нико сви рамене.

— Не знам какво да правя.

— Знаеш ли какво ти трябва? Богата стара чанта — Хал се засмя. — Богата, стара и щедра — разгорещи се, говорейки за специалността си. — Чакам утре две сладурчета от Тексас. И милион да им поискаш, няма проблем. Но трябва да порботиш...

— Колко са стари?

— Е, не са в първа младост.

— Колко?

— Към шейсетте, а може и повече. Обаче не можеш да познаеш. Сега с тия операции, силиконови цици...

— Забрави.

— Както искаш, но в тази игра винаги се печели.

Да, печели се, а на него точно това му трябваше.

Когато Хал си отиде, Нико стана и се заразхожда нервно из стаята. Какво да прави? Трябваше да предупреди Бърни — това първо. Да му каже да спре да го прикрива и да се маха от Лас Вегас. И после какво? Как ще намери половин милион долара? Как изобщо бе загубил половин милион долара?

Хазарт.

Банковата му сметка почти се бе стопила, но това не го спря. Вдигна телефона и поиска да говори с банковия си менажер. Приложи целия си чар.

— Господин Греъм, имам малък проблем. Банката ми в Швейцария превежда пари, до утре всичко ще е готово. Междувременно дали ще можете да ми услужите с петстотин лири в брой и да ги запишете на сметката ми. Ще съм ви задължен...

Шест дузини рози пристигнаха в късния следобед. Преди Фонтен да се прибере, мисис Уолтърс ги беше подредила в подходящи вази.

— Божичко! — викна раздразнена Фонтен. — Къщата прилича на погребална зала! Поисках свежи цветя, но това вече е прекалено!

Икономката кимна и мълчаливо подаде придружителната картичка на работодателката си. Посланието беше кратко: „Благодаря ти. Нико.“

Благодаря за какво? За страхотното чукане? За това, че го изхвърли? За какво? Фонтен ядосано я накъса на дребни парченца и ги хвърли на килима, с което засегна леко мисис Уолтърс.

— Не искам да ме безпокоят — нареди тя. — Трябва да си почина.

— Адвокатът ви звъня три пъти, мисис Халед. Каза, че спешно трябва да ви види.

— Колко отегчително.

— И граф Рисполо се обади.

— Още по-отегчително.

— Какво да казвам, ако звънят отново?

— Кажим им, че почивам, да се обаждат утре.

— А, пристигна и това — мисис Уолтърс ѝ подаде малък пакет.

Фонтен го взе. „Бушрон“. Знак на почитанията на граф Рисполо?
— Събуди ме в осем — нареди тя и влезе в спалнята си.

Защо не взе Стийв Вальнтайн? Стори й се доста апетитен. Преди това щеше да й хареса, сега мисълта за възбудено мъжко тяло я отегчаваше.

И този Нико... Майната му. Дори не искаше да се сеца за него. Мръсен женкар. Използва я, за да му пренесе стоката през границата. Спа с нея само за да си я вземе обратно. Разкъса опаковката на пакетчето и прочете картичката, която изпадна от него. Същата картичка, същото послание: „Благодаря ти. Нико.“ Загледа се в инкрустираното сърце. Беше прекрасно. Извади го и го задържа в дланта си. Нико... беше много специален любовник.

Дотук добре! Печелеше. Нищо особено, но все отнякъде трябваше да се започне.

Започна, като заложи хиляда лири, и успя да ги направи двайсет и пет хиляди. Добро начало. Нещата се развиваха в негова полза и ако късметът не го изоставеше, кой знае?

Харесваше атмосферата на британските игрални домове. Доста се различаваха от тези в Лас Вегас. Дами крупиета в рокли с презрамки, почтителни сервитьорки — атмосфера на изискан клуб. Нико запали пура и се премести от масата за двайсет и едно на рулетката. Таванът не беше толкова висок, колкото му се искаше, и не можеше да заложи повече от петстотин на черно. То излезе. Добре, но не достатъчно. Трябваше да се включи в покер с високи мизи и се огледа да види дали някой може да го уреди.

Управителят му препоръча друг клуб, където се играеше покер, табла и всичко останало. Нико взе такси и отиде дотам. Беше се опитал да звъни на Бърни, но не успя да се свърже, а сега искаше да се съсредоточи и да направи голям удар.

— Хм... — Фонтен стоеше на вратата и оглеждаше дискотеката си. — Не бива да очаквам чудеса от първата вечер, нали?

Поли кимна.

— Не изглежда зле, как мислиш?

Фонтен огледа Стийв.

— Походката му не е добра.

— Какво разбираш под добра походка?

— Като Джон Траволта, с въртеливи движения на таза, а погледнат отпред... знаеш какво имам предвид.

Поли едва сдържа смеха си. Стийв се приближи до тях. Беше облякъл евтин раиран костюм, риза и вратовръзка.

— Мисис Халед, маса за колко души?

— Видът ти не е подходящ, Стийв. Ти си шеф на дискотека, а не на сватбата на чичо си.

Това видимо го притесни.

— Не се притеснявай, трябваше да те предупредя. В Ийлинг очевидно са малко по-официални. Дай да видим...

Тя развърза вратовръзката и разкопча няколко копчета от ризата му.

— Сега е по-добре. Утре ще те заведе да купим нещо.

Сети се за Тони. Първата им среща беше пълен провал. Той притежаваше животински чар, беше секси, но само толкова, в леглото нищо освен груба способност. Тя обаче усети възможностите му и го обучи, за да го използва. Той възприемаше бързо и скоро новите му мокасини „Гучи“ станаха тесни за него.

Гледаше Стийв — млад, необработен материал, струваше ли си и него да превърне в чудовище?

Граф Паоло, комуто бе провървяло тази вечер да я придружава, изгледа кръвнишки Стийв.

Граф Паоло поръча задължителното шампанско и покани Фонтен да танцуват.

— Танцувай ти с него, Поли — заповяда Фонтен. — Поне се опитай да раздвижиш обстановката.

Късметът донесе още петдесет хиляди на Нико. Беше достатъчно разумен да спре, когато картите се обърнаха против него. Чувстваше се в приповдигнато настроение, прииска му се да се обади на Фонтен. Нелюбезна икономка, вероятно събудена от дълбок сън, съобщи, че мадам не е вкъщи. После той мерна ослепителна блондинка със сребриста рокля. Не беше млада, нито изискана като Фонтен, но пък изключително красива. Тя му се усмихна от другия край на залата, той отвърна с кимане, но после я забрави.

Когато излезе навън да изчака таксито, тя внезапно се появи.

— Ще ме закарате ли? — Гласът ѝ бе дрезгав. — Опитвам се да избягам от един любвеобилен арабин и ако не изчезна моментално, ще си имам неприятности.

Нико многозначително вдигна вежди.

— Наистина ли?

— Моля?

— Качвайте се. Винаги съм готов да помогна на красива жена, изпаднала в беда.

— Знаех си, че така ще отговорите.

— Така ли?

— Приличате на Омар Шариф, защо и да не се държите като него?

— Не съм арабин, грък съм.

— Знам. Никога не бих се качила в колата на арабин.

— Как разбрахте, че съм грък?

Тя извади от чантата си пудриера и се огледа.

— Не знаех какъв точно сте, просто се вижда, че не сте арабин — щракна пудриерата. — Приятно ми е, казвам се Лин — и подаде официално ръка. — А вие сте?

— Нико Константин.

— Говорите като американец, мистър Константин.

— Да, от десет години живея в Лос Анджелис. Къде да ви оставя?

Лин направи физиономия.

— Бързате ли да се отървете от мен?

Нико се засмя.

— Съвсем не.

— Май чух да казвате на шофьора „Ламонт“.

— Там съм отседнал.

— Единственото хубаво нещо там са бърканите яйца, нали?

— Така ли?

— Ако още не знаете, трябва да ги опитате.

— По това време ресторантът ще е затворен.

— Но рум-сървисът работи.

Ванеса, Ленард и още няколко души пристигнаха в „Хобо“. Фонтен наблюдаваше реакциите на жените спрямо Стийв.

— Харесва ли ти? — попита тя Ванеса.

— Не е Тони.

— По дяволите Тони. Писна ми да слушам за него. Той не е единственото парче в града — Фонтен пресуши чашата си и поиска още.

— Готин е — помирително каза Ванеса.

— Готин! Господи! Едва ли „готин“ е това, от което имам нужда.

Вечерта премина бурно под въздействието на шампанското. Фонтен си позволи да се напие, от което се почувства леко и приятно. Граф Паоло я сграбчи в прегръдките си и ѝ засвидетелства безумната си страст.

— Трябва да си легнем възможно най-скоро — шепнеше ѝ запъхтяно той. — Тялото ми крещи за теб.

Потриваше се в нея, а тя предпочиташе вече да се е прибрал в Италия. Отиде да танцува с Ленард.

— Какво ще кажеш някой ден да обядваме заедно — само ти и аз? — предложи той.

Боже опази от благопристойни съпрузи на средна възраст, които я смятат за приличен улов!

В ранните часове на следния ден гостите се сбогуваха на тротоара. Рики послушно държеше вратата на ролса отворена, докато Фонтен, Поли и граф Паоло се качат.

— Остави първо мис Бранд — нареди Фонтен, — после ще закараме граф Рисполо.

— Да, мисис Халед.

Поли успя да му смигне многозначително, преди да слезе, а той отвърна на сигнала ѝ.

Граф Паоло се жалваше на висок глас, докато го караха към хотела му.

— Мислех, че ще прекараме нощта заедно — нареждаше той. — Дойдох тук само за да те видя, а ти се държиш с мен като с лайно.

— Уморена съм — сдържано отвърна Фонтен. — Утре може би, обади ми се.

След като го оставиха пред хотела му, Фонтен нареди да карат към къщи.

Рики хвърли поглед на часовника си. Беше четири сутринта. По дяволите! Надяваше се да не го кара да идва в десет да я чака.

Когато пристигнаха, той изскочи да ѝ отвори вратата. Тя не прикри прозявката си. Слънцето вече изгряваше. Погледът ѝ се спря върху него.

— Ще се качиш ли за една чаша чай, Рики?

Количката на рум-сървиса с две чинии застинали бъркани яйца стоеше забравена в средата на стаята.

Лин беше прекрасна, съвършена и очарователна, сексът с нея бе много приятен. Но сега на Нико му се искаше да не го бе правил. Беше просто една непозната с красиво тяло, но на него му бяха омръзнали приключенията за по една нощ. Спомни си Фонтен, черните копирени чаршафи и как си говориха.

— Беше хубаво — каза Лин, докато се изправяше от леглото.

— Много, да — съгласи се той, надявайки се тя да се облече и да си тръгне.

— Падаш ли си по връзване?

— Моля?

— Връзване. Завързват те и те бият. Любимото забавление на арабите.

— Казах ти, че не съм арабин.

— Знам. Ти си грък, който говори с американски акцент — започна да се облича. — Освен това си тъпо копеле и ще е най-добре да се изплатиш на Фоницети, иначе няма да можеш да си познаеш физиономията. Ясно ли се изразих?

— Моля? — Нико се изправи шокиран в леглото.

Лин се опитваше да си закопчае ципа.

— Чу ме добре — тя потърси обувките си. — Имаш една седмица да върнеш парите — седем дни — и нито ден повече. Ясно? — взе чантата си и тръгна към вратата, където спря и се усмихна. — До последния цент, Нико, или ще ти отрежат ташаците.

Излезе и тихо затвори вратата след себе си.

— Не е ли забавно? — Фонтен наблюдаваше Рики с премрежен поглед.

Не знаеше дали да ѝ отговори или е по-добре да си мълчи. Всъщност изобщо не знаеше какво да прави.

— Знаеш ли — дълбокомислено започна тя, — не изглеждаш никак зле. Защо не се сетих да те използвам за клуба?

— Захар, мисис Фонтен?

— Не, благодаря.

Тя стана, обърна се и го погледна през рамо.

— Донеси ми чая в спалнята, Рики. Твоя също.

За миг остана като треснат. После светкавично извади един поднос и сложи двете чаши отгоре.

— Рики, приятелю — промърмори на себе си, — май ти излезе късметът.

— Рииики — пияният ѝ глас се изви от стълбището, — идваш ли?

Разбира се, че идва. Поли можеше да почака.

Бърни, Сузана и Чери седяха мълчаливо в частния самолет на Карлос Brent, всеки потънал в собствените си мисли.

Сузана едва доловимо се усмихна. Лайното беше запратено, както имаше навика да се изразява Бърни, но не в нейната посока.

Чери хлипаше и от време на време бършеше бебешко сините си очи с копринена кърпичка с монограм, взета от някое чекмедже на Дино.

Бърни се държеше стоически. Мистър Падение, имаше късмет, че е свързан, макар и слабо, с Карлос Brent. Ако не беше така обаче... Ако Сузана не се беше намесила...

Като размисляше над събитията от предната вечер, всичко му изглеждаше като кошмарен сън. Що за нелепо съвпадение беше Джоузеф Фоницети да даде вечеря, Нико да е поканен, а Чери и Дино да са се оженили тайно. Що за шега?

Джоузеф беше твърде хитър, за да остави събитията да минават покрай него. Това, че Нико не се появи, събуди подозренията му. Когато Чери съобщи, че двамата с Дино са се оженили, всички естествено занемяха. Джоузеф не обичаше изненадите, особено пък такива. Той стана, а малките му зловни очи святкаха.

— Това истина ли е? — изкрещя той на Дино. — Наистина ли си се оженил за тая тъпа курва?

На което Чери, насълзена, но изпълнена с решителност, заяви:

— Как смееете да ме наричате така? — и потърси подкрепа от Дино, който обаче се бе свил на стола си и не мърдаше. Можеше ли да спори с баща си? На това отгоре тя явно наистина беше тъпа курва, щом не умееше да си държи устата затворена.

— Намери ми Нико Константин — заповяда Джоузеф, — съдери си задника, но ми го намери. После се обърна към Бърни: — Още е тук, нали?

Бърни беше по-уплашен и от Дино, добре че се намеси Сузана:

— Разбира се, че е тук, чичо Джо.

Джоузеф не ѝ обърна внимание.

— Дейвид, провери веднага. Искам го този кучи син Нико, и то веднага. После погледна към хълцащата Чери и продължи: — Да дойде и да си прибере тази... кк... кукла Барби! Той ни я натресе.

Не беше за вярване, но Чери пак се обади:

— Мистър Фоницети! Дино и аз сме женени.

— Разбери къде го е направил този глупак и се погрижи за това — изръмжа той към Дейвид. — И ми намери Нико веднага. Дължи ни пари, Дино трябваше да уреди нещата, но явно е бил твърде зает с оная си работа. — После Джоузеф премина на италиански, нещо, което се случваше само когато беше извън себе си. Карлос Брент отиде при него и го прегърна.

С вечерята беше свършено, с брака на Дино и Чери също, освен това се разбра, че Нико е офейкал. Сега вече на Бърни му се стъжни, защото стана ясно, че е съучастничил. Той чевръсто прегърна Сузана и ѝ предложи да се оженят повторно.

— Готов си на всичко, за да спася задника ти, а, Бърни? — ехидно попита тя, но усмивката ѝ казваше друго.

Повикаха го в кабинета на Джоузеф, за да го разпитат. Сузана настоя да дойде с него.

— Отиде само за да опита да намери пари — настоятелно обясняваше Бърни. — Сигурно вече е тръгнал насам.

— Ние ще се погрижим за това — процеди Джоузеф през зъби. — А ти, Бърни, запомни едно — лоялността е много важна, но лоялността към онези, които трябва. Като разбра, че Нико не може да плати, трябваше веднага да дойдеш при мен, без изобщо да се колебаеш. Разбра ли?

Бърни енергично закима.

— Но ти си млад, имаш още много да се учиш. Ето, виж мен, аз съм лоялен към Карлос, затова имаш късмет. Ясно ли е?

— Той разбра, чичо Джо — Сузана целуна стареца по бузата. — Повече няма да се случва. Благодаря ти.

Бърни отърва кожата, но на каква цена? Отново беше станал собственост на Сузана.

Чери делеше с още две момичета малък апартамент в Холивуд. В момента, за щастие, ги нямаше. Чери се разхождаше замаяна из

празното жилище. Всичко стана толкова бързо. В един миг беше станала мисис Дино Фоницети, а в следващия хоп! — отново Чери, неуспялата актриса. Не беше справедливо. Какво не хареса в нея? Какво не беше наред? Защо бащата на Дино веднага я намрази?

Гледаше безупречното си отражение в огледалото. Руси коси, сини очи, светла кожа, в съчетание с мургавия Дино такива прекрасни бебета щяха да си направят!

Дино. И той излезе един. Как остави баща си да я обижда! Чери въздъхна тежко и влезе в малката баня. Събра изпраното бельо и пусна ваната да се пълни.

— Централа, опитайте пак този номер, ако обичате — Бърни друсаше Стар на коляното си и за пети път се опитваше да открие Нико.

Сузана разопаковаше дрехите. На път от летището тя настоя Бърни да си прибере целия багаж от къщата на Нико.

— Можем и утре да го съберем — противеше се той.

— Сега. Искам да съм сигурна, че утре няма да офейкаш.

Докато разопаковаше дрехите, Сузана мърмореше:

— Ау, какви мръсни ризи! На каква пералня си ги давал?... О, не, Бърни, как си могъл да изгориш любимия ми пуловер с цигара, не помниш ли, като ти го подарих?

Бърни продължаваше да издирва Нико, най-малкото, което можеше да направи, бе да го предупреди.

— Мисля, че няма да е зле да направим една малка сватба, скромна, но изискана. Стар ще ни бъде шаферка. Какво ще кажеш, Бърни?

— Добра идея.

— Татко предложи да я направим в къщата в Палм Спрингс. Ще доведем всички със самолета. Ще е много забавно, нали?

„Няма що! — помисли си Бърни. — Пак проклетият татко“, а на глас додаде:

— Разбира се, скъпа.

— Ще бъда в синьо, защо не си сложиш и ти син костюм? Ще си подходяме. А Стар ще е в бяла рокличка на волани. О, Бърни, не е ли вълнуващо?

Бърни си спомни, че Сузана най обича да организира пищни церемонии, които да нарича скромни празненства. С ужас се сети за събиранията в тесен кръг с по петдесет, шейсет души. Този път трябваше да се намеси.

— Свързваме ви с апартамента на мистър Константин — чу се гласът на телефонистката.

Три позвънявания и Нико се обади.

— От няколко дни се опитвам да се свържа — извика Бърни. — Лайното...

— ... е запратено. Разбрах — отвърна Нико.

— Откъде? Какво е станало?

— Бяха много щедри, дадоха ми седем дни да им върна парите.

— А пръстенът?

— Менте, приятелю.

— Какво ще правиш?

— Ще измисля нещо.

— Слушай, Нико, аз се опитах. Издържах няколко дни. После...
абе дълга история... не е за разправяне...

— Като се върна, ще я чуя лично.

— Ако ти потрябвам, при Сузана съм.

— Помирение?

— Ще ти обясня.

— Пази си ташаците.

— И ти също.

Нико затвори. Беше спокоен. Нямаше смисъл да се паникьосва. От мига, в който Лин си отиде, започна да мисли. Имаше две възможности — със спечелените петдесет хиляди долара да избяга. Южна Америка, Атина... да си смени името, да започне нов живот. Проблемът бе, че не искаше да променя нито името, нито живота си.

Другата възможност беше да плати парите, ако можеше да ги намери, разбира се.

Последното беше за предпочитане. Но как?

Фонтен се събуди от силно чукане на вратата. Господи! Имаше отвратителен вкус в устата, чувстваше се ужасно.

— Мисис Халед, минава дванайсет — чу се гласът на икономката. — Нося ви закуската.

Главата ѝ се цепеше по шевовете. Опита се да си спомни изминалата нощ... и успя.

Боже мой! Рики! Той спеше в леглото ѝ. Фонтен седна и огледа стаята. Изглеждаше, сякаш е минал ураган. Всъщност не беше далеч от

истината. Тя и шофьорът. Любовникът на лейди Чатърли^[1].

Тя стана, надяна копринено кимоно и се замисли как да се отърве от него. Мисис Уолтърс нямаше да бъде изненадана, че е прекарала нощта с мъж, беше свикнала. Но все пак с шофьора! Мили боже!

— Рики — тя го бутна силно. — Бъди така добър да станеш и да се ометеш оттук!

— Какво? Какво? — той отвори очи и се огледа озадачено, после се опомни. — А, да, вярно! Ела, скъпа, ела да получиш още малко от онова, което така ти хареса снощи.

Тя го смрази с поглед.

— Забрави за снощи, Рики. И не съм ти никаква „скъпа“. За теб съм мисис Халед. А сега се обличай и да те няма.

Той седна в леглото.

— Искаш да кажеш, че ме гониш?

— Ако имаш предвид уволнение — не. Но от леглото и от къщата — да. И запомни, че тази нощ е била плод на въображението ти.

По дяволите! Плод на въображението! Много ясно си спомни как го бе възседнала, наметната с кожено палто, размахваше шофьорската му шапка и крещеше: „Който пръв пресече финиша, е победител!“

Фонтен затвори вратата на банята. Рики се облече на бърза ръка и излезе, като едва не се спъна в количката със закуската.

Мисис Уолтърс му отправи презрителен поглед.

— Добро утро, мисис Уолтърс.

Тя му обърна гръб.

На табла Нико нямаше равен, така че само трябваше да потърси подходящия клуб и да приложи уменията си. В Лондон запалени играчи не липсваха и той стана повече от добър партньор. Прекара следобеда в игра и вечерта стана от масата по-богат с няколко хиляди лири. Не беше лошо и все пак недостатъчно, за да му помогне. Имаше нужда от съвет и се обади на Хал.

Срещнаха се в „Трейдър Викс“. Хал изглеждаше безупречно в нов бял костюм. Нико пипна ревера му.

— Изглежда хубав.

— Няма как, трябва да изглеждам добре за моите дами. Те са тук. Ако си изиграя добре картите, има вероятност до утре да притежавам

половин Детройт. Защо не дойдеш с нас на вечеря?

— Ако имат петстотин хиляди долара излишни пари...

Хал се засмя.

— Пет години солидно чукане и може да ги изкараш.

Нико направи физиономия.

— Трябват ми по-бързо.

— При това положение не знам дали мога да ти помогна.

Нико го фиксира с хипнотичните си очи.

— Сериозно говоря. Парите ми трябват. Измъкнах се от Лас Вегас с неплатени дългове. Смятах, че пръстенът ще покрие загубата. А сега... — той направи безпомощен жест — ме откряха. Елегантно го направиха, не може да се отрече: изпратиха хубава жена, с която спях, а после тя ме заплаши, че ще ми откъсне топките, ако не намеря парите до седем дни. Съвсем делово — и ти, и аз знаем как стават тези неща. Имаш ли някакво предложение?

Хал повика сервитьорката и поръча още едно питие. Харесваше Нико и му съчувстваше, но не чак дотам, че да се накисне в нещо заради черните му очи. Да стои далеч от неприятностите му беше основен житейски принцип.

— Дай да уточним нещата. Кому дължиш и колко? — Хал се опитваше да го баламоса, за да спечели време, обмисляйки как да офейка.

— Дълга на Фоницети петстотин хиляди долара.

Хал подсвирна от изненада.

— Брей! Здраво си я загазил. Познавам стария Фоницети. Как са те оставили да направиш такива големи залагания?

— Загубих шест хиляди от собствените си пари в аванс.

Хал подсвирна.

— Здраво си го загазил, приятел.

Сервитьорката китайка му донесе пиенето и се усмихна.

— Никога не съм спал с китайка — разсеяно отбеляза Хал, когато тя отмина. — Коя беше дамата вестносец? Да не би специално да са пратили някого?

Нико поклати глава.

— Беше англичанка. Каза, че името ѝ е Лин.

— Много висока с хубаво тяло?

— Познаваш ли я?

— Беше танцьорка в телевизията. Не успя да излезе от кордебалета, докато не срещна подходящия човек.

— Кой е той?

— Казва се Федърс. Лин е дясната му ръка. Здрава мадама, не си поплюва, има черен колан по джудо. Извадил си късмет, че само те е изучакала.

— Много ти благодаря.

— Де да можех да поговоря с Федърс — разсъждаваше Хал. — Можеше пък да измислим нещо.

— Защо не можеш? — попита Нико.

— В момента не сме в бляскави отношения. Дългове, нали се сещаш...

— Колко.

— Пет хиляди лири. Умилостивявам го с някоя дребна сума, като стане съвсем напечено.

— Плати му парите, имам ги. Приеми ги като комисионна за помощта.

— Ей, Нико, не е нужно да го правиш.

— Знам, но ако успееш да изработиш нещо с Федърс, сигурно и той ще може да се спазари с Фоницети. Може би някакъв погасителен план... Какво ще кажеш?

Хал кимна бавно.

— Ще направя каквото мога.

Нико го потупа по рамото.

— Ще се радвам на всичко, което успееш да сториш.

Зашеметяващи манекенки в екзотично бельо дефилираха по рампата. Фонтен седеше на един от предните редове и дори не се стараеше да прикрие отегчението си.

— Не ти ли е интересно? — притеснено попита Ванеса. Ревюто събираше средства за една от благотворителните ѝ прояви и много ѝ се искаше да има успех.

— Никога не ми е било интересно да зяпам женски тела — отвърна Фонтен. — Няма ли и мъжки модели? Би било хубаво, само по шорти и усмивки.

— О, Фонтен, предполага се, че трябва да гледаш дрехите.

Фонтен огледа залата. Беше пълно с жени, облечени в скъпи тоалети, също като самата нея. Божичко! Това ли е животът ѝ? Мода и секс. И двете бяха започнали да ѝ омръзват.

— Трябва да тръгна след малко — прошепна тя на Ванеса. Имам среща с адвокатата си. Досадникът Арнолд ме заплашва, че ако не намеря пари, в скоро време ще се наложи да работя. Жалките суми, които получавам от Бенджамин, едва покриват дневните ми разноски. Единственото спасение е да изправа „Хобо“ на крака.

— Ще успееш — увери я Ванеса, — наумиш ли си нещо, нищо не може да те спре.

— Знам, знам. Винаги съм получавала това, което искам. Но напоследък само създавам впечатление.

Ванеса изгледа невярващо приятелката си. Тя завиждаше на Фонтен за живота, който водеше. Всички жени завиждаха на Фонтен, дори да не го показваха. Тя беше свободна, красива и, разбира се, богата.

Ванеса имаше богат съпруг, четири деца, излишни килограми и нито минута свободно време за себе си. Дванайсетгодишният ѝ семеен живот беше разнообразяван един-два пъти от любовни афери.

— Толкова съм отегчена — въздъхна Фонтен. — Да ти кажа ли една тайна, Ванеса? Но да си остане между нас. Да не си посмяла да кажеш на някого.

Ванеса кимна, очите ѝ блеснаха.

— Казвай!

— Снощи ми беше толкова скучно, че спях с шофьора си.

— Не може да бъде.

— Направих го. Оказа се още по-скучно от това да си отегчен.

— Какво? — Ванеса смръщи вежди. — Не го ли биваше?

— О, напротив. Имаше всички данни — хубаво тяло, голям член, издръжливост, — обаче беше толкова скучен.

Ванеса примигна. Не беше срещала човек, по-откровен в приказките от Фонтен.

— Докато бях омъжена за Бенджамин, тези малки приключения бяха доста по-вълнуващи... Сега обаче всичко е толкова предвидимо.

— Срещнах един човек... — започна Ванеса, но Фонтен не я слушаше.

— Да вземем тоя мъж в самолета — Нико. Не е моят тип, обаче да си призная, с него беше някак ... различно. Беше толкова... как да кажа... звучи смешно в моите уста, но беше толкова изискан и забавен. Може би сбърках, като го изгоних.

— Така и не успях да го видя — рече Ванеса.

Сами ги прекъсна, като дойде на тяхната маса.

— Добро утро, момичета. Забавлявате ли се? — и той се настани при тях

— Заповядай, седни — измърмори Фонтен.

— Днес нейно височество не е във форма — той си наля вино. — Слушайте, много държа да видите новата ми колекция — и той посочи моделите, които сега бяха в спортни дрехи. — Каквото си пожелаете, ваше е.

— Много си щедър днес — каза Фонтен. — Защо?

— Защото и ти си щедра, скъпа. Малко старичка за мен, но...

— Разкарай се, Сами.

— Не се обиждай, мила. Просто си падам по двайсетгодишни. Знаеш какво имам предвид.

Фонтен не можа да сдържи усмивката си. Сами поне беше искрен, а и симпатичен.

— Дрехите ти не са ми в стила — рече тя.

— Ами носи ги на плажа. Голяма работа. Избери си каквото искаш. Ще се радвам просто да ги имаш.

Фонтен забеляза един ленен костюм, както и един за езда, които не бяха никак лоши.

— Ей, готова ли си да ми повериш „Хобо“?

— Виж, Сами, работата е сериозна.

— Така ли?

— Но всъщност защо пък да не опитаме? Мисля, че ще си голяма атракция. Е, не като Тони, разбира се.

— Разбира се.

— Но по свой начин...

— Стига, стига. Само се шегувах. Имам си собствен бизнес.

Фонтен го изгледа с проницателен поглед.

— Сами — рязко започна тя, — харесва ли ти идеята да станеш съдружник в „Хобо“?

[1] Героиня от едноименния роман на Д. Х. Лорънс, аристократка, която поддържа извънбрачна връзка с градинаря. — Б.пр. ↑

Бърни отново попадна в оковите на брачния живот като мишка в капан. Сузана възторжено правеше планове за втората им сватба, досаждаше му и час по час чуруликаше по телефона със скъпия си татко.

— Разбери какво са предприели за Нико — нареди ѝ Бърни.

— Как мога да го направя? — ококори очи Сузана.

— Не ме баламосвай — отрязва я Бърни. — Ти не по-зле от мен и цял Холивуд знаеш, че Карлос Брент има връзки, пред които „Уотъргейт“ изглежда като следобедно детско парти. Може би дори притежава шибания „Форум“, така поне разправят.

— Не бъди смешен. Така наречените „връзки“ на тате са само в главата ти.

— Не ставай наивна. Искам да разбереш какво смятат да правят с Нико. Той ми е приятел, не искам нищо да му се случи.

Сузана процеди през зъби:

— На него май не му пукаше много за теб, когато те насади. Остави те, насаден на пачите яйца, и ако не бяхме се събрали... знаеш на какво е способен татко заради мен.

— Да, знам. Щеше да бъде много по-доволен да види как се катеря по кактусите в пустинята.

Сузана се намуси.

— Страшно си умен, няма що. Много те бива да дрънкаш глупости.

Два часа по-късно тя донесе информация, че на Нико са му дали една седмица.

— Виждаш ли колко добър и щедър е чичо Джоузеф.

— Чичо Джоузеф! Само ти можеш да наричаш най-големите гангстери във Вегас „чичо“!

Сузана сви устни.

— Ама ти си ужасно мнителен. Подозираш, че всеки, макар и далечно свързан с Лас Вегас, е гангстер. Ако искаш да знаеш, чичо

Джоузеф е почтен собственик на хотел.

— Да бе, а папата е евреин.

Бърни изчака Сузана и Стар да излязат да поръчват сватбените си тоалети и се качи в спалнята да провери дали сейфът на Сузана все още е в гардероба. Беше там, скрит зад рафтовете за обувки.

Предположи, че комбинацията е сменена, но докато въртеше диска, се оказа, че не е. Вратичката се отвори. Най-отпред беше разнородната колекция от бижута, които Карлос бе подарявал на скъпата си щерка. Освен това обаче имаше сто хиляди долара в брой — сватбен подарък от скъпоценния татко. Сто хиляди в чисти, нови банкноти, недокоснати, непокътнати и половината негови, макар че Сузана не му беше разрешила да припари до тях. Кой глупак държеше сто хиляди в сейф, когато можеше да ги вложи в банка и да трупат лихви? Само неговата бивша, а скоро и настояща съпруга — милата Сузана.

— Ще ни бъдат за извънредни случаи — беше заявила тя преди пет години и оттогава той не ги беше виждал.

Сузана не подозираше, че Бърни знае шифъра, но една вечер той я бе наблюдавал, докато вадеше някакво колие и цифрите се бяха забили в съзнанието му. Половината сума беше негова, той имаше права върху нея. Той извади петстотин банкноти от по сто долара и ги подмени с пачки от по един долар.

19

Сами каза „да“, просто така. Това изненада всички, включително него самия. Но за какво служеха парите, ако не за харчене? А той открай време беше искал работа в клуб.

— Обаче няма да съм следващият, когото ще примамиш в кревата, да се разберем — предупреди той.

— Опазил ме бог!

Подписаха договор, стиснаха си ръцете и вече бяха заедно в бизнеса. За Фонтен това беше животоспасяващо средство. Финансите ѝ бяха в окаяно състояние. „Хобо“ трябваше да си върне блясъка и популярността.

Веднъж влязъл в играта, Сами веднага се запретна за работа. Нае двама невероятни чернокожи диджеи — момче и момиче, както и нови келнери — до един млади, амбициозни и добре платени. Той хареса Стийв Вальнтайн и реши да го задържи. Изпрати го на личния си фризьор за студено къдрене и му купи нови дрехи. Резултатът беше потресаващ.

— Забележително — възкликна Фонтен. — Ти го превърна в лъскав тип.

— Разбира се. Сега остава да променим менюто и да инсталираме ново осветление.

Сами и Фонтен бяха странна двойка, допаднаха си и работеха добре заедно. Правеха планове, шегуваха се и се смееха. В отношенията им нямаше нищо сексуално. Сами се възхищаваше от чувството ѝ за хумор. Когато не играеше непристъпната мисис Халед, Фонтен беше остроумна, земна и много забавна.

Тя осъзна, че го обожава. Беше весел, естествен и не се превземаше. Беше толкова погълната от работата, че забрави секса. Вечер имаше сили, колкото да се пъхне в леглото след тежък работен ден.

Сами реши, че трябва да затворят за няколко дни, докато направят промените, и после да отворят с шумно, грандиозно парти.

„Ще струва много, но ще си заслужава“ — беше я уверил той. Тя се съгласи. Не му каза, че адвокатът ѝ предлагаше да продаде колата и къщата, за да погаси трупациите се дългове. Адвокатът беше идиот. Щеше да му докаже, че не е прав. Загърби тревожните новини и се зае да организира наистина разточителна парти. Шампанско и хайвер за двеста души от най-шумното лондонско общество. Какво значение имаха още няколко сметки. Беше се хванала на играта и трябваше да играе докрай.

Мина почти седмица, докато Хал успя да уреди среща между Нико и Федърс.

— Трудно е да стигнеш до човек като него — обясни Хал, — а да се срещаш с някои от хората му няма смисъл. Не се притеснявай, обясних му положението. Ще се видите довечера.

— Божичко! — извика Нико. — Утре изтичат седемте ми дни. Хубаво ще се отрази на нервите ми.

— Сигурен съм, че Федърс ще направи нещо. Има връзки там, където трябва, с Фоницети имат общи интереси, а сега твоят дълг е негова грижа.

Нико беше прекарал дните в напрежение. Късметът продължаваше да го следва на игралните маси, беше увеличил печалбата на деветдесет хиляди лири. Смяташе да ги даде на Федърс като знак за добри намерения. Но откъде щеше да вземе остатъка?

Мисълта да изчезне от Лондон го спохождаше всеки ден, но да се върне в Щатите изглеждаше още по-опасно. Беше звънял няколко пъти на Фонтен Халед, но тя не го потърси. Дори не изпрати бележка да благодари за бижутото и розите. Може би наистина беше кучката, за каквато всички я смятаха. Изключи я от съзнанието си и се върна към игралните маси.

Хал дойде да го вземе от „Ламонт“ точно в осем и половина.

— Срещата е точно в девет, не можем да закъснеем, но и не бива да подраняваме.

— Къде живее? — попита Нико.

— Никога никого не кани у дома — обясни Хал. — Срещата е в едно от казината му.

Фонтен се гледаше в голямото стенно огледало. Какво можеше да се каже на съвършенството? Черна копринена рокля с кървавочервено бродирано японско кимоно отгоре и прическа мадам Бътърфлай. Шокиращо, но много ефектно. Ако бяха в Америка, утре щеше да е на корицата на „Уименс Дейли Уеър“. Слезе величествено по стълбите, мисис Уолтърс я изгледа възхитена.

— Изглеждате прекрасно, мисис Халед.

Фонтен прие комплиментата и кимна властно.

— Рики навън ли е?

— Да, мадам. Графът от своя страна чака в приемната.

Графът, о, боже! Беше го забравила, но пък нямаше да е добре да отиде на собственото си парти без придружител.

Граф Паоло скочи, когато тя влезе.

— Белисима! Белисима, кара миа!

— Успокой се, миличък, не се вълнувай толкова.

Кой би предположил, че ще се отегчава с двайсет и пет годишен аристократ? Факт обаче, беше й омръзнал до смърт.

Лин ги посрещна в приемната. Държеше се така, сякаш никога не е виждала Нико.

— Моля, последвайте ме, господа. Мистър Федърс ви очаква — официално каза тя и ги поведе към врата с табела „Вход за външни лица строго забранен“ и по дълъг коридор.

— Страхотен задник — прошепна Хал, докато я следваха по коридора.

Тя спря пред друга врата със същата табела и почука три пъти.

Озоваха се в просторен кабинет. Федърс седеше зад голямо бюро. Беше едър, облечен в крещящ костюм и шарена риза. Косата, която лъщеше от брилянтин, явно беше боядисвана. Въпреки водевилния вид от него се излъчваше заплаха.

Огледа Нико с малките си кръвясали очички и протегна учудващо малка, хладна като риба ръка с безупречен маникюр.

— Седнете, Нико. Хал, защо не излезеш да се поразходиш с Лин?

Той закима.

— Разбира се.

Лин му отправи студена усмивка.

— Хайде, тръгвай, дебел задник — и тя изведе Хал.

— Нещо за пиене? — излая Федърс.

— Водка, моля.

Федърс щракна с пръсти и един незабелязан досега тип отиде до лъскаво барче в стил 40-те години.

— Водка — нареди Федърс, — а за мен плодов чай и бисквити.

Гангстерът кимна послушно. И той изглеждаше изваден от 40-те години.

— Така, вие сте Нико Константин — започна Федърс. — Винаги ми е било любопитно да срещна човек, който така опасно залага живота си на косъм.

Нико сви рамене.

— Никога не съм смятал, че мога да се измъкна, без да платя на Фоницети.

— Всички така казват. Някои продължават да го твърдят, докато бетонът се стяга около краката им.

— Няма нужда да ме заплашвате. Дойдох, за да опитам да изгладя нещата.

— Добре, Нико, радвам се, радвам се — Федърс се облегна в стола си. — Чувам, че имаш забележителен късмет на масите, откак си в Лондон.

— Не е чак толкова забележителен, но мога да гарантирам дълга си с известна сума — той пое огромна чаша водка от гангстера.

— Отлично. Докато сте в Англия, дългът ви към Фоницети е мой проблем. Имаме взаимно споразумение.

Нико кимна.

— Разбрах това.

— Фоницети никак не бяха очаровани от внезапното ви заминаване. Само ако бяхте обсъдили с тях...

Нико започваше да се дразни. Не харесваше Федърс, а още по-малко да му четат лекции.

— Можете ли да ми помогнете да разсроча плащането на дълга? — попита той направо.

— Мога — отвърна Федърс, — ако ни съдействате в една работа.

— Каква работа?

— Нищо незаконно, разбира се... само малко прикрито — Федърс се разсмя неприятно. — Всъщност май нямате друга

ВЪЗМОЖНОСТ.

— Винаги съществува и друга възможност — кратко отвърна Нико.

Малките очички на Федърс притъмняха.

— Не и за вас, ако искате да останете в добро здраве.

Чаят пристигна на сребърен поднос, сервиран с бисквити.

Нико отпи дълга глътка от водката. Обзе го натрапчивото желание веднага да се махне от кабинета.

— Каква е работата? — отново попита той.

— Един кон ще участва в голямото дерби следващата събота. Този кон е фаворитът, неоспоримият победител. Искаме той да загуби. Ти ще го уредиш — и той го забодее с очичките си.

Нико смръщи вежди.

— Как?

— Конят се казва Гарбо. Собственост е на Ванеса и Ленард Грант. Жокоят, Санди Рутс, редовно чука мисис Грант. Докато съпругът ѝ вероятно няма нищо против, жената на Санди сигурно много ще се разстрои, макар че е приятно момиче, дъщеря на голям треньор, казва се Чарли Уотсън. — Федърс спря да потопи бисквита в чая си. — Ако Чарли подуши какво става, Санди може да си стегне куфарите и да напусне бизнеса.

— Не разбирам — Нико се озадачи — какво общо има това с мен.

— Спокойно. Ванеса и Ленард Грант са най-добрите приятели на Фонтен Халед.

— Е, и?

— Всички знаем за теб и мисис Халед. Самолетът, прелестната нощ, цветя, рози и прочее.

— Вече не поддържа връзка.

Федърс се покашля.

— Най-добре ще е да я подновите. Семейство Грант организират прием този уикенд. Мисис Халед естествено е поканена, а също Рутс и Чарли Уотсън. Гледайте да получите покана и да се вместите в групата.

Нико се поколеба, никак не му се искаше отново да използва Фонтен, веднъж беше повече от достатъчно.

— Не знам — неуверено започна той.

Тонът на Федърс стана заплашителен.

— Отивате на партито, убеждавате Санди да се откаже от надбягванията и ако успеете... е, сигурен съм, че ще уредим по някакъв начин разсрочването — към края гласът му вече режеше.

Нико наистина нямаше друг избор.

„Хобо“ се пръскаше по шевовете от хора. Когато Фонтен пристигна, Стийв Вальнтайн се втурна да я поздрави. Изглеждаше много ефектно в белия си костюм и с новата прическа. Сами поздравяваше гостите, спираше да говори и сияеше. Новите диджеи бяха върхът и пускаха невероятни парчета, а сервитьорите приличаха повече на манекени.

— Страхотно! — Ванеса вече беше там. — Прекрасно! Каква атмосфера! „Дикис“ прилича на стара шапка пред това.

— Направи ми една услуга — потанцувай с Паоло — простена Фонтен. — Ако продължи да се мотае около мен, ще му лепна някой шамар.

— Защо, какво е направил?

— Не ти ли казах? Отказах секса.

— Ти?

— Да, скъпа, аз. Не се изненадвай толкова.

— Как мина? — поинтересува се Хал.

Нико сви рамене.

— Доста е усукано, по-добре да не те замесвам.

Хал кимна.

— Това ме устройва.

— Трябва да видя Фонтен — каза Нико.

— По работа или за удоволствие?

— И двете.

— Имаш късмет. Тази вечер е партито в „Хобо“.

— Да вървим.

Докато пътуваха с такси, Нико се чудеше какво да й каже. Да беше друга жена, имаше запас от хиляди готови фрази, но Фонтен... Тя беше различна.

Понякога животът е твърде несправедлив.

Фонтен беше в стихията си. Усилената работа се отплащаше. Всичко вървеше както трябва. Танцуваше с различни почитатели и се наслаждаваше на вниманието, което получаваше от всички страни.

Сами също се забавляваше. Личните му гости бяха две шестнайсетгодишни близначки и една изгряваща поп-звезда.

Граф Паоло се мъкнеше по петите на Фонтен. Ванеса, която трябваше да го поеме, беше погълната от един отегчителен страшно нисък жокей и също толкова досадната му и висока при това съпруга.

Ленард покани Фонтен на танц.

— Идваш този уикенд, нали?

— Разбира се. Надявам се да си почина.

Ленард ѝ намигна.

— Не мога да си те представя да почиваш.

Започна едно бавно парче на Дона Съмър и Ленард използва възможността да сграбчи Фонтен. Тя усети топлите му влажни ръце през роклята.

— Малко по-хлабаво, Ленард, не мога да дишам.

— Какво ще кажеш да обядваме заедно някой ден?

— Става, ще го уредим с Ванеса — направи се на наивна тя.

Успя да се измъкне. Не ѝ стигаше граф Паоло, ами трябваше да търпи и нахален съпруг.

Хал имаше среща с една достопочтена вдовица, която щеше да води на партито в „Хобо“.

По пътя Нико реши да му разкаже по-подробно какво се иска от него. Хал подсвирна.

— Май все пак е по-добре от това да ти отрежат краката до глезените! — наистина знаеше как да накара човек да се чувства по-добре.

Когато влязоха в клуба, възбудата беше проникнала навсякъде. Сами ги посрещна и настоя да седнат на неговата маса. Нико веднага забеляза Фонтен, което не беше трудно, другите просто бледнееха пред нея.

Сами ги представи на останалите гости. Нико чу името Санди Рутс и разбра, че седи до жокея и съпругата му. Хал нарочно потупа Нико по ръката.

— Познаваш ли Ванеса Грант?

Нико се обърна към пълничката руса дама, въоръжавайки се с целия си чар.

— За мен е удоволствие, мадам.

Ванеса засия. Прелестният непознат определено имаше предимства през познатия, но твърде нисък любовник.

Фонтен се върна от дансинга, видя Нико, не му обърна никакво внимание и седна между Санди и попзвездата. Нико се наведе през Ванеса.

— Добър вечер, мисис Халед.

— О, Нико, как си? — гласът ѝ беше безразличен, но сърцето ѝ затуптя като на ученичка.

Граф Паоло се намеси.

— Фонтен, ще танцуваме ли?

— След малко, Паоло.

— Как си? — попита я Нико.

— Много съм заета.

В този миг Ванеса стана да танцува със Санди. Паоло тъкмо се наклони да седне до Фонтен, когато Нико му препречи пътя, настанявайки се от дясната ѝ страна.

— Не отговори на позвъняванията ми.

— Казах ти, че съм заета.

— Не си имала никакво намерение да се обаждаш.

— Вярно е.

Той се пресегна и докосна диамантеното сърце, което висеше на шията ѝ.

— Но носиш сърцето ми.

— Хубаво е.

— Няма ли поне да ми благодариш?

— Извинявай. Забравила съм. Ах, какво лошо момиченце съм била.

— Все същата кучка.

— Все същото надуто копеле.

— Защо не излезем? Искам да поговорим.

— Нямаме за какво да говорим.

— Е, тогава ще се любим. И двамата го искаме. После, ако искаш, разбира се, можем и да поговорим.

Той стана, хвана я за ръка и я поведе към изхода. Тя не се възпротиви.

Граф Паоло затича след тях.

— Фонтен, белисима, какво става?

— Върни се, поръчай си нещо за пиене и си намери някоя на твоята възраст да си поиграете, синко — каза Нико.

— Но... — Паоло остана с отворена уста, докато се чудеше как да отговори.

— Лека нощ — пожела му Нико и двамата с Фонтен слязоха по стълбите.

Дино се държеше както винаги, излизаше с няколко момичета наведнъж, обикаляше казиното, следеше залаганията и се отчиташе всеки ден на баща си. Всички си мислеха, че Чери е останала в миналото като бурен, но краткотраен спомен. Дино се беше държал непослушно и Джоузеф го бе напердашил.

Но дали беше така?

Зад усмивката се криеше разгневен и обиден мъж. Баща му беше сторил нещо непростимо. Унизи го пред хора, на публично място. Анулира брака му, сякаш Дино беше някакъв слабоумен тийнейджър. Никога нямаше да прости на баща си.

Джоузеф беше доволен от себе си и от живота. Беше се погрижил за всичко. Докопа се дори до онова копеле Нико и го бе предупредил. Дино беше предан син и добро момче. Беше осъзнал грешката си. Тъпите курви не стават за съпруги и трябва своевременно да бъдат изхвърляни от системата.

Бърни в никакъв случай не биваше да се жени отново за Сузана. Имаше ред причини, най-главната от които, че щеше да го подлуди. Беше непоносимо разглезена, беше свикнала да командва, постоянно го изнудваше, правеше истерични сцени, а като капак на всичко се намесваше и пустият татко. Стар — и тя беше една непоносима досадница, нищо че му беше дъщеря. Но как да остави въпроса с Нико нерешен? Петдесетте хиляди стояха заключени на сигурно място, но още не се беше свързал с Нико. А ако Сузана научеше за парите, щеше да отиде право при баща си и да го накисне.

Седеше в офиса си и за петнайсети път прехвърляше възможностите, когато влезе секретарката му — дългокрака мадама с ослепителна усмивка.

— Жена ти се обади — съобщи тя, докато сядаше на бюрото му. — Каза да й звънеш веднага.

— Тя не ми е жена, Тина.

— Е, добре де, бивша. Какво значение има?

Ето това беше проблемът със секретарките в днешно време — нямаха никакво уважение.

— Утре отивам в Лос Анджелис — каза Дино на баща си.

— Защо?

— Както обикновено. Да прибера лично някои неизплатени дългове.

— А, да, да, добре.

Беше прието Дино или Дейвид лично да приберат дълговете от по-известните посетители на казиното.

— Мислех, че е ред на брат ти.

— Правя му услуга. Миа нещо не се чувства добре. След шест седмици пак ще ставаш дядо.

Джоузеф засия. Дейвид и Миа се представяха добре, а след няколко седмици щяха да му доставят няколко кандидат-булки за Дино.

— Ще останеш ли?

— Не знам. Може би. Ще ти звънна.

Съвсем свеж, на следващата сутрин Дино слезе от самолета на летище Лос Анджелис. Нервите му бяха отпуснати, беше прилично спокоен. На трийсет и три години щеше да взема сам решенията в живота си. Оттук нататък нямаше да зависи от никого. Мамка му на Джоузеф, мамка му на неговия свят. Дино искаше Чери и щеше да я има.

— Да се качим горе — предложи Сузана след вечеря.

— Искам да прослушам няколко записа — заинати се Бърни.

— Започваш да се вманиачаваш в работата си. Пусни записите, включи колоните и ще ги слушаме заедно горе в спалнята.

Погледът ѝ изразяваше неприкрито похотливи намерения.

— Дълги са — отчаяно опита да се откачи Бърни.

— Още по-добре. Нощта е пред нас.

— Разбира се — ето го отново в ролята на сексиграчка, нейната сексиграчка. Светът се клатеше под краката му.

— Хайде, Бърни, какво чакаш — нетърпеливо го подкани тя от стълбището.

Дино паркира пред блока на Чери. Не искаше да ѝ се обажда по телефона след всичко, което се случи. Нямаше представа как ще реагира тя. Пък и от Вегас не можеше да ѝ звъне, защото Джоузеф сигурно подслушваше разговорите му.

Блокът беше доста западнал. Боята се лющеше, точно отпред бяха накамарени кофите за боклук, плочките на общия басейн бяха зеленияли, а шезлонгите се разпадаха.

Дино, който беше свикнал с лукса от малък, запуши гнусливо нос, докато прекосяваше коридора с мъждиво осветление. Срамота беше прекрасната Чери да живее на такова отвратително място. Вонеше на бедност и мизерия. Той обаче щеше да я измъкне от всичко това.

Намери номера и натисна звънеца. Никой не отвори. Когато той позвъни повторно, от съседната врата се показа червенокоса глава над чифт огромни цици.

— Здравсти — каза създанието и го изгледа одобрително.

— Знаете ли дали има някой? — попита той.

— Не мисля. Малките дами са много заети. Сещаш се, нали? — вещицата се изсмя гръмогласно, забравила, че не си е сложила двата предни изкуствени зъба.

Дино се изненада, че Чери има съквартирантки, никога не беше споменавала.

— Искаш ли да влезеш за едно кафе, сладур? — попита женището.

Дино ѝ хвърли смразяващ поглед.

— Опитвам се да бъда добра съседка, миличък. Някой казвал ли ти е, че приличаш на Тони Къртис?

Чу се шум, който ознаменува пристигането на една от съквартирантките на Чери. Беше високо момиче с две елзаски овчарки от двете страни, въдица, куфар и гадже порно-звезда, който приличаше на мистър Вселена.

Червенокосата изсумтя презрително и се прибра.

— Търсиш ли някого? — попита момичето, докато двете овчарки душеха чатала му.

Дино се опита да ги прогони.

— Внимавай — предупреди мистър Вселена с неочаквано писклив фалцет.

— Исусе Христе! — възкликна момичето без видима причина.

— Чери да е тук? — попита Дино.

— Не знам. Мен ме нямаше. За бога, отвори вратата.

Мистър Вселена се пребори с ключа и тримата влязоха в антрето.

— Каква е тая воня, по дяволите? — извика момичето. — Чери? Тук ли си? Някакъв мъж те търси.

Дино направи крачка назад. Апартаментът не му хареса, нито пък обитателите.

— По дяволите — момичето явно изчерпваше речниковия си запас. — Искаш ли да почакаш? — обърна се тя към Дино.

— Трябва да се изпикая — съобщи мистър Вселена.

— Не — отговори Дино, — ще намина малко по-късно.

— Както искаш — сви рамене момичето. — Нещо да й предам?

— Боже мили! — разнесе се фалцетът на мистър Вселена. — Елате, елате бързо.

Всички се втурнаха към банята.

Там във ваната лежеше Чери напълно и безвъзвратно мъртва.

Сузана се събуди рано, взе кана портокалов сок и отиде да измисля текста на поканите за сватбата. Тананикаше си тихо, доволна от живота. Колко хубаво, че Бърни пак си беше у дома. Само дето беше същият невротик. Мърмореше, сумтеше и все ревнуваше от татко. В леглото обаче компенсираше недостатъците. С език постигаше това, което цяла армия еректирали членове не можеха. Сузана се засмя.

В това време звънна телефонът. Тя вдигна и чу несвързани викове.

— Кой е? — попита накрая.

Беше Дино.

Докато Бърни се събуди, Дино вече беше пристигнал. Сузана се опитваше поне малко да го успокои. Потръпна, като си представи какъв шок е било за него да види трупа на Чери, която е лежала цяла седмица във ваната, потопена в собствената си кръв.

Беше си прерязала вените.

Дино се беше махнал, но гледката се беше запечатала в съзнанието му.

— Господи, Сузи, най-ужасната гледка в живота ми — изплака той на рамото на Сузана.

Тя го утешаваше като дете, поеше го с бренди и го галеше. Познаваха се от деца. На тринайсет тя беше развила силно влечение към него, което издържа цели шест месеца. Веднъж като по-зрели дори бяха правили секс, след което си останаха добри приятели.

— Веднага се сетих за вас... — хлипаше Дино. — Нали и вие я познавахте...

Бърни не можеше да повярва на ушите си. Чери да се самоубие. Защо? Не си струваше. Сети се за Нико. Реши да не му казва, за да не го разстройва излишно.

— Дино, искам да останеш тук — настоя Сузана. — Нужна ти е почивка. Ще предупредя чичо Джоузеф.

Дино прие поканата с благодарност. Чувстваше непрекъснатата болка в стомаха. Нещо го тревожеше.

Чери сама ли беше отнела живота си?

Или баща му го беше уредил?

Това сигурно никога нямаше да разбере.

Щеше да мине много време, преди да се върне към семейния бизнес.

21

Рики караше ролса с безизразен поглед. Имаше чувството, че дните му при мисис Халед са преброени. След пиянската нощ, прекарана в забавления, тя се държеше студено и надменно. Нито веднъж не я спомена. Той започваше да мисли, че никога не се е случвала.

Разбира се, беше разказал всичко на Поли. Мислеше, че пикантните подробности ще ѝ харесат. Тя го изслуша внимателно, зададе няколко въпроса и повече не го допусна до леглото си. Жените наистина бяха странни.

Наближиха алеята за лятната вила на семейство Грант. На паркинга вече имаше две ферарита, едно бентли и три ламборджини.

— Пристигнахме, Нико — обяви Фонтен. — Ще ти хареса.

Той хвана ръката ѝ.

— Сигурен съм.

Фонтен сияеше, изглеждаше променена — по-нежна и отпусната, хапливата ѝ заядливість беше изчезнала.

Ленард дойде да ги посрещне. Целуна Фонтен и любопитно изгледа Нико.

— Не е ли малко стар за теб? — дискретно я попита той.

— Как да ти кажа, Ленард, като че ли най-накрая пораснах.

— Наистина ли? Колко отегчително. Надявам се поне да е богат.

— Разбира се, че е. Не затова обаче съм с него.

Ленард кимна.

Междувременно Нико организираше ваденето на куфарите от багажника.

— Мили боже! — възкликна Ленард, като видя багажа им. — Та вие сте тук само за уикенда!

Фонтен се усмихна.

— Би трябвало да ме познаваш по-добре. Обичам разнообразието и не понасям да ми липсва нещо, а и Нико е същият.

Сродни души — тя отпрати дълъг, изпълнен с неща поглед към него. —
Нали, скъпи?

— Може и така да се каже — на свой ред я погледна той.

Ленард взе да се мести нетърпеливо от крак на крак.

— Защо не влезем вътре? — предложи той.

— Чудесно. Кой е тук? — попита Фонтен, когато успя да откъсне
поглед от любимия си.

— Сюзън и Санди Рутс, треньорът ми Чарли Уотсън, Пиърсън
Криштън-Стюард и една възхитителна китайка.

— Вече си й хвърлил око, нали, Ленард? — закачливо попита
Фонтен.

— Съвсем не.

— Остави колата — обърна се рязко Фонтен към Рики — и вземи
влака за града. Няма да имам нужда от теб през уикенда.

Рики кимна. Вече беше решил, че е време нахаканата мисис
Халед да си търси нов шофьор.

— Да, мисис Халед.

Кучка!

Всичко започна добре.

Нико наблюдаваше внимателно Санди Рутс. Изглеждаше
приятно момче, а на Нико не му убегнаха тайните погледи, които
разменяше с Ванеса по време на обяда.

След обета Фонтен реши да пояди.

Нико не беше в настроение за езда.

— Хайде, момиче — подкани я Ленард, — аз ще дойда с теб.
Някой друг?

— Не ме наричай „момиче“ — отрязва го тя. — Нико, сигурен ли
си, че не искаш да дойдеш?

— Предпочитам една-две игри табла, ако някой проявява
интерес.

Пиърсън Криштън-Стюард се обади:

— Аз, бива ме в тая игра.

Нико смигна на Фонтен.

— В такъв случай можем да направим залози, ако не възразяваш,
разбира се.

Фонтен го целуна по челото.

— Отивам да се преоблека. Ще се видим по-късно. — После се наведе и прошепна в ухото му: — Успех!

— Бъди сигурна — увери я той.

Нико беше най-интересният и най-привлекателният мъж в живота ѝ. След всички момчета най-накрая имаше истински мъж. Освен това беше загадъчен, което също ѝ допадаше. Имаше ужасното чувство, че е влюбена за пръв път в живота си. Боже опази! — мислеше си тя, докато се преобличаше.

— Надявам се да заложиш на нашия кон — започна Ленард, докато караха към конюшните. — Откак се занимавам с надбягвания, не съм виждал по-добър.

— Да, Ванеса ми каза. Заложила съм доста пари.

— Добро момиче.

Не искаше да му споменава подробностите като тази, че е заложила и къщата, и колата си. Трябваше ѝ голяма печалба.

Нико на два пъти би Пиърсън, но той не се предаваше. Приятелката му Мей Линг ги наблюдаваше внимателно.

Чарли Уотсън хъркаше пред камината. Сюзън излезе на покупки.

Нико единствен забеляза как Санди и Ванеса безшумно се измъкнаха.

Фонтен беше забравила колко приятно е да се язди. Наслаждаваше се на вятъра, който свистеше в косите ѝ. Беше ужасно за кожата, разбира се, но какво от това...

— Нека отдъхнем малко — извика Ленард.

Слязоха от конете на една поляна и още преди Фонтен да се усети, Ленард се нахвърли върху нея. Опита се да го отблъсне.

— Какво си мислиш, че правиш? — рязко попита тя.

Ленард дърпаше дрехите ѝ.

— Искаш го... не можеш да ме заблудиш... само си играеш на непристъпна...

Фонтен яростно се опитваше да се измъкне.

— Ленард, за бога, престани.

— Харесва ти... искаш го... винаги съм те харесвал, Фонтен, и ти ме харесваш, не отричай...

Вече разкъсваше дрехите ѝ, тя просто не можеше да повярва какво става. Най-сетне успя да го отблъсне със здрав ритник. Той се претърколи и застана от болка и удоволствие. Фонтен се изправи бързо.

— Мръсно копеле!

Тя яхна коня си и препусна бясно към къщата, задъхана от ярост.

Нико продължаваше да играе и тъкмо прибираще сериозна пачка от Пиърсътн Криштътн-Стюарт.

— Искам да си тръгваме — извика Фонтен.

Нико откъсна очи от играта.

— Защо?

Фонтен не успя да измисли причина — истината беше твърде унижителна.

— Просто искам да се прибера вкъщи.

— Не — твърдо каза Нико. — Оставаме за голямото надбягване утре. След това се прибираме.

Фонтен трябваше да признае, че едно от нещата, които харесваше у него, беше, че правеше онова, което той иска, а не което тя му казва. Разликата беше съществена.

Вечерята беше официална. Ванеса смяташе, че ще е неудържимо забавно, ако всички са издокарани.

Нико беше в добро настроение. Успя да измъкне повече от две хиляди лири от Пиърсътн Криштътн-Стюарт.

— Не е честно — ласкаво го порица Фонтен, докато бяха сами в стаята преди вечеря. — Остави нещастният човек да спечели нещо по-късно.

Нико се засмя.

— Истинска англичанка! Играта беше честна. Той загуби. Какво повече?

За миг се изкуши да сподели с нея за дълговете си и всичко останало, но се овладя. Сигурно щеше да се ужаси и по-лошо, можеше да поиска да откупи дълга му, а той не искаше това, въпреки че два-три от диамантените ѝ пръстени щяха да решат проблемите му. Беше сигурен, че тя не е от дамите, които носят фалшиви бижута.

Оказа се доста трудно да говори насаме със Санди Рутс, но най-сетне успя да го хване след вечеря. Ненавиждаше се за това, което

трябваше да направи, но нямаше друг избор. Заприказва младия жокей за това-онова, после сервира изненадата. Отначало Санди се преструваше, че не разбира за какво говори, но след това усети, че Нико не се шегува. Беше достатъчно схватлив, за да разбере, че с кариерата му на жокей е свършено, ако Чарли Уотсън го иска. А Чарли Уотсън сигурно щеше да го поиска, ако разбереше, че чука Ванеса Грант. Тук нямаше съмнение.

— Ще го направя — съгласи се той накрая. — Но не знам как въшливо копеле като теб спи спокойно нощем.

Нико наистина се чувстваше като въшливо копеле.

Пиърсън Криштън-Стюарт му досаждаше да играят още. Фонтен му отправи предупредителен поглед.

— Не забравяй да загубиш — каза тя.

Той ѝ изпрати въздушна целувка.

— Какво мислиш за Санди? — попита я Ванеса.

— Санди ли? — Фонтен се изненада. — Имаш предвид малкия жокей?

Ванеса многозначително обърна очи.

— Не е толкова малък!

Фонтен изобщо не разбра накъде бие, защото вниманието ѝ беше насочено към Ленард, комуто хвърляше вледеняващи погледи.

— Ленард е започнал да пълнее — отбеляза тя. — Защо не го пратиш някъде на санаториум за отслабване?

— Мислиш ли?

— Да, освен това е в опасна възраст. Рискът от сърдечен удар не е за подценяване.

— О, не — притесни се Ванеса.

— О, да — отвърна безжалостно Фонтен. — Определено изглежда остарял.

— Нико ми допада — смени темата Ванеса. — Никога не си изглеждала толкова...

— Клъвнала?

Ванеса се изкикоти.

— Да, това е думата.

— Така е — съгласи се Фонтен. — И ако трябва да бъда честна, така ми харесва.

В деня на голямото надбягване всички станаха рано. Беше студено, но слънцето грееше.

— Фантастично! — възкликна Фонтен на закуска. — От години не съм яла пушена херинга!

Нико взе един „Спортинг Лайф“ и започна да проучва състезателите. Тъй като Гарбо със сигурност нямаше да спечели, трябваше да провери останалите коне. Откри един — истински аутсайдер — френски кон на име Канга. Двайсет и пет към едно. Реши да се обади на Хал.

Хал го насърчи, защото познаваше коня. Беше печелил второ място в началото на сезона, но оттогава нищо. Все пак беше обещаващ, а и метеорологичните условия бяха добри.

— Искам да заложа на него — каза Нико.

— Колко?

— Задържах десет хиляди, когато платих на Федърс. Искам да ги заложиш, но не преди надбягването да е започнало.

— Но това е хазарт.

— Да не би целият живот да не е хазарт?

Бърни последен научи какво става, а когато това стана, беше най-доволният.

Всичко започна много невинно. Дино се премести при тях. Сузана го успокояваше ден и нощ — понякога до късно през нощта. Изведнъж тя се превърна в мила, лъчезарна жена, която не досажда, не прави планове за сватба и не иска никакъв секс. Когато мислеше за това по-късно, Бърни си представяше какъв глупак им е изглеждал и на двамата. Изсмя се почти на глас, когато си представи сцената на официалната раздяла, която протече по следния начин:

Бяха вечеряли тримата, после Бърни отиде в кабинета си да прослушва нови записи, а Сузана и Дино останаха в трапезарията да си бърбят. Час по-късно двамата цъфнаха в кабинета му, хванати за ръка. Не беше нужно да се замисля какво може да значи това.

— Бърни, трябва да говорим с теб — тържествено започна Сузана. — Вземи си нещо силно за пиене и седни.

Нико! Какво са направили копелетата с Нико?

— Нямам нужда да пия, освен това съм седнал, какво, по дяволите, става?

Сузана пристъпи към него и майчински положи длан върху неговата.

— Знаех, че ще се разстроиш, Бърни, но моля те, заради всички нас, опитай се да разбереш.

— Какво да разбира? — той кипеше от гняв.

— Дино и аз искаме да се оженим — простичко каза Сузана.

— Какво? — не можеше да повярва на ушите или на късмета си.

— Знам, че ти е тежко, опитвахме се да го предотвратим, но... — тя сви безпомощно рамене, — длъжни сме да ти кажем.

Бърни изпадна в пристъп на бурен смях. Сузана и Дино! Каква двойка. Джоузеф и Карлос ще има да празнуват седмици, какви седмици, месеци наред. Опитваше се да се овладее и да си придаде съкрушен вид. Намеси се и Дино.

— Знам, че ти е трудно, но просто ни върхлетя и...

— Объркан съм — успя да измънка Бърни.

— Сигурно е така — каза Сузана и додаде с по-делови тон. — Работата е там, че трябва отново да се нанесеш при Нико.

А, да. Веднага се отърват от него.

— Обсъдили сме всичко — продължи Сузана, — а и всички знаем колко сте близки двамата.

Каза го така, сякаш те с Нико са двойка влюбени педали.

Дино отново се почувства длъжен да обясни:

— Издействахме на Нико нова отсрочка да се изплати. Говорих с баща ми, вече е уредено. Три месеца, но нито ден повече.

Това се казваше сделка: Бърни изчезва от живота на Сузана без излишен шум, а Нико получава отсрочка.

— Какво ще кажеш за шест месеца? — престаши се Бърни.

— Изключено — отсеке Дино.

— Те постъпват много справедливо — заяви Сузана с гласа на Флорънс Найтингейл^[1]

Бърни се изнесе. Какво спасение! Телефонира на Нико в Лондон, за да му съобщи добрата новина, но телефонистката в „Ламонт“ каза, че мистър Константин е заминал за уикенда и се връща в понеделник.

Е, добрата новина щеше да почака.

[1] Английска филантропка, медицинска сестра по време на Кримската война, символ на милосърдие и жертвоготовност. — Б.пр. ↑

Ездачите се готвеха за старта. Фонтен в костюм на Ив Сен Лоран и три четвърти палто от норки стискаше здраво ръката на Нико.

— Толкова е вълнуващо — нареждаше тя. — Заложил на Гарбо, нали?

Той поклати глава. Току-що беше заложил трите хиляди, спечелени от Пиърсън Криштън-Стюарт, при различни букмейкъри, плюс десетте хиляди, които Хал щеше да заложил вместо него, всичките на Канга.

— Трябва — настояваше Фонтен — да играем на сигурно. Той няма да загуби, а и по-добре да не го прави. Заложих къщата и колата си на него.

— Какво? — той я гледаше втрещен.

— Не исках да го споменавам преди това, скъпи, но съм малко, как да кажа, разорена. Рискувам всичко освен бижутата. Нали ти казвам, че е много вълнуващо!

Нико не можеше да повярва. Фонтен разорена! Това е нелепо!

— Извини ме за минутка — каза бързо той и се изправи. — Имам малка работа.

— Не забравяй да заложил на Гарбо! — извика тя след него.

Нико разбута тълпата. Трябваше незабавно да намери Санди. За пръв път след Лиз-Мария слагаше някой друг пред себе си.

„Не ставай глупак“ — се обаждаше един глас вътре в него. Той не му обърна внимание.

Не беше лесно да открие жокея, но успя. Санди въздъхна с благодарност, че го откачат от въдицата.

Нико започна да рови по джобовете си, за да заложил нещо на Гарбо, но нямаше. И последният му цент препускаше по пътя към проваления шанс, след като фаворитът отново беше в играта. На връщане той мина покрай Лин и Федърс. Федърс кимна едва забележимо, Нико отвърна със същото. След надбягването щеше да се

движи плътно с гостите на Грант, а после безшумно щеше да изчезне от града.

Докато се добере до Фонтен, надбягването почти започна. Беше развълнувана като ученичка. Нико я гледаше с дълбока нежност, може би я виждаше за последно...

Гарбо излезе напред и това естествено не учуди никого. Къде беше Канга? Кой знае? Трудно беше да я различи сред останалите ездачи.

Гарбо държеше преднината, препускаше красиво и прескачаше препятствията с невероятна лекота — кон и ездач бяха едно цяло.

На петнайсетата обиколка Гарбо внезапно се препъна и падна. Тълпата изрева от ужас.

— О, господи, не! — Фонтен всеки миг щеше да припадне.

Нико я прегърна.

— Това е само игра — успокояваше я той.

— Игра ли? Заложила съм всичко на този кон, абсолютно всичко!

Той я притисна до себе си. Вече нямаше нужда да бяга от града.

— Значи заедно ще сме разорени.

— Ти... разорен?

— Страхувам се, че да.

Започнаха да се смеят едновременно. Прегръщаха се, целуваха се и не спираха да се смеят.

— Какво ще правим? — попита Фонтен.

— Ще бъдем заедно, все ще измислим нещо.

Погледнаха се, като че ли се виждат за пръв път, без да забелязват шума и хаоса около себе си.

— Ти ще играеш табла, а аз ще си продам бижутата — пошегува се Фонтен.

— Бижутата никога. Никога! Забранявам ти!

— Какъв джентълмен си.

— А ти си кучка.

— Но на теб ти харесва.

— Обичам те.

— И аз теб.

После се целуваха и Нико не чу, когато съобщи, че победител в надбягването е Канга.

— Ще се погрижа за теб — каза той. — Никакви флиртове повече. Никакви италиански жребци.

Фонтен се усмихна.

— Същото се отнася и за теб. Никакво омайване на всяка срещната флърца.

Още веднъж се погледнаха и се прегърнаха. През рамото на Фонтен Нико забеляза едно зашеметяващо момиче. Изгледа го с възхищение.

През рамото на Нико Фонтен видя изключително приятен на вид млад мъж. Огледа го с интерес от главата до петите.

Отдръпнаха се, погледнаха се и се засмяха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.